

“Geloven in het alledaagse leven”

-

Tietie Elsinga

Voorwoord

Dit boek bestaat uit een bundel lezingen van Tietie Elsinga.

Ze schreef over God in het dagelijks leven. Als drukke huismoeder was Tietie altijd in de weer met van alles en nog wat. In deze lezingen vertelde zij hoe zij omging met de drukte van alle dag, hoe God toch een plekje kreeg in haar drukke schema en hoe je God kunt herkennen in het dagelijks leven. Ook vertelde zij over haar eigen bijzondere ervaringen met het goddelijke. Af en toe heeft zij stukken uit de boeken van Jakob Lorber geciteerd. Deze lichtte zij toe met voorbeelden uit haar eigen leven, waar iedereen zich in zou kunnen herkennen.

De lezingen zijn in 'gewone' taal geschreven, zonder poespas en moeilijke woorden die je toch niet begrijpt. Ook zitten de teksten vol humor en gezonde zelfspot. Het is nuchter geschreven, je kunt merken dat het direct uit haar hart kwam. Tijdens het schrijven vlogen de woorden op papier en was ze niet meer te stoppen. Tijdens het schrijven voelde zij zich geholpen door God, want de juiste woorden kwamen altijd meteen.

Hoewel de lezingen lekker weggelezen, geeft het stof tot nadenken. Er staan veel wijsheden in de tekst die je een paar keer moet overlezen om ze te laten bezinken.

We hopen dat u geniet van de teksten en dat het u helpt om een plaatsje voor God te maken en hem te herkennen in uw dagelijks leven.

Het gebedsgroepje dat door Tietie werd geleid

Tekst van de lezing op 8 maart 2007 over "Geloven in het alledaagse leven".

Allemaal welkom op deze avond, fijn dat u bent gekomen. Zijn hier ook mensen die de boeken van Jakob Lorber nog niet hebben gelezen? Dan houd ik daar een beetje rekening mee.

Jakob Lorber kreeg op een dag een stem binnenin zich te horen toen hij bezig was met zijn ochtendgebed. Die stem heeft hem 24 jaar lang tot aan zijn dood verteld over God, en hij heeft het allemaal opgeschreven zodat mensen er nu nog veel van kunnen leren. De Here Jezus zelf heeft immers gezegd dat Hij ons niet als wezen achter zou laten; Hij zorgt ervoor dat mensen altijd weer de kans hebben om te leren. Dat vinden ik en vele anderen in de boeken van Jakob Lorber.

Het had ook iemand anders kunnen zijn, maar Lorber was hiervoor uitgekozen. Hij wilde zelf niet bekend worden, maar de leer van Jezus Christus bekend maken die steeds weer onder de aandacht van de mensen komt.

Maar de God in Lorber is precies dezelfde als in ons allemaal, nietwaar? Als u 's morgens weer wakker mag worden om weer een dag te kunnen werken aan uw ontwikkeling naar God, waar denkt u dan als eerste aan? Aan het werk, problemen, gezondheid, de koffiekkan, of denkt u aan God? Iedereen mag altijd zelf weten wat hij doet, dat is je vrije wil om van God te houden of niet, of hoeveel.

Als ik wakker word, denk ik eerst: "Bedankt God dat ik er nog ben", dan kijk ik bij de kinderen en ben dankbaar dat ze er nog zijn. Mijn man is dan al naar zijn werk en daar ben ik ook dankbaar voor.

Ik kan kiezen (u ook) waar ik de hele dag mee bezig ben, je hebt werk of een gezin te runnen en er komen allerlei dingen op je af, leuke dingen of problemen.

Overdag denk ik de hele dag aan God, of de Here Jezus, het is maar net hoe je dat voelt. Je kunt je hart vullen met God of met gepieker, problemen of verdriet (dat gebeurt mij ook nog wel eens hoor, als ik moe ben; ik ben nog lang niet perfect).

Men zegt wel eens met wie je omgaat, daar ga je op lijken. Dus als je aan God denkt, dan heb ik altijd het idee dat ik daar op ga lijken (innerlijk dan). Ik voel dat ook, want ik kan ook aan die ander denken, en binnen een minuut fout worden, ik ben daar zelf heel gevoelig voor. Want op deze leerschool aarde is het niet alleen onze Vader die de hele dag naar ons kijkt en ons door en door kent, nee, er is nog iemand die ons constant in de gaten houdt en alles weet en slechts een fractie minder machtig is dan de Heer zelf. Ja dat is de duivel zelf.

Sommigen vinden dat beangstigend, maar je moet je ook niet voor de gek laten houden. Als je gaat lijken op waar je mee omgaat, dan is het niet zo moeilijk te begrijpen wel? God heeft het niet zo moeilijk bedacht, alleen de uitvoering en het ermee omgaan is wel moeilijk, dat is iets heel anders.

Bij andere lezingen hebben de meeste mensen ook wel gehoord dat we gevallen geesten zijn en dat we ons weer op moeten werken naar God toe. Dan is Hij het gelukkigst en ben jij dat ook, vooral omdat je zelf een deel uit God bent, een kind

van God. Daar draait voor mij het leven om, dat ik, als ik dan in het hiernamaals kom, een 10 krijg.

Er is iemand, die ook meekijkt en niet wil dat jij die goddelijke eigenschappen ontwikkelt, dat je aan jezelf werkt om je te verbeteren, en dat je gezond en gelukkig wordt. Die duivel doet er echt alles aan en heeft een dagtaak om jou van het doel af te houden, en die is slim hoor! Onderschat hem nooit. Maar God is slimmer, sterker en uiteindelijk de baas.

Wat jij goed wilt doen, wil de duivel ondermijnen. Want jouw energie gaat daarheen waar je aan denkt, dat is met bidden zo, maar ook met de minder goede dingen. Als je stofzuigt, wordt de vloer schoon, je besteedt daar energie aan. Zo is het ook met God en de duivel, begrepen? Is dit wat duidelijk?

Het gaat heel ver, dat afhouden van het goede. Jullie hebben ongetwijfeld wel eens iets af willen leren en dan de tegenwerking gevoeld. Bijvoorbeeld aan de lijn doen wat niet wil lukken, bezuinigen of soberder leven, niet meer verlangen naar geld of die ene roddel doorvertellen. Ergens voel je een dwang om het wel te doen, dat is je lagere zelf of het kwaad in jou, ja dat zit in jou, dat heeft een weg naar binnen gevonden omdat jij ergens een foutje hebt zitten. Die duivel sluipt naar binnen om jouw energie op te zuigen en zich door jouw lichaam heen te uiten naar anderen toe.

Let altijd goed op wie je voor je hebt, jullie weten ook niets van mij toch? Als jullie je erg op mij richten zoals ik op jullie, dan komen er ook dingen over en weer. Ik zie niets, maar voel veel dingen en heb een goed gehoor.

Let goed op in wiens dienst iemand staat. Soms ben je op de goede weg en heb je hier en daar nog fouten. Als je elke dag aan innerlijke zelfbeschouwing doet, dan weerhoudt dat het kwaad uit je ziel.

Hoe beter mens je wordt, hoe sterker zijn de duivels die op je af worden gestuurd om je weer naar beneden te halen; hij zet dan gewoon een betere werknemer in. Ik denk hier weinig aan, ik weet hoe het werkt, en als ik er veel aan denk gaat mijn aandacht toch te veel naar het kwade, het is gewoon een weten.

Kijk goed naar iemand die je zgn. op het goede pad wil brengen, onderzoek alles en behoudt het goede, aan de uithangborden herken je de persoon.

Toen ik ontdekte dat ik veel energie had, toen deed ik ook wel dingen die niet hoorden, maar ik had het niet zo in de gaten, maar door de boeken van Jakob Lorber en iemand waar ik wel eens mee praatte ben ik iets wijzer geworden.

Op de lagere school vroeger werden wel eens posters verloot, en altijd wist ik het cijfer dat de meester op een papiertje had geschreven. Omdat de andere kinderen jaloers werden op den duur heb ik daarna andere cijfers genoemd.

Op een dag ging ik met mijn broer naar de bibliobus, ik moest en zou een boek lezen terwijl ik niet kon lezen. Ik kwam thuis met een boekje waarop een tekening stond van een lief uitzierende man met lang haar en prachtige ogen. Ja, daar stond JEZUS dus op. Ik denk er nog vaak aan hoe ik naar dat boekje toe getrokken werd.

Door een aantal van die dingen ging ik over het nut van het leven nadenken. Zo was ik ook altijd bang om 's nachts wakker te worden, want dan waren er altijd personen in mijn slaapkamer, wat mij beangstigde. Later toen ik in de puberteit kwam verdween dit bijna allemaal.

Toen ik 23 was en ziek werd van mijn werk, kwam ik in aanraking met de boeken van Lorber. Het eerste boek was "De jeugd van Jezus", en de liefde daarin en de bijna ondeugende Jezus deden mij helemaal gloeien. Zijn er mensen die vanavond ook een warm gevoel krijgen? U mag dat straks vertellen als u wilt. Ik heb nog niet alle boeken gelezen, heb niet zoveel tijd helaas, maar wat ik lees probeer ik toe te passen en in me te laten trekken.

Op mijn werk gebeurden ook steeds vaker dingen waardoor ik meer ging nadenken. Ik werkte aan een beeldscherm en moest vaak post versturen en daar waren ook machines die vaak storing hadden. Toen ik voor de grap eens tegen zo'n apparaat "stil" zei en mijn hand erop hield, werkte hij prima. Mijn collega's zeiden altijd, doe jij maar even niks, blijf a.u.b. bij dat apparaat staan. Ach, onzin zei ik eerst, en liep weg, maar er zat dus wel verband tussen mijn hand of gedachten en dat apparaat dat anders alles kapot scheurde en overhoop gooide. Het vreemde was dat niemand het gek vond, er werd gebruik van gemaakt. Toentertijd ontdekte ik dat het ook met verkeerslichten werkt en met files of een regenbui.

Ik denk dat ik toen wilde testen wat ik kon, ik weet het nu nog niet want ben er snel mee gestopt want het leek me niet iets van God om dingen te manifesteren.

In die tijd ontmoette ik iemand die totaal onverwacht zei dat al mijn wensen in vervulling konden gaan. Ik moest hard lachen en zei "Dus ik kan zomaar iets bestellen en diegene krijgt het" (ik dacht niet aan mijzelf). Die man was doodernstig en zei dat hij heel serieus was, en dat ik niet moest lachen. (U kunt dat allemaal, vraag en ge zult ontvangen). Maar helaas, lui en onzeker als ik was, heb ik er tot nu toe weinig mee gedaan. Ik stap niet zo snel op mensen af, ik bid en vraag in stilte het liefst, maar de laatste tijd breekt het me op dat God een of andere dienstknecht is, terwijl die ons zo graag gelukkig wil hebben. Ik heb trouwens wel dingen gevraagd voor mensen die ik ken, dat lukte goed, soms niet, want dan hadden ze het niet echt nodig. Eigenlijk alleen niet voor mijzelf, alleen een lieve man en gezondheid voor mijn gezin. Nu is het zo dat naar iemand luisteren al genoeg is, mijn binnenste oren horen ook en staan in mijn gevoelens in verbinding met God, voor mij is dat zo. Ik ga er ook wel eens voor zitten hoor om te bidden, dan richt ik er nog meer energie op.

Onzinnige dingen wensen, daar houd ik niet zo van, als het maar iets is voor het geluk van iemand, alleen maar dat. Dus niet van: Jantje mag van mij de tering

krijgen en ik hoop dat die en die eens flink op zijn donder krijgt. Je weet vaak niks van die ander, en we zijn er niet om te straffen, dat is zwarte kunst.

Ik heb hierdoor veel plezier maar misschien meer verdriet in mijn leven. Ik ben ook wel eens overspannen geweest, ben achterna gezeten door kwade dingen die een ander niet bemerkte of zag. Ik zie ze ook niet hoor, ik voel ze. Die willen mijn (en uw) energie wel hebben, benzine voor hun motor.

Ik kom vaak bij mensen die bijna overlijden, ik heb dan ineens een idee dat ik naar iemand toe moet. Vaak overlijdt iemand hierna snel. Ze krijgen energie om te overlijden en een gerust gevoel.

Ook werd ik een keer bij een stervende man geroepen omdat de familie wilde weten hoe lang hij nog zou leven. Dat wist ik helemaal niet, ik weet lang niet alles hoor. Toen ik bij die man had gekeken in de woonkamer en naar het keukentje ging, was hij ook ineens in die keuken, zijn lichaam lag nog in het bed. Hij kwam al helemaal los van zijn lichaam, bijna klaar om over te gaan. Ik heb dat niet meteen gezegd tegen de familie, alleen dat hij binnen 24 uur zou overlijden. Dat was ook zo, en later vroegen ze hoe ik dat wist en ik heb toen maar eerlijk verteld wat er gebeurd was.

Ik word wel eens uitgelachen, maar dan word ik zelf niet verdrietig, wel voor God die verkeerd beoordeeld wordt.

Toen ik een keer met een zus en haar gezin op het strand was, kwam er een onweersbui en dat ging zo snel dat we niet meer weg konden komen. Zij werd bang en zei tegen mij: "Jij hebt toch connecties boven? Ik wil niet omkomen in de bliksem."

Ja, in nood leert men bidden hè.

Mensen vinden het wel interessant hè, die energie en genezingen en een kracht binnenin jezelf, dingen weten van een ander? Het is niet interessant, nou ja, soms is het wel handig als ik weet hoe laat mijn man thuis is i.v.m. het eten, maar verder boeit het mij niet zo. Alleen als het om het geluk of gezondheid van iemand gaat wil ik wel wat weten, ik ben niet zo nieuwsgierig en jaloers ben ik op niemand. Wat je weet, daar moet je ook veel over zwijgen, het is soms ook een belasting.

Mensen gaan wel eens glaasje draaien om iets te weten van anderen of een vorig leven of omdat het "paranormale trekt". Foute boel hè, de meesten komen in een gesticht. God is diegene die alles weet, en die ontmoet je in je hart, dat andere is de zwarte weg, de weg langs het kwaad. Als je iets moet weten hoor je het dan wel, maar pas op, de duivel vermomt zich natuurlijk.

Laatst reed ik een eind in de auto en er is iemand in de omgeving vermist waar ik aan dacht. Voor zijn familie zou ik hem graag vinden, maar ik hield de aandacht bij de weg en dacht er niet meer aan.

Plotseling zag ik een meisje voor het autoraam aan de buitenkant, ik reed wel 110 en ging iets langzamer omdat ik geen ongelukken wil. Het was een verdrietig verhaal. Het meisje was vermoord maar nog niet gevonden, ze zei een aantal dingen tegen

me en dat ze rust wilde maar niemand kon haar lichaam vinden. Het lag al meer dan 2 weken ergens.

Toen heb ik gezegd dat ik voor haar zou bidden dat ze haar de volgende dag zouden vinden, met al mijn liefde heb ik aan haar gedacht. Ik was onder de indruk van het gebeurde, ik had tevoren op t.v. er juist niet op gelet omdat ik niet goed tegen kindermishandeling kan.

Ze hebben haar en haar zusje de volgende dag inderdaad gevonden.

Ik had ze niet gebeld, God heeft ervoor gezorgd dat ze werd gevonden. Ik denk dan ook wel, kon God er niet voor zorgen dat ze niet vermoord werd? Maar dat zullen de meeste mensen wel denken, ik weet ook niet waarom dat zo is.

Heel veel mensen zijn op zoek naar deze dingen, en juist ik was er niet naar op zoek, ik wilde zo graag de zin van het leven weten.

Waarom was er zoveel verschil in de gezinnen die ik kende, waarom werd de één oud en de ander 3 of 4 jaar. Ik had (en heb) allerlei vragen en kon ze aan niemand stellen. Ik ging steeds meer nadenken over de zin van het leven. Men wil graag gelukkig zijn en gezond, maar wat heeft het leven voor nut?

Holderer en anderen hebben wel verteld over de gevallen geesten. We moeten ons weer opwerken tot dat niveau, ook in de boeken van Lorber is dit veelvuldig te lezen. Maar die boeken kende ik toen nog niet. Omdat ik zo'n wens had om de waarheid te ontdekken van het leven, voelde ik dat ik door God de goede kant op ben gestuurd. Ik krijg nog wel duwtjes in de goede richting, want ik ben nog niet zo goed. Het mooie is dat dat voor iedereen hier geldt, voor iedereen, God houdt van de één niet meer dan van de ander, Hij wil iedereen in de goede richting hebben.

Als je ergens veel geld voor moet betalen, denk dan maar eens na of iets wel van God is, of als het heel ingewikkeld is gemaakt. Ik krijg ook wel eens geld hoor, maar niet veel en toen kreeg ik ook nog eens commentaar dat ik te weinig zou vragen als ik iemand de handen opleg. Deze mevrouw zei dat ik meer moest vragen omdat ik anders onbetrouwbaar leek, want goedkoop kon nooit goed zijn. Als ik het driedubbele zou vragen dan zouden mensen naar mij opkijken en dat is nou net iets wat ik niet wil. Daarom houdt God van iedereen het meest, het is voor iedereen en niet alleen voor de mensen met het meeste geld. Let daar dus goed op als je iemand om hulp vraagt. Soms gaat het niet om geld, maar in plaats van te genezen wordt jouw energie gebruikt, daar kom je wel achter.

Bij mij worden ook wel eens de handen opgelegd, ik weet hoe het voelt. Ik voel mijn fouten en pijnen in mijn lichaam die ik ook wel heb. Later heb ik de drang om mij te verbeteren en krijg ik het warm.

Als je steeds beter wilt worden kun je eraan werken totdat je het verdient. De werken van naastenliefde zijn de goede werken, het gericht zijn op het geluk van een ander: wat je voor een ander doet, doe je voor God. Heb je vandaag een ander belast met jouw ellende, of heb je geluisterd naar de ellende van een ander? De liefde naar de medemens, de barmhartigheid en deemoed zijn goede dingen die je nodig hebt

om dichterbij God te komen. Maar waar zijn de meeste mensen de hele dag mee bezig? Geld en piekeren en veel hebzucht. Het huis en de auto moeten groter, en wanneer kunnen we weer een nieuwe auto kopen? Over 2 of 3 jaar? Misschien ben je dan niet eens meer hier, maakt u zich daar wel eens druk over? Het is allemaal schijn, wie heeft er ooit iets materieels meegenomen naar het hiernamaals? Ik denk niemand.

Een moeder bij school pruttelde wat over mooie grote huizen, en ik zei tegen haar, ach wat, wij hoeven maar een klein rijtjeshuisje achter te laten en zij moeten afstand doen van een hele grote. Maar ik ben niet jaloers hoor, om de donder niet.

Je moet hier leren en groeien, en gebruiken wat je nodig hebt, dat is de kunst. Kijk eens naar de zwerfkinderen in Roemenië en andere landen, en wij klagen erover dat onze schoenen niet bij de broek passen. We zien het wel, het doet ons zo weinig. Ik kan zelf ook nog wel meer doen, het is niet zo dat ik perfect ben.

De weg van Jezus is mijn voorbeeld. De naastenliefde is mijn taak. Als ik tegenwoordig zie hoe men met elkaar en de kinderen omgaat, dan erger ik me wel eens, eigenlijk mag ik dat niet want ze weten niet wat ze doen, maar ze zijn ook wel erg halsstarrig.

Ik zou ook wel wat ruimte willen thuis voor mezelf, maar zo gaat het ook nog wel, mijn kinderen gaan niet in de opvang. Een kind dat je van God gekregen hebt wordt in alle vroegte uit zijn bedje gehaald om naar het asiel te brengen. (Dit wordt me niet in dank afgenomen dat ik dit zeg, maar het interesseert mij alleen wat God van mij vindt). Veel kinderen moeten het vaak zonder de liefdevolle uitstraling van de moeder of vader doen. Ze worden maar afgeleid en beziggehouden in de kinderopvang, en weet u waarom? Omdat ze anders naar hun mama willen, en de kleinsten zijn het zich nog niet bewust, ze zeggen niks maar missen haar wel. De moeder- of vaderliefde samen met de liefde van God is zo belangrijk voor een kind, dat wordt onderschat.

Kinderen moeten zich snel op maatschappelijk niveau ontwikkelen, ze missen de reinheid, rust en regelmaat van het gezin, en het liefst willen de ouders dat het intellect beter is dan het gevoel. Kleine robots of computers moeten het soms worden. Vaak is er het excuus dat de moeder zich thuis verveelt en gaat werken, zeg dan meteen dat het om het geld gaat, en ook aanzien.

Ik ben zielig, denkt men, omdat ik niet werk. Ik kom ook wel eens op bezoek in een verpleeghuis, nou wat daar zit, daar hebben sommigen geen weet van. Als je je verveelt, ga daar dan maar heen, visite, helpen met eten of een stukje lopen.

Ik kreeg een keer te horen "Nou, dat werk ligt mij niet zo." "LIGT MIJ NIET ZO", zeg ik dan, "wacht maar tot je er zelf ooit komt". Je mag wel oog hebben voor het leed om je heen, en of je iets voor iemand wil doen mag je zelf weten van God, maar Hij ziet het wel.

Ik denk voor mezelf altijd zo dat waar iets goeds zit, niet iets kwaads kan zitten. Daarbij denk ik aan de goede werken en gedachten. Het goede weegt zwaarder, ik

denk wel eens aan een emmer die overstroomt: als je er iets goeds in doet, stroomt er iets slechts over de rand.

Zo doe ik dat ook bij mensen die ziek zijn. Dan raak ik iemand aan, of bijna aan en denk aan de here Jezus. Dat deed Hijzelf toch ook?

Als er door mij heen iets goeds in die mens stroomt, dan gaat er iets zieks of naars uit. Soms wis ik ook iets uit waarover teveel gepiekerd wordt, maar ik doe dat niet zelf. Ik heb zo'n sterke drang om dat te doen, het liefst de hele dag.

Als ik iemand heb aangeraakt en de energie voel stromen, dan voelt het daarna net alsof ik een heel voetbalveld heb omgerend. Later komt het wel weer terug, en heb ik ook wel eens de dingen nog in mij waar de ander last van had. Ik kan daar wel weer vanaf komen hoor, ik ga dan nog een keer bidden om weer wat mezelf te worden.

Vroeger had ik altijd overal pijnen, het schoot van de ene plaats naar de ander. De rugpijn op mijn werk bv. duurde eens bijna de hele dag, totdat een collega me aansprak over iets en de pijn verdween. Ik vroeg toen of hij rugpijn had en dat was inderdaad zo, ik wist toen van wie het kwam.

Ook een oude buurvrouw wilde wel bij mij wonen, zei ze, want zonder dat ik het me bewust was, verdween haar rugpijn als ik tegen haar praatte. Dat vertelde ze een keer, maar ik merkte daar niks van. Toen was ik 25 of zo.

Zo dat was het, ik wens u allemaal veel liefde en geluk toe en inzage in uw leven. Bedankt en tot ziens.

Tekst van de overdenking die zij hield tijdens de ontmoetingsdag voor N.O.-vrienden op 3 oktober 2009 over "Hoe past gelovig zijn in het snelle leven?"

Goedemiddag.

Heeft u net de muziek gehoord? Dat waren Elly en Rikkert met "Je bent een parel in Gods hand". Wij zijn allemaal parels van God. Er zijn ook clubjes waar mensen buitengesloten worden omdat de leden zich meer voelen dan een ander of jaloers zijn omdat die nieuweling wel eens beter kon zijn dan zichzelf, wat natuurlijk niet zo is. Buitensluiten of iemand niet accepteren zoals hij is, is niet iets van God. Iedereen is waardevol, een parel in Gods hand dus.

Ik ga vandaag niet veel vertellen, want tegelijkertijd is God ook heel dicht bij ons. Omdat wij hier samenzijn voor God, is de Here Jezus in ons midden, en werkt Hij in ons, en ik wens u ook veel geluk en liefde en wijsheid toe.

Hij ziet natuurlijk wie hier vandaag gekomen zijn uit vrije wil en wie er moeite voor doen om met God gelukkig te worden of op zoek zijn naar gezondheid en geluk en soms niet weten dat je dat bij God vindt. Veel mensen weten dat wel, maar ik moet dat hier vertellen.

Als je iets voor iemand wenst of bidt, en je meent het echt, dan voel je er zelf misschien eerst niet veel van, maar het werkt wel goed. We hebben tot nu toe veel te weinig gebruik gemaakt van het recht om gericht naar God te bidden voor iemand. Vroeger dacht ik altijd "Oh, God houdt veel van mij en anderen en ik wil niet zeuren over dit of dat", maar je kunt best vragen. Vraag en ge zult ontvangen. Ook in het boek "Genezing en gezondheid" van Lorber staat:

"Het gebed is het dat mij tot jullie en jullie tot mij doet komen, het gebed is de weg naar mijn hart. Het gebed is een verborgen kracht die uit mijn hart stroomt. Hoe meer gij bidt, des te meer kracht kan ik u verlenen en des te inniger wordt de band met mij. Een waarachtig gebed is een gebedsleven, een leven met mij en in mij."

Het heeft bij mij al heel vaak gewerkt voor anderen. Ook kan het gewerkt hebben zonder dat je daar zelf iets van weet.

Maar! Kijk maar eens om u heen, of kijk in uzelf, nl. de innerlijke zelfbeschouwing, en zie dat de wereld tegenwoordig alsmaar jaagt en stresst. We hebben nergens tijd meer voor (niet iedereen). Iedereen bemoeit zich met allerlei zaken en komt niet tot de hemelse rust die je in jezelf bij de Vader vindt. Besteed liever wat tijd aan je eigen fouten i.p.v. aan andermans fouten.

Ik ben zelf ook niet altijd helemaal rustig, moet ik eerlijk bekennen. Er zijn veel afleidingen zoals gezondheid, geld, liefdesproblemen, onzekerheid. Voor mij is het het beste om me dicht bij God te voelen de hele dag. Ik had vroeger veel problemen en verdriet en voelde mij niet altijd dicht bij God. Twee jaar geleden kreeg ik kanker van alle opgekropte ellende. Ik wist 10 jaar eerder al dat het zou komen. Toch blij zijn bij God, ondanks mijn problemen, dat is voor mij de beste bescherming. Die

problemen zijn er dan nog op de achtergrond.

Ik maak wel veel mooie dingen mee, maar heb net als iedereen hier ook een leven dat ik moet leiden, maar er is niemand waar ik jaloers op ben. Ik zou niet weten op wie, dat heb ik ook nooit gehad, want als je dat bent zie je de waarde van je eigen leven niet.

Wij zijn toch een gedachte van God? Dat betekent dat als Hij zijn gedachte loslaat, dat we dan niet meer bestaan. Denkt u dat eens in, Hij laat ons nooit los, maar wij hem wel... Als je een ongeluk krijgt met de auto, doe je ook niet snel je gordel los toch, maar God laten we wel steeds weer los.

Je kunt in je werk en je drukte, vreugde en verdriet altijd een lijntje met God houden. Als je 's avonds thuis moe op de bank zit, dan kun je jezelf terug voelen zakken in de rust die overdag ook wel aanwezig was, maar toen meer op de achtergrond.

Ja, er moet wel gewerkt worden, God gooit je bord niet vol eten. Maar hoe veel werken we en is het echt wel nodig, want er blijft vaak weinig tijd over voor de werken der naastenliefde, die ook eigenlijk liefdeswerken voor jezelf zijn. Ja, want die naaste ben je ook zelf. God in die ander en in jou worden daar gelukkig door. Ik heb dat ook een keer in een droom gezien, toen ik een bootje met een stuk of 10 mensen erin zag, allemaal verschillende. Toen veranderde het beeld iets en waren de mensen allemaal gelijk. Alleen de kleren waren anders. Dit was zo bijzonder om te zien. Ik zei toen tegen die persoon: "Goh, u heeft zich verkleed als iedereen". Ze hadden allemaal hetzelfde gezicht, het was prachtig om te zien.

Ik heb nu in deze zaal hetzelfde gevoel. Dit is dan wel een kerk, maar die liefde hier is binnengekomen met u. U bent immers de parel, dit is maar een gebouw.

Dat staat ook in Lorber, ook al weet ik niet meer waar. We hebben allen ons eigen karakter en eigenschappen, maar zijn ergens dus ook nog een geheel. Vandaar dat wat je aan de naaste doet, je ook aan God doet en aan jezelf. Maar je maakt je eigen keuzes, ook al zijn ze moeilijk.

Ga je wandelen met bejaarden - vaak in de kleding van de rommelmarkt, zoals ik - en kun je dat prima combineren met je gezin, wat al veel werk is he, óf worden je kinderen opgevoed door een ander, en heb je geen geldtekort of een belangrijke baan? Je kiest zelf en God ziet dat ook wel, maar laat ons vrij.

De grap is dat ik ook geen geldtekort heb, want God zorgt toch voor je?

Er zijn natuurlijk grenzen, want God is, dacht ik, ook niet gek op extremen, dus ik sleur ook niet 7 dagen per week oudjes door het park en loop in een jute zak. Blijf maar nuchter en normaal.

Jezus zag er toch ook uit als een sober mens en had niet veel aardse dingen. Waarom wij dan wel? Waarom zouden we jagen en vliegen op zoek naar geld en geluk, terwijl het geluk dichtbij ligt? We leven in een andere tijd, dat wel, maar als God heel dicht bij je komt, komt Hij in de stilte van je hart... Ik heb geen drank of drugs nodig om me heerlijk vredig te voelen.

Waar zijn we allemaal mee bezig om die stilte te zoeken? Ik ben er ook heel gevoelig van geworden, en dat kan ook nadelen hebben. Iemand zei een keer: "Je staat open voor alles." Ik voelde alle pijnen en merkte van alles om me heen. Nu ik mij dicht bij God voel, is het een stuk rustiger en komen er alleen nog waardevolle dingen op mij af, iets waar ik iemand mee kan helpen.

Ja, je moet goed uitkijken, want God is dan wel de machtigste, maar de duivel is ook niet mis.

Iemand die vermoord was, zocht mij op. Ik wist toen ook wie de dader was, maar praat hier weinig over, ik wil niet opvallen. Een paar weken later werd de dader ook gevonden, en het gekke is dat de dader mij ook riep terwijl hij nog leefde. Die man heeft zo'n spijt; ik kon alles zien, alles, niet de moord, maar hoe die man is.

Ik moet niks van moordenaars hebben, maar met deze man kreeg ik medelijden. Hij zit te huilen en te schreeuwen in de gevangenis. Hij wordt verteerd door verdriet. Ik kan daar niet heen gaan, het is in een ander land.

Deze man kon niet op tegen de negatieve krachten in en om hem heen, hij is gewoon gegrepen en had de macht niet om het te weerstaan. De laatste tijd zie ik hem niet meer. Ik heb veel voor hem gebeden, misschien is hij gekalmeerd.

Zo zie je maar: iemand is niet zomaar slecht, er zijn dingen die jou kunnen gebruiken. Wees geen doorgeefluik voor het kwaad, maar voor het goede. Nu kom ik weer op het punt van de gedachte aan God, want Jezus beschermt je tegen het kwaad, maar je moet het ook willen en je moet er aan toe zijn.

Zo kreeg onze jongste dochter een reuze Mickey Mouse bij haar geboorte, he Wietse, maar de eerste 2 jaar moest ze er niks van hebben, want hij was 2x groter dan zichzelf. Nu is ze gegroeid en is 4 jaar. Mickey moet altijd mee naar bed, of naar school en zijn oor is al stuk. Vorige week moest hij 4 onderbroeken aan naar school, anders was hij in zijn blote kont. Zij zorgt dus al voor iemand waar ze troost bij vindt. Nou, ik zie al een begin he, het is Mickey. Ik denk niet dat God op Mickey lijkt, maar het idee van iemand bij je willen hebben is er al.

Ja mensen, de naastenliefde, die eigenlijk van God komt, verzacht bittere gevoelens, strooit balsem op open wonden, troost, kalmeert, vereffent en maakt veel draaglijk wat anders ondraaglijk zou zijn. Die liefde werkt dus genezend. Het beste medicijn is om door de liefde te worden genezen.

Eigenlijk zijn wij allemaal genezers zodra we de ander willen helpen. De een is wat ervarener in het gerichte bidden, maar die is daar misschien al wat langer mee bezig dan een ander. Hoe meer fouten je naar God afleert, hoe krachtiger die energie wordt.

Ikzelf kan niks, helemaal niks, ik krijg die energie. Een mens is zelfgenezend, dat zit er in, een genezer kan door gebed en vragen aan de Heer zelf die mens de goede richting op duwen; daar hoef je niet eens bij te praten.

God wil dicht bij ons zijn en ons steunen in dit leven vol moeilijkheden.
Ik ken niet alle antwoorden, sommige wel, maar ik wil niet alles vertellen. Zonder die liefde zal de wereld een chaos worden, een wetteloze opeenhoping van stoffen en elementen die elkaar bestrijden en vernietigen.
Ga heen en heb lief.

Tekst van de lezing op 10 maart 2010 in Heerenveen over het thema "Het is niet alles God wat er blinkt".

Goedenavond allemaal.

Ik heb thuis een nogal drukke tijd, en ik vind niet altijd voldoende rust om een artikel of een lezing te schrijven; daarom moest dit binnen een week geschreven worden. Maar ik moest het gewoon doen.

"Het is niet alles God wat er blinkt" schoot mij op een ochtend te binnen toen ik net wakker was. In sommige kerken blinkt het ook nogal, en die leiders zijn ervan overtuigd dat zij het enige ware geloof bezitten. Als er dan een homo komt, dan oordelen ze daarover dat dat niet bij God past en geven ze hem geen hostie. God oordeelt, dacht ik, wel zelf!

Ook zijn er clubjes die zich verheven voelen boven anderen en oordelen over wie wel of niet goed is of wie nu uiteindelijk het juiste geloof in God bezit en uitdraagt. God zegt echter dat het ene licht het andere niet kan verblinden. Men kan elkaar **dus goed verdragen** als je in alle liefde, die je naar elkaar toe hebt, met God bezig bent. Sommigen denken boven anderen te staan. I.p.v. mensen vriendelijk en liefdevol tegemoet te treden, weigeren zij aan mensen, die in hun ogen een afwijking hebben of anders met God bezig zijn, ook nog de liefde van de kerk of van God. Nee, het is niet alleen God die ons beïnvloedt. Uitsluiten is immers van de duivel.

In "Bijbelteksten en hun verborgen betekenis", een heel mooi boek dat aan Lorber is opgedragen, kun je in hoofdstuk 14 lezen: "Als ze dan tot u zeggen: 'Zie hij is in de woestijn', ga er dan niet heen, of 'Zie hij is in de binnenkamers', gelooft het niet. Een woestijn is een streek waar geen leven heerst. Een geestelijke woestijn is een terrein waarop Ik niet wandel, en waar Ik dan ook nooit word aangetroffen, zegt Hij. Deze streek is niets anders dan de hele verzamelde literatuur.

God spreekt daarover en zegt: "Ga niet de woestijn in, want daar is noch wijsheid, noch de innerlijke levende waarheid te vinden" Je kunt natuurlijk wel lezen, maar zoek het niet allemaal in een boek, het komt vooral aan op het voelen en het doen. **Maar Hij spreekt: "Ga in de liefde naar Mij en naar uw naasten; zoek Mijn rijk in de daad, dan zal al het andere u in overvloed erbij gegeven worden."**

De binnenkamers zijn geheime vertrekken. Daar bedoelt Hij mee allerlei confessies, sekten en kloosterachtige verenigingen, die zeggen dat ze de alleenzaligmakende "kamer" zijn. Geloof het dan niet, want **"de Heer is slechts bij hen, die Hem in hun hart en werken liefhebben. Waar twee of drie in mijn naam of in mijn Liefde werkzaam samen zijn, daar ben ik midden onder hen, maar zeker niet daar, waar men zich slechts beraadt over wereldse, militaire en geldzaken i.p.v. over Mijn woord en Mijn liefde."**

Dan staat er: **"Waar het aas is, zullen de gieren zich verzamelen"**.

Wie is dan wel het 'aas' op deze wereld, waarvoor men de neus dichtknijpt?

Helaas heb Ik de eer dit zelf te zijn, zegt God tegen Lorber.

En de gieren, dat zijn de weinigen die de Vader liefhebben. Die gieren

verzamelen zich waar het aas is, omdat hun instinct hen zegt: "Daar is voor ons levende kost te vinden"

"Zo weet de hongerige dat hij moet eten van het ware brood als hij verzadigd wil worden.

De hoogte is het zuivere erkennen van Mijn woord, en het aas is het levende woord waarvan de wereld een afkeer heeft gekregen en het als de pest mijdt, waar ze er maar lucht van krijgt."

Uit deze teksten kun je opmaken dan niemand hoeft te claimen dat God van hem is, of dat dit of dat groepje de waarheid in bezit heeft. God is van ons allemaal en Jezus heeft beloofd ons niet als wezen achter te laten, ook niet na Jakob Lorber. Hij heeft profeten geroepen om voor Hem te werken, en er komen vast nog meer.

Ik heb ook nog lang niet alle boeken over God gelezen, want ik ben meer een doener dan een lezer, en net als ieder ander weet ik ook niet precies hoe alles zit... Maar ook de schrijvers van de beste boeken maken wel eens een foutje, denk ik toch. Ik denk dat je geestelijk wel heel erg ver ontwikkeld moet zijn in de richting van God (de liefste en alleswetende) voordat je precies weet hoe alles zit. Ik niet hoor.

Hoe meer je geestelijk groeit (d.w.z. fouten of onvolkomendheden tussen jou en God goed interpreteert en afleert), dus rustiger wordt, des te meer komen er inzichten in je bewustzijn die een verklaring geven voor dingen die zijn zoals ze zijn of die je overkomen. Je krijgt soms ook antwoorden op je vragen. Antwoorden krijg ik best al wel. Het is ook wel belangrijk om op te letten van wie die komen: wees altijd sceptisch, altijd nuchter.

Eén van mijn meest favoriete boeken is "Genezing en gezondheid" van Jakob Lorber. Dat is een bloemlezing van teksten uit andere boeken die aan hem zijn gedichteerd.

Waar ik persoonlijk ook veel aan heb gehad is het boek van Jozef Rulof waarin hij o.a. schrijft over zijn beschermgeest Alcar. Een paar regels uit dat boek hebben mij door een moeilijke tijd geholpen. Ik werd namelijk geestelijk voor de gek gehouden omdat ik op sommige vlakken heel gevoelig ben. Ik dacht toen dat datgene wat ik hoorde, van God of Jezus of een goede geest kwam, maar toen ik steeds luisterde naar een stem dichtbij mij, bleek na een tijdje dat dat niet zo was. Ook zag ik wel eens een gezicht daarbij.

Jozef Rulof schreef dat "zijn" Alcar hem waarschuwde voor anderen die zich als hem voordeden, maar Jozef op een dwaalspoor wilden brengen door zich voor te doen als de goede geest Alcar.

Hier kom ik op omdat er de laatste tijd nogal vaak programma's op t.v. (de binnenkamers, zie Matt. 24:26) zijn van mediums die praten met overgegene mensen. Die weten alles van iedereen en kunnen zich net zo vermommen als dat familielid of die vriend die jij zo erg mist.

Nou, pas daar maar mee op, denk ik zelf, want volgens mijn ervaringen en de dingen die ik daarover gelezen heb, moet je de doden met rust laten. Stel je vragen rechtstreeks aan God; die kan het beste antwoord geven, maar daar moet je wel "oren" voor hebben, en het staat heel interessant als je kunt praten met je dode oom he, kun je mooi mee opvallen, dat doen we graag he.

Onder het mom van healings en readings en mooie namen van geesten of engelen worden mensen overtuigd. Ook door dure tarieven omdat iets wat duur is, goed is, meent men.

Iedereen die overleden is, kan alles zien van de mensen hier, en na ongeveer 3 dagen "vertrekt" men dan naar zijn of haar bestemming in het hiernamaals om zich daar verder te ontwikkelen. Dit gebeurt pas na een paar dagen om los te komen van het lichaam en het leven hier, en om afscheid te nemen van familie en vrienden.

Dat geldt niet voor iemand die vermist of vermoord is; die geest of ziel blijft dan bij het lichaam totdat het gevonden en begraven is. Zo iemand wil dat het lichaam goed geborgen is. Ik heb dit al een paar keer gezien.

Ze gaan een paar keer naar iedereen toe die hen aan het hart gaat, om te kijken naar het leven in die mens. Die mensen merken dat meestal niet, soms wel eens iets, maar meestal niet.

Als het lichaam begraven is, dan vertrekt men, of eerder. Sommigen niet, die willen niet naar God en blijven hier hangen. Dat zijn diegenen die hier onrust veroorzaken! Zij slurpen energie van de mensen hier op en maken hen tot een robot, ook al zijn ze zich daar niet van bewust.

Wat heb je eraan als een medium vertelt waar je autosleutels verstopt liggen? Is dat iets wat goed is voor je ontwikkeling naar God? Je kunt ook Geurt bellen, die is handig met autosloten, ha ha.

Dat soort dingen moet je negeren en aan Jezus denken; Hij biedt je de beste bescherming in deze nare wereld. Hij loodst je overal doorheen. Het is wel zo, denk ik: "Ik ken jou zoals jij Mij kent".

Ja, als je wat van God wilt en je heb Hem altijd genegeerd? Maar toch helpt Hij je dan omdat Hij de liefde en het geduld en de zachtmoedigheid zelf is.

Laatst praatte ik met iemand die plotseling bij ons in de woonkamer stond. Ik zag die vrouw meteen bij de kast staan Ze zei verschrikt: "Oei, nu ben ik helemaal los". Een half uur daarna kreeg ik bericht wie er overleden was. Ik deed heel verbaasd want het was een gezond iemand en ik wil liever niet zeggen dat ik het al wist, want je hoort mensen niet aan het schrikken te maken. Toen heb ik haar nog een paar keer gezien en er was een boodschap voor de familie. Na 4 dagen zei ze dat ze wegging omdat ze moe was. Later heb ik haar ook niet meer gezien.

Ik heb aan de nabestaande verteld wat ze tegen mij zei en wat ik moest vertellen. Dat vind ik erg moeilijk, aan iemand die overstuur is nog een boodschap te geven. Er zijn nog een paar dingen, maar ik ben daar heel voorzichtig mee, het is een moeilijk onderwerp.

Ze zei ook: "Goh, dat jij mij kunt horen, dat wist ik niet van jou", maar dat zeggen de meesten. Ze zijn allemaal wel heel stil. Eén persoon was boos en zei me dat ze zag wat iemand voor slechts had gedaan; dat had ze nooit geweten. Gelukkig word ik niet door iedereen opgezocht, dat zou me te druk worden. Ik moet het huishouden en mijn werk bij anderen ook nog doen. Ik denk dat God dat drukke wel tegenhoudt. Ik heb er ook geen invloed op, want dan zou ik misschien Nathalie Holloway al gevonden hebben of dat Engelse meisje in Portugal. Ik ben ook niet zo dat ik alles maar wil weten. Ik houd me rustig.

Ook zegt iemand wel eens tegen mij: "Had ik dat maar geweten", als ze al overleden zijn. Ja men geloofde niet in God, maar dan zien ze dat ze er toch nog zijn. Dan zeg ik ook wel wat terug, want ze horen mij prima, en ik kan alleen maar zeggen dat ze hun best moeten doen om naar God te gaan en God daar te zoeken en dat God alleen liefde is en dat ze naar de liefde van God moeten kijken. Een enkele keer gebeurde het dat iemand niet wegging. Iemand heeft mij wel 3 maanden achtervolgd, niet op een nare manier, maar elke nacht in een droom. Hij wilde niet in het hiernamaals zijn, maar teruggaan. Ik zag hem ook op de nacht van het ongeluk en hoe de chirurgen hem opereerden zonder dat dat lukte. Toen ben ik overdag een hele dag lang er heel duidelijk over geweest dat hij verder moest gaan en toen was het afgelopen.

Ja, ook na de dood ben je er nog. Zo'n bijzonder schepsel als een mens kan niet zomaar ophouden te bestaan, want aan de andere kant gaat het gewoon door: strijd, onzekerheid en andere gevoelens; lees maar eens in het boek "De Geestelijke Zon" van Jakob Lorber. Je bent er heus niet "af" als je daar bent. Hier met je lichaam kun je wel veel gemakkelijker dingen veranderen. Wat je hier in een dag kunt doen, kost je daar misschien wel duizend jaren, dus werk aan jezelf. Misschien geloof je het wel niet en denk je: "Ik zie het wel als ik daar kom." Maar dan ben je een beetje laat. Voor mij zijn die ervaringen en andere dingen die ik beleefd heb, een bewijs dat God bestaat en ons nooit loslaat omdat wij een kind van Hem zijn.

Soms hoor ik ook wel eens dingen, laatst nog in een liedje dat één van de kinderen op een cd heeft staan. Het was grappig hoe indringend er toen naar mij gekeken werd en mijn aandacht naar de tekst werd geduwd. Ik werd helemaal blij en er werd ook naar mij gelachen op zo'n zachte, warme en liefdevolle maar ook zorgelijke manier. Het was zo duidelijk als het maar kon zijn en het sloeg precies op mij. Je kunt ook enge dingen horen in muziek. God kan dat soort dingen gebruiken om je iets te laten weten. Dit gebeurt mij niet zo vaak, en het zijn altijd goede dingen.

Door bijna de hele dag aan de Here Jezus te denken bij alles wat ik doe en het weet hebben dat Hij bij me is, blijven die nare dingen om mij heen op afstand. Dat is mijn bescherming. Je wordt ook beschermd door geen nieuwe moeilijkheden te zoeken, want die moet je dan ook weer oplossen.

Als iemand nu zou zeggen dat er een geest op de vliering zit, dan zou ik misschien ook wel even slikken, want dat vind ik ook eng, maar ik ga toch naar boven. Niemand kan mij wat doen en als ik overledenen zie, dan is dat juist niet eng. De kinderen en anderen vragen me wel eens of dat niet eng is en zeggen dan "Jakkie, wat eng." Hoezo eng, we praten nu toch ook met elkaar?

Laatst kwam er iemand bij me onder de douche staan. Een man... Ik kende hem helemaal niet, maar hij had ook een boodschap en wilde iets kwijt. Zijn familie ga ik nog een brief schrijven, maar ik ben er nog niet aan toe gekomen en ik wil die mensen niet laten schrikken. Die man vertelde me waarom hij was doodgegaan, maar op de t.v. werd een andere reden genoemd. Daarom wil hij graag dat zijn familie de werkelijke reden weet. Ook heeft iemand een keer zijn moordenaar aangewezen, die zit nu in de bak. Het gebeurt zelden dat ik zulke grote dingen weet.

Van alles wat je denkt en doet wordt een afdruk gemaakt: dat wordt volgens mij ergens bewaard. Dat zijn de Akasha-kronieken. Ook blijft er informatie in ruimtes hangen waar iets gebeurd is, dat kun je "lezen" of oppikken, maar blijf altijd nuchter.

Iedereen die doodgaat weet op dat moment alles, ook van anderen omdat de geest overal doorheen gaat. Dus als je vader of buurman overlijdt, dan kan die alles van jou zien, en alle andere geesten daar kunnen dat ook.

Families die ruzie maken boven de kist, daar is nog niet een erg gecharmeerd van geweest, pas dus op, want je wordt gezien en gehoord en men kijkt zwijgzaam toe. Ze kijken mij meteen aan als ik bij een dode ben, ze zien meteen wie hen ook ziet. Iemand schrok omdat ik hem zag staan. Ik zei toen: "Schrik jij? Ik hoor toch te schrikken, want ik zie een dode."

Gaat iemand niet naar God, dan blijft hij hier hangen en kan alles zien. Als je nu denkt dat je door glaasje te draaien of je open te stellen voor geesten contact krijgt met je overleden ouders, dan kon dat nog wel eens raar uitpakken. Ze pakken je energie en sturen je, ook zonder dat je weet dat er iemand bij je is. De meeste mensen zijn zich niet bewust van een aanwezigheid.

Ik heb geen glaasje draaien nodig om me door zo iemand gek te laten maken... Als ik me openstel, pakken "ze" meteen mijn energie. Dan valt valt er meteen iets om in huis, of iemand valt op straat waar ik net naar kijk. Niet zo mooi dus, ik moet me onder controle houden. Deze geesten doen zich voor als iemand anders om je energie en je wil te misbruiken. Dat is geen goed idee, want als God iets van je wil, laat Hij het wel merken. Als je denkt dat je met een familielid te maken hebt, bid dan voor diegene. Het is net als met vampiers: ze hebben een hekel aan bidden!!

Een goede geest zal je nooit ergens toe dwingen of je bedreigen.

Door je gevoelens op God te richten, door dat te willen, is dat eigenlijk ook een gebed tot God. In het gebed ligt een verborgen kracht die uit God stroomt als je met

Hem bezig bent. Dit beschermt je tegen het kwaad. Ik hoor ook geen enge of kwade dingen meer om mij heen.

Gelukkig zie ik ook veel levende mensen. Als er iets ergs gebeurt, dan zie ik iemand voor me, plop, net een dia. Maar als ik iemand drie keer zie, dan loopt het snel af. Als ik bij zieken kom, gaat het vaak beter nadat ik de handen heb opgelegd en gebeden heb voor genezing, waarbij ik altijd vraag: "Heer, uw wil geschiede". Of ze gaan rustiger naar het hiernamaals. Ik heb daarover niks te zeggen, ik kan wel met God handelen, dat wel, Hij hoort mij en u wel. Eigenlijk kan ik niks, Hij kan alles.

's Woensdags hebben Geurt, Hendrik en ik een inloopochtend hier in dit centrum van 09-00 tot 12-00 uur. Daar bidden we en helpen we zo goed we kunnen.

Lorber schrijft op voor de Heer: "Indien iemand zijn liefde op de materiële wereld vestigt, dan wordt zijn liefde door de macht van de dood vernietigd en het gevolg is dan het lot van de materie of de dood. Wie zijn liefde echter op Mij richt en zich aan Mij hecht, verbindt zijn liefde met de Liefde of met het leven van alle leven, en zal zelf geheel en al van leven vervuld zijn". (Uit "Genezing en gezondheid", blz 268).

Met zo'n tekst kom je heel ver, je hebt hier al bijna genoeg aan om mee te leven. Ja, en met de tien geboden, dan heb je al genoeg te doen.

Dank u wel.

Tekst van de lezing van Tietie Elsinga op 6 april 2012 over "Geloven met of zonder God?"

Welkom allemaal. Het is goed om te zien dat er nog mensen bestaan die geestelijk bezig zijn met het leven in deze gehaaste tijd. Over het algemeen zijn veel mensen ongelukkig, ziek en doelloos. In feite missen we liefde en geborgenheid. God is dat voor mij. Men is veelal op de materie gericht omdat men denkt dat van daaruit het geluk komt en omdat men dat van huis uit heeft meegekregen.

Toen ik het met Hendrik over een lezing had, zei hij: "Je moet wel even een korte omschrijving maken van wat je wilt zeggen". Maar ja, dat duurt bij mij even, ik weet niet hoe ik het moet zeggen. Dus zei ik dat hij dat zelf wel kon doen, want als het echt over God gaat, weet een ander ook precies wat er moet gebeuren. God is immers in ons allemaal gelijk, ook al hebben we onze eigen fouten nog. Hendrik schreef toen precies wat ik eigenlijk wilde vertellen. Hij, Jezus, kan heel goed even iemand een duwtje geven om te zeggen wat hij moet zeggen of moet doen en wel zo dat je je daar meestal niet van bewust bent. Als je je daarmee bezig houdt, zie je steeds vaker de hand van God ergens in. Zo werkt God door de mensen heen en ook in de natuur.

Waar twee of meer mensen in Mijn naam samen zijn, zegt de Heer, daar ben ik in hun midden. Ik voel vaak heel goed dat er naar mij gekeken wordt, dat heeft u vast ook wel eens? Heeft u dat gevoel niet, dan wordt u toch ook wel bekeken. Soms voel ik dat het van zo'n hoogte komt, dat ik me heel klein en nietig voel. Bijna helemaal niks ben ik dan, een poppetje, een klein plusje dat niks te zeggen heeft hier. Natuurlijk hebben we onze vrije wil, maar God is toch de baas. Dat voel je dan ook echt. God zou ons als marionetten kunnen laten bewegen, Hij kon ons zo ergens heen sturen. Maar wij hebben onze vrije wil.

Wie dat wil, kan een naam met een verzoek voor een gebed schrijven op de briefjes die op tafel liggen. Die neem ik dan mee naar huis om voor deze mensen te bidden. Niet ik trouwens, maar God gaat aan het werk. Wat ik doe is voorbede. God ziet dus heel goed wie hier vanavond zijn en wie er moeite voor hebben moeten doen om hier te komen. U bent er, dat doet hem goed, hoe klein ons geloof soms ook nog maar is.

Ja, "geloven met of zonder God"? Voor mijzelf is het duidelijk. Als we om ons heen kijken, zien we Hem, of we zien Hem niet omdat hebzucht en drang naar materiële rijkdom al een normaal iets is geworden.

Toen ik vanmorgen wakker werd, dacht ik aan de mensen in het verpleeghuis. Rijk en arm zitten daar aan een tafel, echt waar, ik was er bij. Een bankdirecteur en een huisvrouw beiden aan dezelfde tafel, met hetzelfde eten en dezelfde lieve verpleegsters gelukkig. Precies aan elkaar gelijk is men in zo'n tehuis; wat doet al je geld er dan nog toe als je in een karretje zit?

Iemand die ik ken, fietste voor mijn auto langs en stak de hand op, een half uur later lag ze verlamd in de kamer en heeft nooit weer gelopen. Zo snel kan het ongeluk over je komen en of je nu geld hebt of niet, het maakt in zo'n geval niets uit. Oftewel als je goed te eten hebt en de kachel aan, houd dan eens op met goudgraven: dat doet je vaak meer slecht dan goed. Wees er niet zo mee bezig. Veel mensen jagen en vliegen en een ander zien ze niet staan.

Ik heb steeds het idee dat God het bijna zat is met ons, en oh wee als God een stapje terug doet en de duivel op die plek meer macht krijgt, wat zal er dan gebeuren? Dan schijten we in de broek en zullen velen alsnog gaan bidden.

Ook als je ziek bent, kun je ineens goed bidden. Ikzelf ook... ik ben heel eerlijk, ik was ook wat lauw en kreeg kanker. Jeetje, wat kon ik opeens goed bidden zeg! Elke dag bidden en smeken om te mogen blijven leven. Tja, ik had mijn energie door de problemen in mijn leven niet genoeg op God gericht, maar was meer op mijn ellende gericht, alles knaagde aan mij van binnen. Ik was niet dicht genoeg bij God gebleven met mijn problemen. Ik gaf mijn energie dus niet aan God, maar aan de negatieve dingen, en geloof maar dat ik erg veel energie in mij heb.

Bij Hem vind je troost, hoe moeilijk je het ook hebt. Zo zien jullie maar dat ik ook een slechte gelovige was. Ja, we zitten in hetzelfde schuitje hoor, anders zou ik hier niet leven.

Het wordt straks nog onderdrukking en wanorde. Wie weet krijgen we misschien wel een oorlog of natuurrampen, wie weet. Die onderdrukking is er al en de enige ontsnapping daaraan zijn geen wapens, maar dat is het "wapen" dat men liefde voor God en de naaste noemt. Want waar God is, is de duivel niet. Kies zelf maar één van deze twee, het is onze eigen wil.

Ik heb het ook wel heel druk, maar maak keuzes. Nog meer schoonmaakbaantjes of nog meer naar de zieken en de behoeftigen. Juist dan kun je drukte heel goed hebben omdat je iets voor een ander doet, iets voor God. Ik baal ook wel dat muzikles te duur is voor de kinderen, maar neem daar steeds meer afstand van. We hebben genoeg leuke dingen thuis.

En als we later in het hiernamaals komen, de laatste stap na dat verpleeghuis waar iedereen gelijk is, dan zijn we bij God en dan wordt gegeven aan wie heeft. Daar zit hem nou net de kneep: er wordt gegeven aan diegenen die liefde gegeven hebben. Wie liefde heeft, die krijgt daar iets; niet gegeven wordt er aan de mensen die al het materiële hadden, maar niet het gevoel voor de ander, de barmhartige naastenliefde, de wil om goed te doen.

Hebben we de laatste tijd nog iets weggegeven puur uit liefde, of zijn we niet zo met die achterliggende gedachte bezig, en hebben we meer uit eigenbelang iets gegeven? Je hoeft niet alles weg te geven, dat is onzin. Maar als je iemand met alle liefde 5 euro geeft, telt dat zoveel meer dan wanneer je 1000 euro geeft omdat je vindt dat dat moet.

Laatst gaf ik een zwerver 5 euro omdat hij chips stond te eten 's morgens om 9 uur. Dat is toch geen ontbijt! We hebben toen dagen gehaktballen gegeten om die 5 euro weer in te lopen, ik lach er wel om. Het gaat dus niet om de bedragen, juist niet, maar om het hart erbij. En juist dan laat je God in deze wereld leven en brengt het jou het grootste geluk en gezondheid. Dat is onze enige redding van het kwaad, God laten leven in jou. Dat had ik vanavond ook alleen kunnen zeggen, snel klaar. God zou trouwens nooit iemand dwingen, hooguit een goede ingeving geven, of er gebeurt iets waaruit je kunt leren waar het leven uiteindelijk om gaat.

Wij leven hier in vrijheid vergeleken bij mensen in Egypte of Libië. Die mensen komen in opstand. En wat is er in Japan? Wij zijn verwend en wat lui, omdat we hier in vrijheid kunnen gaan en staan waar we willen en hebben over het algemeen goed te eten en voldoende kleding. We mogen ook naar het stembureau, ook al helpt het niet.

Ieder mens, ik ook, heeft pijn, verdriet en teleurstellingen in zijn leven waar hij mee om moet gaan. Veel strijd en zo. In plaats van je leven te laten verpesten door die dingen of andere mensen kun je inzicht krijgen in je leven en levenswijze. In wat voor omstandigheden leef je en waar ben je mee bezig? Heb je vertrouwen in God, of is het nog groeiende? God troost je en neemt je verdriet weg, alleen Hij kan je genezen.

Denken wij voornamelijk aan onszelf of proberen we anderen te troosten? Dat kost je misschien moeite omdat die duiveltjes in en om ons heen helemaal geen zin hebben om energie in een ander te steken maar altijd in ons zelf, zelf, zelf. Word je een keer ziek, dan kun je bijvoorbeeld merken hoe leuk het is als anderen je steunen, of er komt niemand langs, dat kan ook, en als je dan weer gezond mag worden, dan grijpt zoiets je aan om die ervaring te gebruiken in je leven.

Ben je altijd aan het klagen of laat je iemand eens tegen jou aan praten? Denk daarbij altijd aan de Here Jezus, Hij doet het werk, Hij troost. Je bent net een lamp; die gaat ook pas licht geven als je de knop aandrukt. Dat zijn simpele voorbeelden die iedereen kan snappen. Zo is het ook met de genezende liefde van God: die werkt optimaal als je voor de ander liefde op kunt brengen, met "jouw" liefde gaat de liefde van God mee. Je kunt wel een racefiets kopen, maar als je hem jaren in het hok laat staan, komen de spinnenwebben erop.

De ene mens heeft een positiever karakter dan de ander natuurlijk, maar maak er wat van. Liefde geven kunnen we allemaal. God leeft in de goede dingen die je doet naar de ander. Je wordt daar zelf ook een beter en gelukkiger mens van. Als ik veel geld zou hebben, kan ik daar dingen mee doen. Maar als ik dat niet heb, kan ik nog meer voor de ander doen. Want wat is heilzamer en het gezondst dat je iemand kunt geven? Dat is aandacht en liefde waarin de liefde en de alles genezende werking van God zit.

Nu geef ik een voorbeeld van mijn eigen dingen, want over anderen praten is niet altijd geschikt. Zo was er vorig jaar in onze omgeving iemand heel erg ziek. Heel veel mensen hielden van die persoon en veel mensen en mijn gezin en ik hebben diegene zoveel mogelijk geprobeerd te helpen. Ik heb later nog tegen de kinderen van de zieke gezegd dat ik niet eens wist waarom ik zoveel deed; een drijvende kracht stuurde me er steeds weer op uit. Ik was zelf verbaasd over de kracht in mij die dat deed, ook had ik wel eens geen zin door eigen drukte en gezondheid. Vaak was ik te moe, maar ik ging maar door, door en door. Heel veel mensen hebben zich over dit mensje ontfermd: geweldig, ieder deed wat hij kon op zijn manier. En de kinderen... geweldig zoveel als die van hun moeder hielden.

Toen ik een paar maanden na het overlijden een zoon tegenkwam in de winkel praatten we heel even. Ineens nam het gesprek een andere wending en zei ik tegen hem: "Ja, maar ik heb het gedaan omdat ik 'moest', en God heeft het zo bedoeld dat we elkaar helpen, de naastenliefde immers". "Nou", zei hij, "ik geloof niet in God, ik geloof in de buurvrouw"...

Ik zei toen zoiets van: "Suffie, God is in de buurvrouw, in de buurman en in iedereen: God wil dat we zo tegen elkaar doen".

Wat deze man dus had gezien, ook nog als "ongelovige", is precies de bedoeling van de Vader: God zijn voor die ander. God laten zien aan elkaar, die onbaatzuchtige liefde, daarin zit God. Later heb ik nog gehuild en was ik heel verbaasd en blij dat hij in mij God had gezien. Deze man zag wie het eigenlijk was geweest.

Ik gunde God zó die opmerking en hield mijn hart helemaal open naar Hem. Deze pluim was voor de Vader. Ik houd dan mijn gedachten gericht op God zodat Hij het goed hoort, denk ik dan (Hij hoort het toch wel). Ik had weinig eraan gedaan, Hij stuurde mij constant.

Door zo je naaste te helpen laat je God aan de ander zien. Daar ben ik zo dankbaar voor! Wie weet als mensen ook weer zieken in hun omgeving hebben, dan denken ze hier vast nog aan terug. Sommige mensen zeiden ook wel: "Jij bent ook niet goed snik, je doet alles gratis." Maar ik ben niks tekort gekomen hoor. Maar de mooiste beloning was die opmerking in de Lidl, met geen geld te betalen. Je kunt miljoenen hebben, maar een oprecht, welgemeend, liefdevol woord uit het hart is daarmee niet te koop. Oprecht gemeente liefde is het mooiste.

Dit is gewoon een voorbeeld van wat er kan gebeuren, het maakt niet uit wie het doet. Ik wou graag helpen en God sprong er meteen in, Hij greep zijn kans zeg maar om door mij heen een medemens te helpen. Doe je iets goeds en zeggen mensen geen aardige dingen terug, dan nog heeft God het wel gezien, het maakt mij niet uit, je doet het ook voor Hem.

Het ware geluk bestaat uit een leven met Mij, zegt de Vader zelf. Het is goed voor je eigen geluk om de barmhartige Samaritaan uit te hangen. Daar zijn we voor, om een ander te helpen.

Als je ziet wat sommige mensen doen, dan is dat onvoorstelbaar: hebzucht is een geestesziekte. Op t.v. was eens een programma over mensen die in een heet, dor gebied woonden en graag een grasveld voor hun huis wilden. Ik geloof dat ze per week een voetbalstadion vol water over hun land lieten lopen om het gras te laten groeien. Je houdt het niet voor mogelijk, want zo'n 100 kilometer verderop kwamen mensen om van de dorst.

Je zag ook zwangere vrouwen die langs de kant van de weg lagen en die een flesje water toegeworpen kregen uit een auto. Maar als dat flesje leeg is... onvoorstelbaar... en we mogen niet oordelen, maar ik doe het dan toch.

Een kindje dat net een paar woordjes kan schrijven en je 's morgens vroeg een briefje in bed geeft met: "Ik hou van jou" erop, dat is een miljoen waard. Een miljoen in euro's zorgt vaak voor problemen, liever heb ik een miljoen in liefde. Ik kende iemand die kanker had en die heeft een ton aan zijn lichaam laten verspijkeren, maar ging toch naar een ander leven. Het is ook niet leuk als je geen geld voor benzine hebt of zo, maar dat is maar een momentopname.

We kunnen vertrouwen op God. Maar waarom krijg ik dan dit of dat in mijn leven? Nou, uw en mijn vrije keuzes hebben we soms niet zo goed benut of we moeten iets leren, ik weet het niet (jammer he). Ook moeten we in dit leven iets te doen hebben, fouten overwinnen zodat we later dichterbij God komen. Als we ons verveelden, was het ook niet goed, ledigheid is des duivels oorkussen.

Ik kreeg op latere leeftijd nog een kindje, qua gezondheid misschien niet een verstandige keuze, maar het was een kadootje voor mij. Tegenwoordig laten ze de buik gewoon leegzuigen als het de ouders niet schikt. Ja, dat kind komt nu niet uit hoor, we kopen eerst een huis, hup de stofzuiger er in... Daar ben ik te antiek voor. Maar als je kind verkracht wordt en ze raakt zwanger?? Wat zouden we dan doen? Kinderen verkrachten, dat is toch de duivel in eigen persoon die een mens heeft gegrepen om zijn slechte daden te laten uitvoeren. Tegenwoordig kun je daarvoor al bij een bepaalde kinderopvang terecht...

Dus met God leven of met de duivel, de keuze is aan u. Als je de hele dag met God in je hart leeft, dan lossen problemen zich sneller op, en op den duur komen er nog maar weinig problemen, of een ze zijn van een andere soort, zoals bij mij.

Die relatie met de duivel, dat heeft vooral te maken met hebzucht en egoïsme, met het niet dankbaar zijn voor een leven. Maar ik mag er niet over oordelen. Ja, ik ben een Fries, recht voor zijn raap soms en zwart-wit.

Ik ben ook al eens op mijn nummer gezet door de Heer zelf toen ik dacht dat als ik op een bepaalde partij zou stemmen, dat de mensen in de verpleeghuizen het dan beter zouden krijgen, en als protest tegen de huidige regering. Misschien ook uit angst. Ja, want Nederland is een plukland geworden, kijk maar naar de benzine. Nou, ga ik niet weer stemmen, ook niet op de tegenpartij.

Nou kan ik wel zeggen dat de dag na het stembureau een buurtgenoot uit een ander land met heerlijk eten uit zijn cultuur aan kwam zetten. Direct de volgende dag al hoor. Wat schaamde ik me zeg, vreselijk. De dag daarna kwam weer iemand anders met nog lekkerder eten van de andere kant van de wereld. Dat dat meteen daags erna gebeurde, dat is een wonder toch?

Ja ja, God, ik was fout bezig geweest, dacht ik, en huilde bijna en voelde me zo schuldig, en Hij heeft mij op een zachte manier laten zien dat ik niet mensen af mag wijzen. We kunnen het zo gezellig hebben allemaal... Daar gaat het om in het leven. Om het goed te maken ben ik een Arabische taal aan het leren en help ik nog meer dan tevoren de allochtonen in mijn buurt. Dat deed ik al op het gebied van telefoneren met instanties, maar die "beloning" met heerlijk eten voor mijn stembiljet zal me nog lang heugen. Goh, God houdt zeker wel veel van mij, hij had me ook een been kunnen laten breken... zo lief is God eigenlijk.

En dat is het volgens mij, elkaar helpen met Jezus Christus in uw hart, dat is denk ik ook de enige manier om in vrede te kunnen wonen. En zeg nou zelf, we hebben vaak zo'n hekel aan een moskee, maar wij laten onze kerken leeglopen, de islam of anderen springen er in. In Leeuwarden worden straks kerken misschien wel omgebouwd, maar we doen het zelf... Het enige wat ons kan redden van oorlog, rampen e.d. is het geloof in God. De liefde is onze enige overwinning. Pure onbaatzuchtige liefde.

Dus lief zijn voor elkaar en vertrouwen op God en geen domme dingen doen. Doe je iets fout, maar bid je wel altijd tot God en vraag je om zijn hulp, dan duwt Hij je in de goede richting en gebruikt zelfs een bord loempia's. ha ha. Je leven leiden met en door God, dat is het grootste geluk. Rustig zijn in jezelf, dan voel je God en Zijn wensen beter.

Ik voel ook de aardbevingen en de ongelukken soms om mij heen, maar ook het geluk in iemand, dat is iets wat je niet kunt kopen maar moet verdienen. God beloont je, en iedereen heeft zijn gaven.

Vanochtend had ik de jongste achterop de fiets en ik zei nog even voorzichtig "Dag lieve schat", waarop ik meteen twee koude handjes op mijn blote rug kreeg. Ik riep meteen "Wat koud!", maar ook "Doe maar op mijn blote rug, lieverd." Je hoort elkaar te warmen met je liefde. Bedankt voor het luisteren.

Tekst van de lezing op 30 mei 2012.

Welkom allemaal. Ook Hij is bij ons vanavond, God ziet ons altijd. Tussen de vorige lezing en die van vandaag ben ik geestelijk toch weer veranderd. Misschien u ook wel? We maken allemaal veel mee toch? Hopelijk zijn we weer geestelijk gegroeid en niet achteruit gekacheld. Soms een valletje en dan gauw weer opstaan. God helpt ons daarbij altijd als wij in Hem (proberen te) geloven.

Het gaat vanavond niet zozeer over Jakob Lorber zelf, ook niet over mij en al helemaal niet over bepaalde dingen die ik wel eens schrijf. Tja, soms kan ik slecht tegen onrecht en type ik als een speer in vijf minuten iets voor een krant die het dan ook nog plaatst. Het was niet het belangrijkste in het leven, maar wel een teken dat ik soms heel snel de woorden kan vinden. Die krant was maar een onbenullig iets. Men kon er ook commentaar op geven, maar het bleef stil. Maar ja, dan voel ik ineens veel energie en ratel zo een brief uit de computer. Ik heb ook een vrije wil, daarom kon ik dat toen ook doen, en eigenlijk heb ik de energie die ik kreeg verkeerd gebruikt, nl. voor politiek en andere troep en dus niet voor God zelf. Foei Tietie...

Want: "Wie van u heeft er macht om iets te bewerkstelligen in deze wereld? Wanneer hij oordeelt over de ene partij en die overwint, zal die hem dan niet grijpen en rekenschap vragen? En houdt hij het op de andere en overwint de eerste, zal die dan niet net zo handelen met degene die tegen hem was? Omdat Ik tot nu toe nog voor geen partij de overwinning heb voorbeschikt dan alleen voor die, die het met Mij houdt, zo onthoudt u zich dan ook van elke lof en van elk verwijt ! Wie u moet loven of wie u moet laken, weet Ik alleen, en Ik zal een ieder belonen naar zijn werk. Wanneer er een macht heeft overwonnen, gehoorzaam dan aan die macht die heeft overwonnen. Want zij zou niet machtig zijn als zij het niet was door Mij!"

En: "Oordeel niet nu eens zus en dan weer zo en zeg ook niet: deze of gene of die partij, of de kleinen of de groten hebben gelijk. Want Ik zeg u: niemand heeft gelijk dan alleen hij, die zich niet naar links noch naar rechts buigt, maar rechtop en rotsvast bij Mij blijft en alles aan Mij alleen overlaat. Wat daar bovenuit gaat is zonde!" (De wederkomst van Christus, hoofdstuk 6).

Want: "De heerser moet een leider en trooster van zijn volk zijn en dient het wetten te geven die op begrijpelijke wijze van de Mijne zijn afgeleid. Dan zou hij een waarachtig regent zijn en de Heilige Geest zou met hem samenwerken, zoals hij al eerder met waardige regenten heeft samengewerkt. Maar door de uitvinding van allerlei machines die mensenhanden overbodig maken, door de buitensporige opvoering van de industrie, door het opstellen van grote krijgsmachten werkt de Heilige Geest in eeuwigheid niet!" (De wederkomst van Christus, hoofdstuk 4).

Het gaat dus vanavond om wat Jakob Lorber voor ons heeft opgeschreven. De Heer zelf gaf hem die opdracht. Wat we ervan (van J.L.) zouden "moeten" leren, is de

liefde zelf. God brengt dan alle geluk. Het is dus een gevoelsleven, want aan verstand kan geen rust worden gegeven, want "dat wat rust geeft aan het hart, moet toch zelf rust in overvloed hebben" (De huishouding van God, hoofdstuk 8) en dus geen verstandelijke drukte die een afleiding is van God. Geen verstandelijke zaak dus, maar God zelf die dat bij jou doet. Niet te veel met het koppie werken, maar meer met het gevoel. Dit zijn maar woorden hoor, we moeten het gewoon gaan doen.

Probeer het maar eens in de praktijk te brengen. Ik word ook wel uitgelachen, ben een sulletje hoor en hoe dommer ik me opstel, hoe geslepen er een ander soms uit de hoek komt. Die ziet dan zijn kans. Ze moesten eens weten dat ik het toch wel zie...

In de bijbel staat het, in Lorber en andere boeken staat het, en sommigen praten erover, maar er wordt zo weinig mee gedaan. Met de naastenliefde en de liefde voor God bedoel ik. Wordt er in de kerken nog over naastenliefde gepraat of ernaar gehandeld? Pech voor de mens die niet om een ander geeft. God werkt in die liefde, die woont in die liefde.

God kan en wil ons dus niet dwingen, want weer komen we terecht bij onze vrije wil. Zeg nou zelf, krijg je iets van iemand met veel liefde, of omdat diegene zich verplicht voelt? Wat willen we het liefst? Nou ja, voor de hebberds onder ons zal het niet veel uit maken, hebben is hebben toch? Nu is een moeilijke tijd aangebroken, we kunnen het ook in de bijbel vinden. Wat gaan we ermee doen, gaan we nu wel voor onze mindere medemens zorgen? Hoe gaan we met elkaar om als er dreiging uit het buitenland gaat komen? Als de duivel voor de poort staat omdat de mensheid zich misdraagt op allerlei gebied? Wat doen wij? Liefdevol zijn is het enige redmiddel. God kan ons helpen, maar voor wie kiest men? En maar klagen dat we zo weinig hebben. En dan bedoel ik niet geld overmaken omdat we een bonus hadden en ons schuldig voelen tegenover de armen, de makkelijke manier dus, want een giro invullen, daar word je niet moe van hoor. Waar we vaak geen zin aan hebben is daadwerkelijk iets doen met het hart en de handen.

Zo kom ik bij een oude vrouw, waar ik werk. Ze betaalt om klusjes te laten doen. Terwijl ze wel genoeg geld heeft, vind ik dat liefdewerk gratis moet zijn. Ik neem toch iets aan, want mijn gezin heeft ook rekeningen die betaald moeten worden, maar niet heel veel, en laat merken dat ik het fijn vind om haar met liefde te helpen, na één keer al. Maar alle oude vrouwtjes zijn niet zielig hoor, deze probeert mij zelfs op te lichten, dan ben je dus niet goed bezig: ze is 90 jaar en nog materialistisch ingesteld. Ze jukt ook voor de telefoon. Tjonge jonge, ze heeft al 90 jaar de tijd gehad. Ik al 50 jaar en ben er ook nog niet.

Wat gaan we doen de komende tijd? God is uit het wereldbeeld aan het verdwijnen. Lorber schreef al in 1840 het volgende: "Er staat reeds een ster in het oosten, die de baan van Orion zal onderbreken en het vuur van de Grote Hond zal hen allen verteren; en Ik zal in grote hoeveelheden sterren van de hemel op aarde slingeren,

opdat alle booswichten omkomen en Mijn licht overal gloort." (Huishouding van God, 1.1)

Willen wij dat, hoe kan zoiets gebeuren? Dat kan door het gedrag van de mensheid zo gaan. Vraag me niet hoe of wat of wanneer. "Ik hoef u niet weer te vertellen wat er nog allemaal zal gebeuren. Want er kan nog heel veel gebeuren, maar ook heel weinig, afhankelijk van de vraag of de mensen zich tot Mij of van Mij af zullen wenden. Het zwaard heeft al erg huisgehouden, maar wanneer de mensen zich nog langer in de vloed van de heerszucht zullen laten meedrijven, zal Ik nog een andere engel zenden, namelijk de honger- en tevens pestengel. Deze lessen zullen de mensen zeker heel andere begrippen bijbrengen dan die, waarmee zij nu bezig zijn." (De Wederkomst van Christus, 6). Waar is men over het algemeen mee bezig?

"Degenen die de heilige schrift bezitten en niet lezen, lijken op een dorstige bij een bron van zuiver water, waarvan zij echter niet willen drinken uit een zekere geestelijke watervrees zoals bij dolle honden, die in plaats van hun snuit in het water te steken en te genezen in de hardste stenen bijten om hun brandende dorst te stillen. Maar meestal willen zij dat zuivere water niet drinken uit een zekere trage lauwheid, en laten zich ter stilling van hun dorst daarom liever door bepaalde luie knechten stinkend slijk uit de dichtstbijzijnde poel aanreiken, waardoor zij dan allemaal op gruwelijke wijze omkomen.

Wie de weg van het vlees bewandelt, die wandelt met de dood en zijn begeerte zal spoedig in voedsel voor de wormen veranderd worden. Slechts wie in de geest wandelt, komt tot het licht, de oerbron van al het leven; zijn aandeel zal eeuwig bestaan en zich vermeerderen." (De huishouding van God, 1.1).

Daar gaat het dus eigenlijk om. Daar kunnen we heel veel mee doen, tot in de kleinste details. Ik kan ook alleen voorlezen, maar wil en moet er toch iets bij vertellen, zodat het niet alleen toen is opgeschreven maar nu ook nog goed werkt en leeft.

Willen we dat, misschien overweldigd worden door een natie en die kometen en allerlei ellende? Wat zou ons hiervan kunnen redden denkt u, wat is sowieso het beste om naar te streven? Juist ja, een gelukkig zijn met elkaar en met God. Werk zat toch? Maar één van de slechte dingen is: "Zeg met ernst tegen de verslaafden aan prachtige kleren en aan mode, dat zij naakt voor hun rechtvaardige rechter staan. Hun pracht zal als schuim vergaan; hun heers- en praalzucht zal in de nederigste slavernij worden veranderd en zij zullen zich eeuwig over hun dwaasheid moeten schamen. O, er zijn tegenwoordig toch zo verschrikkelijk veel waanzinnigen in de wereld! Zij houden het licht voor duisternis en de duisternis voor licht." (De huishouding van God, 1.1).

Dat zien we toch ook wel om ons heen: men is veelal overheersend tegenover de ander. "Ik ben mooier, rijker en beter", zegt men, of die houding hebben ze, ook bij

de scholen. Het kleine grut neemt het van de moeder over. Negeren de ander. Mijn kinderen roepen op het schoolplein telkens: tweedehands, re-share... Ha ha, zo hoeft het ook weer niet.

“Mijn liefde is de grootste rijkdom en het mooiste sieraad van het leven. Wie haar heeft, bezit alles! Oefen u daarom in Mijn liefde! Wees geduldig in alles en volg Mijn lichte geboden gewillig op. Schep grote vreugde in Mijn woord, dan zal uw hart sterk worden in liefde tot Mij en standvastig in trouw.” (Himmelsgaben 2, blz. 100).

Echt waar, ik begon met deze lezing wat laat, ik hik er soms te lang tegenaan en lees eerst nog veel en denk er eerst wel lang over na en als ik dan begin, ga ik eerst aan God denken. Als ik dan een boek open sla, gaat het bijna vanzelf. Omdat ik niet alleen alles over wil schrijven, pak ik een ander boek, een fotoboek van Lorber, doe dat open en vind meteen een aansluitende tekst, hou is het mogelijk. Er wordt ook naar mij gekeken als ik schrijf. Ik voelde mij zonet een beetje vreemd. Ik moet snel werken en God schuift me zo de goeie delen toe; dat overkomt mij altijd later als ik het nog eens overlees. Het voelt haast alsof ik God gebruik om mij maar snel te kunnen laten werken, en ik voel me ook nog schuldig daarover. Wat een liefde van Hem zeg, ik kan het niet verwoorden.

Hij is hier ook vanavond voor diegenen die de moeite hebben genomen om te komen. Ik hoop en wens dat u er heel veel geluk door krijgt. Niet door mij hoor, ik vertel het alleen maar, maar doordat u hier bent en Hij ons ziet. Nu iets wat Gottfried Mayerhofer voor Hem schreef. Dat begon met de verklaring van de regenbuien: “Zoals luchtstreken en breedtegraden van jullie aarde elkaar in wisselwerking geven wat eenieder nodig heeft, zo moeten ook jullie, maar behoedzaam, de broeders en zusters geven wat ze nodig hebben, dat wil zeggen geestelijk voedsel. Leid ook hen daarheen waar Ik al langere tijd bezig ben jullie heen te leiden. Opdat ook zij mogen inzien hoe eeuwig de liefde is en hoe werkzaam ze is, zelfs in de onschuldigste en meest alledaagse dingen, en hoe zij alleen maar hetzelfde beginsel nastreeft, namelijk vreugde en troost te verspreiden waar dat mogelijk is. Amen.” (Mayerhofer, Geheimen van de schepping, hoofdstuk 15).

“Zie, Ik ben bij u, alle dagen”. (Matth.28:20) Altijd zullen meerdere tekenen van de tegenwoordigheid van God bij u zijn. “Het vierde teken van Mijn krachtige aanwezigheid zal ook zijn, dat wanneer u lichamelijk zieke mensen de handen zult opleggen het beter met hen zal gaan indien de beterschap tot heil van hun ziel dient. Het spreekt ook hier vanzelf, dat u daarbij altijd in uw hart zegt: “Heer, niet mijn, maar slechts uw wil geschiede!” En daarbij zal het slechts in het hart uit te spreken gebed bestaan uit de volgende weinige woorden: ‘Jezus, de Heer moge u helpen! Hij moge u genezen door Zijn genade, liefde en barmhartigheid!’ ” (De wederkomst van Christus, blz 51).

Wanneer u dat vol geloof en vertrouwen in God doet voor een zieke, ook al is die nog zo ver bij u vandaan, dan zal het beter met hem gaan. Dat heb ik al vaak mee

mogen maken, niet alleen voor anderen, maar nog het meest, denk ik, heb ik het zelf mogen voelen als iemand voor mij ging bidden.

Bedankt voor uw aanwezigheid, veel succes met het vertrouwen in de Heer en het "beoefenen" van wat we vanavond hebben gehoord. Goede reis en tot ziens!

Tekst van de lezing van Tietie Elsinga op 5 september 2012 in Centra 71 te Heerenveen

Welkom allemaal, fijn dat u er bent. Mijn kinderen zitten weer trouw vooraan in de zaal. Zo gaat dat, de een steunt mij en heeft belangstelling voor wat wij hier doen, en van anderen hoor ik helemaal niets. We zijn blij hier te mogen zijn in deze mooie christelijke zaal die we mogen gebruiken. Koffie en thee kunt u straks weer bij Koos halen. Ook liggen er verslagen klaar. Die kunt u ook over de mail krijgen of per post. Er ligt wel een kladblok bij de deur, evenals het adres van de Lorberstichting en verschillende boeken die u in kunt kijken.

Vanavond zijn wij hier bijeen om te praten over God, en zoals Lorber al schreef: waar twee mensen of meer in mijn naam bijeen zijn, ben Ik in hun midden. Het is wel eens moeilijk wat ik moet schrijven, het moet voor iedereen begrijpelijk zijn, en met eigen belevingen die niet te zweverig moeten lijken, want dat is de bedoeling niet. U komt niet voor mij, maar voor Hem. Daar bid ik ook voor, ik blijf een nuchtere Fries. Doe maar gewoon.

Vanavond is, denk ik, een belangrijke avond, want een paar uur voordat ik begon met het schrijven van deze lezing werd ik weer eens de grond in getrapt door de duivel. De duivel heeft dus geen zin aan vanavond, omdat we bezig zijn hem te doorzien. Want hij is het die ons van het gelukkig zijn met God af wil houden door middel van veel uiterlijkheden en veel gedoe. Iets is vaak niet wat het lijkt. Hij wil niet dat we over God praten. Hij wil ons aan banden leggen, eigenlijk gevangen houden. Het is tegenwoordig ook te zien in de regering; die staat steeds meer onder invloed van het kwade dat ons aan de ketting legt. Nu kan ik wel weer dingen in de krant schrijven, maar ik kan het ook via de andere weg proberen, namelijk door het aandacht geven aan, en praten over God, hier en in het dagelijkse leven. Niet de hele dag Lorbers werken voorlezen of aanhalen, maar het leven met die wetenschap en met liefde en behulpzaamheid voor je naaste. Met de Here Jezus in je gedachten leven en handelen. God heeft alles al en zou graag wat liefde willen van ons, maar nooit gedwongen, maar echt uit vrije wil; dat bezorgt ons ook het hoogste geluk.

Die duivel kan om je heen iets doen wat je niet direct ziet en jou een naar gevoel bezorgen, maar hij is er vooral goed in om te praten en te handelen door een mens heen die niet zo sterk of helemaal niet in God gelooft. Ik ben daar zelf ook heel gevoelig voor, net zo goed als anderen, zelfs wel meer omdat ik veel energie heb. Ik houd mijn gedachten en gevoel zo veel mogelijk constant. Vroeger was ik gewoon leeg in mijn hoofd, tegenwoordig heb ik bij mijzelf een gevoel opgeroepen dat Jezus bij mij is. Doe ik dat niet, vul ik mijn gedachten met troep, dan gebeurt er meteen narigheid, want "Het waarachtige gebed bestaat hieruit, dat u Gods geboden houdt en uit liefde tot Hem Zijn wil doet. Wie zo bidt, die bidt waarachtig en onafgebroken. Op deze wijze bidden ook alle engelen." In deze paar regels staat heel veel.

Die “dader” is zich daar helemaal niet van bewust, hij denkt dat hij of zij zich gewoon ergert aan iemand, of hij vindt het tijd worden om eens wat gal te spuwen in iemands richting. Daarom is het goed je dagelijkse leven naar God te richten. Hij kan je beschermen; daar hebben we het al eens over gehad.

Jammer, het kost me soms even tijd om te herstellen. Dan lig ik weer een paar uren achter.

Ik ben ook niet perfect in mijn geloof, of van beton, dus word ik soms ook wel even pissig of verdrietig, vooral als er binnen mijn eigen familie iets is. Dat is juist mijn zwakke plek. Verder kan ik veel hebben, maar als er iets in mijn gezin is, raakt mij dat heel erg. Juist ook met deze voorvallen heb ik, en misschien ook u, veel steun aan de werken van Lorber, Mayerhofer en de andere schrijvers.

Als ik in een boek van Jakob Lorber lees, doe ik het dicht en lees dan verder in “Geheimen van de schepping” van Gottfried Mayerhofer. Dan lees ik gewoon door, want het is dezelfde schrijver, namelijk de Heer zelf. Ik voel dat heel duidelijk, het werkt vooral in mijn gevoel, dat gevoel dat het waarheid is wat er geschreven is. Je mag, geloof ik, niet zeggen dat iets de waarheid is, ik lees en hoor het tegelijkertijd aan mijn binnenkant. Een mooi gevoel dat mij blij maakt. Sommige mensen, die lezingen opstellen, kunnen zo vloeiend en begrijpelijk schrijven. Ik niet. Het is bij mij een gevoel en wat verstand.

“Sta op, pak je griffel en schrijf!”

Dat waren de eerste woorden die Jakob hoorde. 24 jaar lang heeft hij die Stem gehoorzaamd en geschreven totdat hij overleed. Wat hij toen hoorde, was: *“Zo spreekt de Heer tot een ieder en dat is waar, getrouw en gewis. Wie met Mij wil spreken, die kome tot Mij en Ik zal hem het antwoord in zijn hart leggen. Maar slechts de reinen, wier hart vol deemoed is, zullen de klank van Mijn stem vernemen. En wie Mij verkiest boven de wereld, Mij lief heeft als een tedere bruid haar bruidegom, met hem zal Ik arm in arm wandelen. Hij zal Mij altijd aanschouwen zoals de ene broer de andere en zoals Ik hem aanschouwde van eeuwigheid, nog voor hij was”.*

Deze boeken zijn geschreven voor de mensen, door God zelf. Door middel van deze boeken wil God een bepaald gevoel opwekken. Deze avond is hopelijk een opwekkingsavond voor uw geloof.

“Maar het was Hem er slechts om te doen een vroom en dankbaar gevoel op te wekken en daaruit een levendig geloven en de juiste liefde tot God en de naasten op te wekken en voor altijd in stand te houden.”

“Maar zolang het verstand als een weerhaan op de torenspits van wereldse wijsheid voortdurend door allerlei winden van twijfel naar alle richtingen heen en weer gedraaid wordt, kan het waarschijnlijk nergens de rust vinden die het vanuit zichzelf niet heeft en ook niet de aangeleerde omzichtigheid die het op zijn winderige hoogte geniet.

Wie dus dit werk tot het ware nut voor zijn ziel wil lezen, die leze het in alle eenvoud van zijn aan God toegewijde hart en laat hij zich daarover niet een oordeel vormen op de manier van de wereldse mens, maar steeds als een zorgzame beheerder van zijn hart; dan zal hij in

het voor ons liggend werk in overvloed alles vinden wat enkele hooggeleerde lezers helaas niet gevonden hebben. En dan nu alle zegen en elke denkbare genade voor de oprechte lezers die een rein hart hebben en van goede wil zijn.” (“De Huishouding van God”, hoofdstuk 1).

Ik kan alle boeken wel zo gaan voorlezen. Dat vind ik ook niet erg, maar u kunt zelf thuis ook lezen. Ook kunt u een boek hier lenen of bestellen bij de Jakob Lorber stichting. Het adres ligt voor op het tafeltje bij de ingang.

Dus met je gevoel gaan lezen wordt er bedoeld, en vooral ernaar gaan leven, ook al valt dat wel eens zwaar. Je kunt er een gelukkiger mens door worden. We hebben allemaal wel problemen en gezondheidsklachten, en door de jaren heen komt er wel weer iets bij. Toch helpt het mij erg goed (ik zeg steeds ‘mij’ omdat ik niet zozeer naar anderen wil wijzen) dat ik in God geloof.

Toen ik een paar weken geleden op een ochtend aan het lezen was – ik ben vaak erg vroeg wakker namelijk. – verbaasde ik mij er ineens over dat Lorber zo veel heeft geschreven, zo veel werk. Ik dacht dat ook op dat moment: wat een werk dat God op die manier heeft gedaan.

Toen hoorde ik, denk ik, voor het eerst wat Lorber vast ook zo heeft gehoord.

Meteen zei een stem in mij “Ja, omdat jullie mij niet horen”.

Superduidelijk, ik kon niet net doen alsof ik het niet hoorde. Bij Lorber was dat vast nog veel sterker, hij kon het niet negeren en moest schrijven. Het voelde voor mij als de waarheid.

Ja, een mooie opmerking, ik hoor inderdaad niet veel. Ik vind wel dat mijn zintuigen beter worden, dat komt door de geest van mij uit God.

Ik ben wat dovig, zegt men. Dat is ook wel zo, maar laatst hoorde ik iemand tegen één van mijn kinderen praten; dat was een kilometer van ons huis! Ik ben toen op het fietsje gestapt en snel erheen gereden. Er was ook iets, het was maar goed dat ik ging. Tja, God kan je dus overdag daadwerkelijk helpen. Omdat het goed was dat ik ging, was het voor mij een teken. Dat heb ik ook “afgesproken” met God, dat ik het liefste Hem hoor, maar ik ben wel op mijn hoede.

Ik heb geen ambities om Lorber op te volgen. Er is al zo veel geschreven, het opnieuw doen lijkt mij niet nodig. Wel vind ik dat het goed is om over het geschrevene te vertellen en te praten, zodat het wat meer gaat leven. Ook met voorbeelden daarbij uit het dagelijkse leven, daar houd ik wel van. Vooral beeldspraak of gelijkenissen.

Nu lach ik inwendig ergens, ik kan niet precies uitleggen waar dat vandaan komt. Het is omdat ik soms met woorden aankom waar ik zelf van schrik. Dramatoloog, apenliefde en van E471 groeit er een oor op je voorhoofd. De kinderen weten onderdehand wat voor onzin ik soms uitkraam.

Het is net alsof er niets met de boeken is gedaan, maar ik zie natuurlijk ook niet veel van hoe het leeft bij de mensen. Ik zie wel hoe de mens in zijn algemeenheid aftakelt. Daar is niet iedereen het mee eens, want iedereen heeft een tablet en 2 auto’s of zo, dus het gaat toch goed? In de zomervakantie was er een recordaantal kinderen vermist, bijna 1500. Tja, moeders zit op het strand met haar mobieltje of tabletje te

spelen. Dat is het hoogste goed tegenwoordig en uiterlijk vertoon. Vroeger was je kind je hoogste goed. Die worden nu met materiële dingen afgekocht, met alle gevolgen van dien. Men gaat vaak op vakantie en uit eten, waar maak ik mij toch druk om? Maar ik vind het gewoon heel slecht gaan met de mens in het algemeen. Honger, oorlogen en kinderen die niet verzorgd worden, we weten er allemaal van. Ik denk wel vaak anders dan anderen. Met een bepaald persoon gaat het slecht, zeg ik dan, want die geeft haar kind een kado van € 1000 op d'r verjaardag. Een ander zou zeggen dat het die mensen goed gaat omdat ze zo veel kopen. Dat is het afkopen van aandacht, waarbij men zich toch onbewust schuldig voelt.

In onze kampeervakantie in Duitsland, (heerlijk in de natuur, zonder t.v., telefoon en computers en op de goedkope vakantiemanier) gebeurden er trouwens nog een aantal dingen waar wij ons over verbaasden.

Ik zat erg met mijn schoonmaakwerk, heb te weinig tijd om te lezen en te schrijven, en het komt erg op mijn handen aan. Daardoor kon ik mijn werk als typiste vroeger ook al niet meer doen. Ik ben toen omgeschoold en heb jaren lang een grote telefooncentrale bediend totdat de kinderen kwamen.

Van beide beroepen heb ik veel geleerd, vooral het contact met mensen. Omdat iedereen in Nederland schijnt te moeten bezuinigen, moeten wij ook bezuinigen, en als mijn werk zou wegvallen, dan komen we in de problemen.

Ik heb dus goed nagedacht over God, en ook al had ik het nog niet afgezegd, het begon meteen. Die 2 weken vakantie hebben we zoveel gekregen, onvoorstelbaar. Tanja zei ook al: "Ik weet wel wie hier achter zit." God, he Tanja.

Opblaasbanden, vlees, wasmiddel, houtskool, allemaal verschillende mensen deden dat. Gehypnotiseerd leek het wel, zo liepen ze naar onze tent. Misschien zagen we er armoedig uit, met een gevlekte tent, ha ha.

Toen we op een dag naar de winkel gingen, was er iemand dicht bij mij, een persoon die ik vaak voel als er iets gaat gebeuren. Ik ben dan wel wat benieuwd en alert; dreigt er gevaar of zo? Goed uitkijken op straat, in de auto, door de winkel, steeds was er iemand een halve meter voor mij en er gebeurde niets. Totdat we buiten waren en ik recht aangekeken werd. De kinderen hadden nog om ijsjes gevraagd, maar het was wat te heet en het is niet altijd feest, dus wilden we met de boodschappen naar de tent. We liepen naar de auto en plots kwam er een vrouw uit de winkel die snel op mij af liep. Wat kon er gebeuren? Er was iemand bij me... Een Duitse mevrouw stak haar hand naar mij uit, en omdat ik te ijdel ben voor een bril, deed ik een paar passen in haar richting, want ik zag niet wat ze wou.

"Ich habe Eis für Sie", zei ze, en stak een ijsje naar mij uit. Er zaten 2 in, en ik zei dat ik hem aan de kinderen zou geven. "Oh", zei ze, "nog een voor u". "Oh nee", zei ik toen weer, "ik heb nog een kind, ik geef die wel aan de andere dochter". "Ja ja, Sie auch eine, ich habe zu viel."

Dus toch nog ijs, ik moest het aannemen. Maar waarom loopt zo'n vrouw naar mij toe, en niet naar alle anderen die naar buiten kwamen? Omdat er iemand bij mij was? Heeft die haar aangetrokken of gestuurd? Ik weet het wel. Dat gevoel was toen weer weg. Hij liet mij volgens mij zien dat Hij alles kan besturen en leiden als Hij dat wil.

Ik vertel dit omdat wat in de boeken van Lorber en anderen staat, in je dagelijkse leven kan gebeuren. Als je God zoekt, wordt de rest je gegeven. Helaas heb ik ze nog niet allemaal gelezen.

Ik werd toen ook een keer gestuurd, mijn man is er nog boos om. We waren naast de camping aan het eten en hadden het over een ziek iemand. Ik zei niet zo veel, ergerde me wel een beetje. Toen ineens ging er iemand door mijn arm heen, leek het wel. Ik leunde naar rechts over de tafel, en ik pakte iets op van achter een bloempot van de eigenaar van dat eethuisje. Meteen stak ik mijn arm de lucht in, alsof ik door het plafond wou steken, en toen ik langs mijn arm naar boven keek, zag ik dat ik het pakje tabak van mijn man achter de bloempot vandaan had gepakt. Mijn man was boos, ontzettend.

Ik kon er niets aan doen. Ik voelde mij wel wat van slag hoor, ik had niks over deze handeling te zeggen, en ik wist meteen wie het was, en dat diegene die dit deed een zandkorreltje van Zijn kunnen liet zien. ongelofelijk, die macht, en met zo veel rust. En ik ben vooral verbaasd dat God, die het al zo druk heeft, ziet wat er achter de bloempot ligt, mijn arm laat bewegen en zo iemand laat zien waar mensen dood aan kunnen gaan. Het is nu 4 weken geleden en ik krijg het nog steeds te horen.

Ik dacht dat ik er ook maar wat bij moest zeggen, God deed ook zijn best toch? Later thuis heb ik nog gezegd toen het me weer voor de voeten werd gegooid, dat ik er niets aan kon doen, dat iemand mijn arm liet bewegen. Nou, toen waren de rapen helemaal gaar... Ik verzin smoezen of heb een klap met de molenwiek gehad. Maar ja, toen ik dus een schoonmaakklus afzegde van de week, viel dat gelukkig niet verkeerd bij die persoon. Als mensen ergens op rekenen vind ik het altijd zo erg als ik iets afzeg. Gelukkig kon ik mijn handen nog op zijn zere lichaam leggen, zei deze klant.

Er is wel een daling aan inkomsten nu, maar als ik zag wat er in de vakantie gebeurt, vrees ik niet. Je overal druk om maken helpt toch niet. Dat staat ook in Lorber, hoor: door zorgen te maken bereik je niets.

En nu ik een week buikgriep heb gehad, blijkt dat ik lang niet zo veel eten nodig heb als ik altijd dacht. Dus zal het allemaal wel wat meevallen.

Zo, en nu waarom ik vanavond eindelijk weer eens over God kan praten, ik maak mij al heel lang zorgen over de mens. Waar is God in ons wereldbeeld? In mijn woonplaats zijn er een paar kerken dicht gegaan, een is uitgebreid met een zaal, een paar andere zijn in de aanbidding. Bezuinigen door te weinig bezoekers. Maar in dezelfde woonplaats is nog een moskee gekomen. Dat zou mensen toch eens aan het denken moeten zetten.

Onze kerken lopen leeg, een ander geloof komt steeds meer opzetten. Je kunt die mensen dus niets kwalijk nemen. En we hebben met zijn allen toch zo'n hekel aan de islam? Maar die breiden uit, zij gaan wel naar de kerk, en wij zetten de kerken te koop? Misschien is het ook wel vanwege hoe het er in de kerk aan toe gaat.

Vroeger zag ik een dominee preken, fel, over de naastenliefde. Hij sprak de mensen aan op hun gedrag. Later zag ik een dominee die met ongekamde haren een preek afraffelde terwijl hij op de kansel stond. Dat deed hij op monotone toon, heel vlak. Hij sprak de mensen nergens op aan, en snel naar huis maar weer.

Tja, als God hier steeds minder is te zien en te voelen, dan gaat het steeds verder de verkeerde kant op. Je kunt dit ook goed lezen in het boekje "De wederkomst van Christus". De hebzucht en het ongeloof brengen de mensheid in problemen. En nu is het maar net in hoeverre je daaraan meedoet.

"Het doen toekomen van Mijn genade is Mijn werk, dat aan niemand wordt onthouden. Maar het aangrijpen van Mijn genade en het handelen ernaar is het eigen werk van iedere vrij geest.

Ik mag niemand tot het geloof dwingen, omdat iedere dwang een gericht van de Geest zou zijn.

Want het geloof aan Mij is weliswaar een levend licht uit de hemelen, maar pas door de werken der liefde. Zoals nu een licht, dat in de nacht schijnt, dooft, wanneer het niet voortdurend door olie wordt gevoed, evenzo dooft ook het aanvankelijk onbetwijfelde geloof zonder voortdurende werken der liefde.

Te grote aardse voordelen zijn altijd nadelen voor de ziel. Maar Ik ben niet gekomen tot nut van het lichaam, maar tot nut van de ziel des mensen. Daarom moet u Mij voor alles bidden om datgene, wat uw ziel tot het ware eeuwige heil dient.

Acht u zelf in het geluk van de wereld nooit al te gelukkig, maar zie de wereld met haar geluk aan voor een toneel van drogbeelden, dan zult u met ware wijsheid het leven van de wereld genieten." (Woorden van Jezus).

Eigenlijk hebben we nu een heidendom, het kwaad ligt op de loer. God heeft weliswaar alle macht over het kwaad dat straks komt, maar we geven bitter weinig om God. Nou ja, God kan dan denken, kies zelf maar wat je wilt.

God of duivel, wit of zwart. Hij neemt straks afstand, men krijgt een les.

"Maar juist deze boze en helse toestand onder de mensen zal het oordeel zijn, dat zij zichzelf zullen bezorgen. Veruit de meerderheid van de armen en onderdrukten zal tenslotte opstaan tegen zijn hoogmoedige onderdrukkers en hen doden."

Probeer uw leven vandaag nog te verbeteren, want "wat een ziel hier in een dag voor haar levensvolding kan doen, daartoe is zij aan gene zijde vaak in meerdere duizenden aardse jaren niet in staat". (Woorden van Jezus)

In "De wederkomst van Christus" staat o.a.: "Het ene volk zal het andere vervloeken en de ene partij zal voor de andere galgen bouwen. Maar vel over niemand een oordeel, laat alles aan Mij alleen over, dan zult u zich in Mijn vredesark bevinden, waarin het kwaad van deze tijd u niet zal kunnen bereiken.

Want er kan nog heel veel gebeuren, maar ook heel weinig, afhankelijk van de vraag of de mensen zich tot Mij of van Mij af zullen wenden." (De wederkomst van Christus, hoofdstuk 6).

Heel belangrijk dus.

De volgende keer vertel ik iets over genezing en de toestand in de wereld. Je wordt geboren met een bepaalde aanleg tot gezondheid. Je kunt er iets tegen proberen te doen. Mensen maken veel te weinig gebruik van het recht om te bidden voor hun gezondheid. Ik bij mijzelf ook, want ik wil niet zeuren, maar doe dat wel bij anderen. Niet alles is noodlot.

Bedankt voor uw aandacht.

Tekst van de lezing op 31 oktober 2012 over genezingen en de tijd waarin wij leven.

Welkom allemaal. Als u denkt aan een gift voor een goed doel, dan is de Jakob Lorberstichting, die bekendheid wil geven aan de Lorberwerken, een doel waar de mensheid wat aan heeft. Welkom op deze avond waar we over God en het leven gaan praten. Fijn dat u gekomen bent, dat het u interesseert hoe de mensheid er op dit moment voor staat. Ik vind het niet zo goed gaan, kijk maar om ons heen. Vandaag heb ik zelfs wat een huil dag daarom. De mensen worden steeds harder, kijk maar eens naar de scholen. Er wordt kinderen niet geleerd voor elkaar te zorgen. Maar ja, de ouders doen dat ook nog amper voor elkaar.

Ten eerste wil ik graag zeggen dat u misschien naar mij zit te kijken, maar het belangrijkste is – iets wat Lorber ook schreef – dat waar wij in Gods naam bijeen zijn, Hij in ons midden is. Hij, de Here Jezus, is in ons midden. Dat vertrouwen hebben we, denk ik, wel. Dus graag aan Hem denken deze avond, want waar je aan denkt, daar ga je op lijken. Ook al zit ik hier, ik wens Hem te laten zien.

Alles wat ik vanavond ga zeggen, zal niet rechtstreeks uit Gods mond komen. Ik ben tenslotte maar een mens met een karakter en hoe graag ik dat ook wil – het laten horen van Gods stem – mijn stem zit er wel doorheen. Niet alleen omdat ik geen perfect mens voor God ben, hoewel ik daar wel erg naar streef, maar ik heb ook een eigen ik. Om dat te bewerkstelligen streef ik ernaar om een heel vreedzaam en rustig gemoed te krijgen. Dat valt nog niet mee, want mijn persoonlijke leven kent ook problemen, ik krijg niet van iedereen steun hoor...

Op zich maakt het niet uit wie hier praat, Jan, Piet of dat ik het ben. Het belangrijkste voor mij is dat ik de dagen doorbreng met mijn gevoel en liefde naar de Heer en dat wat ik zeg zo dicht mogelijk bij Het Woord van God ligt. Als God het daarmee eens is, dan zit Hij in die woorden. Zo probeer ik het maar even uit te leggen. Mijn gevoel dat ik niet tegen onrecht kan, komt vast van Hem.

Vanavond wilde ik het eigenlijk over genezingen hebben en over de tijd waarin wij leven, over deze wanorde en tijden van veel oorlogen, niet alleen in de landen om ons heen, maar vooral in onszelf, in de mens persoonlijk. Die oorlogen in de individuele mens breiden zich uit naar een hele groep of een heel land. Zo ontstaan oorlogen. In het boek "Bijbelteksten en hun verborgen betekenis" staat:

Want zoals de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn. U weet hoe ook in Noachs tijd de volkeren der laagte allerlei literatuur en wetenschap hebben beoefend. Hoe meer de mensen gingen lezen en studeren, des te kouder werden zij in hun harten, maar tegelijk werden ze ook geraffineerder in het uitvinden van alle denkbare boosheid. Men begon de mensen door de politie te vangen, en weldra schuwde men geen enkel middel meer, al was het nog zo ten hemel schreiend, om daardoor een of ander ijdel, zelfzuchtig doel dat men zich gesteld had, te bereiken. Tenslotte kwam het zo ver dat men de mensen alleen maar naar hun goud ging waarden; wie dat niet bezat, werd als slaaf, ja gewoonweg als

lastdier gebruikt, en men ging zo ver met deze gruwelijke toestanden, dat Mijn geduld tenslotte geheel op was en Ik de aarde alleen door een algemeen gericht voor de ondergang kon behoeden.

(“Bijbelteksten en hun verborgen betekenis”, hoofdstuk 13).

Dat is geschreven in 19e eeuw; herkent u het in deze tijd? In zo’n tijd leven we nu ook toch.

Ik ga dus vanavond praten over genezingen. Dat zijn de duidelijkste tekenen en bevestigingen van God, bedenk ik mij nu ineens. Dat genezen door God is het mooiste en hoogste wat er is. Maar toen ik zaterdagavond wakker lag, zag ik ineens het boek “De geestelijke zon” voor mij. Ik wist toen nog niet hoe ik vanavond moest beginnen. Ik heb dat boek nog niet eens helemaal gelezen, en toch lag het ook bovenop de plank toen ik het ’s ochtends opzocht. Het gaat over de geestelijke wereld die we niet zien en waar wij allemaal in terecht komen.

Eigenlijk is dat ook waar het genezen van onze zonden voor is. Hoe wij in het hiernamaals terecht komen, is het gevolg van onze werken hier op aarde, zoals bijv. het werken aan zwakheden. onzekerheid en nervositeit is een zwakheid van mij.

De meeste mensen merken weinig van het hiernamaals, maar men staat onder invloed van dit hiernamaals en van de daar levende wezens en geesten, en helaas vooral van het kwaad. Maar ook van Jezus zelf.

Aan de uithangborden herkent men de persoon, d.w.z. aan het gedrag en de werken van die mens. Je kunt wel eens vallen, maar als je God uit wilt stralen, dan worden jouw uithangborden en jouw gedrag steeds liefdevoller.

Jammer genoeg zijn niet veel mensen zich bewust van dat kwaad. Het kan in een mens sluipen via de fouten die een mens heeft. Dat zijn deurtjes voor het kwaad en/of voor ziekten, en door karaktereigenschappen waar je mee geboren bent en die je moet overwinnen. Het kwaad wil de baas worden en jou en anderen niet gelukkig zien, je moet duidelijk gaan kiezen voor wie je bent.

In een mens zelf, of in een bedrijf, school, of stichting zelfs, overal waar mensen zijn kom je God en ook het kwaad tegen. Soms is het zelfs een hele groep, de duivel werkt vaak in groepen als het aankomt op negeren. Erg hoor wat op scholen gebeurt en arbeidsplaatsen. We hebben van de week alweer zoiets beleefd. Laten we er nu maar niet op ingaan, zonde van de energie. Maar God straft niet hoor, hij laat alleen soms iets toe. Vooral bij diegenen die roepen dat ze bijna God zijn en anderen afwijzen, en daarover zelfs een bord aan hun deur hangen. Tja, dan moet je wel goed zijn... Ik zou dat niet durven, God ziet mij. God kan ergens dichtbij zijn, maar als Hij verneemt wat Hem niet welgevallig is, dan staan Zijn voetafdrukken in het losse zand, en met een windvlaagje is alles weg. Dat is geen straf, maar eigenlijk ook wel een straf. Wat ik niet snap ...van een stichting voor God, dat die niet eens erin hakt. Maar ja, ik kom uit Fryslan en houd mij lang stil, maar als ik dan erin ga hakken, dan hak ik er ook in. Ook al heb ik zelf wel veel geduld, heel veel.

Nu genoeg daarover, anders ben ik zelf nog haatdragend en ik denk dat God daar verdrietig van wordt. Zelf heb ik al zo vaak bewijs gehad van het bestaan van het hiernamaals en ik heb veel steun aan Lorber, Mayerhofer en de andere profeten. Via deze boeken wordt een tipje opgelicht van de sluier die over de waarheid in ons leven ligt. U moet ook kritisch zijn over wat ik vertel, onbedoeld kunnen er fouten in zitten. onderzoek alles en behoudt het goede. Maar we moeten er toch over praten, vind ik, en vanuit liefde voor God wil ik getuigenis over Hem geven. Dat deed pater Emiliano Tardiff ook, hij trok de wereld rond om te getuigen van de kracht van het evangelie en de genezingen van Jezus die nu ook nog gebeuren. Wij maken alleen te weinig gebruik van ons recht om God te bidden voor hulp en genezing. Probeer dus zelf ook in de Lorberboeken te lezen, misschien ontdekt en kunt uzelf nog veel mooiere dingen.

Ik wil altijd maar bewijzen dat God bestaat, terwijl ik het daar niet uitdrukkelijk over wilde hebben, ik mag mensen niet overstuur maken. Hij laat mij wel eens iets horen via muziek, niet als ik ernaar zoek, maar soms totaal onverwacht. We gingen naar de tandarts en ik piekerde weer eens over ziek zijn, ja ik ben helaas ook vaak onzeker, net als jullie, daarom doe ik dit ook omdat ik weet hoe moeilijk dit is. Ik woon in een gewoon huis en sta dus niet boven anderen, maar soms komt er iets over mij. Tja, in de auto naar Drachten, met het hoofd vol stress en op nog geen 200 meter van huis doe ik de radio maar aan. Een liedje begon net en de radio stond ook nog wat hard, het begon met de woorden; don't be afraid of the dark... Tegelijkertijd voelde ik een glimlach over mij heen komen. Geweldig. Het gepieker was meteen weg, in 2 seconden. En toch val ik een week later weer naar beneden, ik beken het eerlijk, zo moeilijk is het soms om op dat hogere vlak te blijven. Door allerlei problemen en afleidingen en pijnen in mijn lichaam krijg ik weer een klap. Gelukkig steunen mijn kinderen mij en sommige vrienden. Ik ben ook een leerling op deze school die aarde heet, net als jullie.

Toen een naaste van mij bijna een jaar in het hiernamaals was, keek ze op een dag naar mij en vertelde dat het nu goed met haar ging. Dat is alweer een paar jaar geleden. Dat was zo maar even een flitsje onder het stofzuigen. Een goed bericht en verder heb ik daar niets mee gedaan, het was een mededeling. Haal dus ook nooit uw neus op voor simpel werk, we hoeven dus niet allemaal advocaat of dokter te zijn of heel intelligent om met het geestelijke in aanraking te komen. Ik heb wel de regel dat ik nooit aan mensen in het hiernamaals denk, ik bid wel eens, maar aanroepen moet je echt nooit doen, wie weet wie er komt toch? Ja mijn oma was er, of die en die denken we. We kennen de gevaren daarvan niet, iedereen daar kan zich vermommen, niet aan denken dus. Dus wacht maar af wat God wil. Als er iets is dan merk je het vanzelf, en ook dan nog kun je dingen om je heen voelen die niet zuiver zijn, want als we niet met een aan God gewijd hart leven, kunnen slechte dingen in onze gedachten komen.

Mijn vader overleed een jaar geleden, ik heb hem nog heel lang in het huis van mijn moeder gevoeld, hij had zijn plek nog niet gevonden. Toen ik dat een keer tegen mijn moeder zei, reageerde ze wel wat vreemd. Ik praatte ook wel met hem. Ook

toen hij nog in de garage lag opgebaard. We aten met zijn allen en hij was ook in de keuken. Ik heb toen wel wat gezegd (in mijn gedachten natuurlijk) en hij vond het jammer dat hij niet aan tafel zat.

Ik denk verder niet aan die mensen, dus als ik al iemand in mijn gedachten krijg, ga ik meteen bidden (ik luister eerst) voor zijn geluk en dat hij zijn weg mag vinden. Daarmee houdt het voor mij op, omdat ik veel te gevoelig ben en verkeerde dingen aan zal trekken. Niet mijn vakgebied dus. Ik heb wel een zwak voor vermissingen en voor kinderen. Verder ben ik niet nieuwsgierig naar wetenswaardigheden van andere mensen.

Ook mensen die verongelukken zoeken mij wel eens op, omdat ze plotseling, zonder enige voorbereiding, uit hun lichaam zijn. Dat gebeurde ook met een stel dat na een auto-ongeluk wegdreef, zeg maar, en bleef grijpen naar de auto waar de lichamen nog in zaten... Het gebeurde ook met een man die in elkaar zakte in een halletje van een gebouw, je hebt dan wel eens 2 stel klapdeuren van glas. Die man viel tussen die deuren neer, maar dat was zo plotseling dat hij (zijn geest) gewoon doorliep. Zonder trouwens die volgende deur te openen, dat hoeft dan niet.

Genoeg over dit nu, straks worden jullie bang. Ik vertel dit omdat ik gewoon bewijs heb dat we er hierna nog net zo goed zijn. En daar is het niet van: neem even een slaappilletje of een versuffend tabletje, nee, je leeft volop. Vandaar het boek "De geestelijke zon". Een heel belangrijk boek, want daar gaan we heen. Ook heb ik vele bewijzen dat God bestaat door genezingen bij mijzelf en anderen die Hij heeft gedaan.

Nu Lorber. Laat ik daarbij het volgende voorop stellen: onze vrije wil.

'Je kunt niet zomaar ergens in een hemel komen, maar jij moet jouw eigen hemel zelf maken. Het zaad voor het hemelrijk is het Woord Gods; wie dat in zich opneemt en ernaar handelt, heeft deze hemelse zaadkorrel in zijn aardrijk gelegd, waardoor de hemel als een boom daaruit zal opgroeien.' ("De geestelijke zon", blz 256)

'Want alles wat gij doet moet uit uw eigen wil, vanuit het binnenste van uw hart voortkomen, omdat anders geen waarachtige liefdedaad uit uw hart kan voortkomen, die Ik eens ten goede zal aanrekenen.'

'De door Mij ingestelde orde bestaat echter niet uit de hier en daar uit Mijn Liefde gegeven aanwijzingen, maar bestaat uit een volledige wilsvrijheid van de mensen, aan wie Ik steeds alleen maar vaderlijke raadgevingen, echter nooit een goddelijke wet opleg.' ("Genezing en gezondheid", blz. 166)

'Ik ben het licht der wereld. Wie Mij volgt, zal niet in duisternis wandelen, maar zal het licht des levens bezitten.' (Johannes 8:12).

Dat is het ware geluk dat je kunt vinden. Mensen zoeken in allerlei dingen het ware geluk, zoals in uiterlijkheden, aanzien en veel materie. Dat zijn we ook zo gewend, en als ik dan arme mensen naast mij of op tv zie, dan vind ik dat ook wel heel erg. Dat wekt bij mij en hopelijk bij anderen veel naastenliefde op.

Waar onder mensen veel pracht is, daar is ook veel verkwisting; waar veel verkwisting is, daar is ook veel heerszucht aanwezig; waar veel heerszucht is, daar is veel eigenliefde; waar veel eigenliefde is, daar is ook veel eigenbelang. Vandaar dat uiterlijke pracht nooit een gunstig teken is voor degene die er liefhebber van is. ("De geestelijke zon", hoofdstuk 70).

Beter zou zijn te delen met je naaste. Niet dat je in vieze oude kleren moet gaan lopen omdat je alles weg hebt gegeven, alhoewel het altijd nog beter is dan niks te doen, maar je kunt gewoon sober leven zonder dat dat opvalt – want opvallen hoort ook niet – en toch veel voor je naaste doen. En geef je een keer iemand iets (een taxichauffeur of zo) dan heb je een vriend voor het leven. Veel liefde geven kost helemaal geen geld, dat is nog het mooiste wat er is en het beste. Dus je hoeft niet rijk te zijn om goed te doen.

In het ene land is het gemakkelijker leven dan in het andere land. In Nederland hebben we alles en we maken er nog een puinhoop van. De goeden daargelaten. Als we echt gelukkig willen worden, dan met God in ons hart, want:

'Gelukkig, ja oneindig gelukkig is degene die op aarde de liefde tot de Heer tot zijn enige behoefte heeft gemaakt, want hij heeft ter vervolmaking van het leven de kortste weg ingeslagen.' ("De geestelijke zon", hoofdstuk 7).

Van de week zag ik op tv iets over de Oekraïne. Een oude vrouw lag in een kinderbedje, nou zeg, en wij kijken ernaar, kacheltje aan, chips of warm eten op tafel. Wat doen we eraan? Nou weet ik wel dat je er niet even heen kan met een bed, maar er zijn wel mogelijkheden voor. En anders maar in je eigen omgeving de naaste helpen, daar houd ik altijd erg van, dat wekt liefde op en die ander gaat dat ook doen, want die weet hoe het is om iets te krijgen. Zo'n kettingreactie kun je ook maken i.p.v. geweld en oorlog.

Gelukkig gingen we in de herfstvakantie niet op vakantie, dan had ik mij heel ellendig gevoeld. We hebben geknutseld met blaadjes en een pompoen versierd. Ja, en in vrede konden we gaan en staan waar we wilden. Kijk eens naar Syrië. Dat kan hier ook komen, wij beseffen niet hoe gevaarlijk we hier leven door God buiten ons leven te houden, er ontstaat steeds meer ruimte voor slechte dingen, de kettingen waaraan de duivel geketend ligt raken steeds meer los. In Syrië en andere landen worden kinderen mishandeld en meisjes die naar school gaan geslagen. Je hoeft echt geen wapens te pakken hoor als "ze" hier ook komen, het wapen moet zijn God. Wapens hebben nog nooit iets opgelost. Ik ben hier ook vaak verdrietig om, vaak benauwt het mij en ben ik bang. Doe geen overdreven dingen in je leven. Een ander heeft niets of heeft te maken met oorlog. Ik spreek er geen mensen persoonlijk op aan, het gaat om het egoïstische leven van ons (in het algemeen)

Vaak kan ik iets niet terugvinden in de boeken van Lorber, dan heb ik het een keer gelezen en weet ik niet meer waar. Het leven is zwaar, maar Hij is toch altijd bij ons. Ik heb ook wel geroepen: "God waar bent U, helpt U mij nou ook nog?"

Dan vind ik nu toch de goede zinnen in het boek "Juwelen van de meester aller meesters", blz 41:

'Je dacht dat je verloren was en meende, dat de Heer je volledig had vergeten. En zie, toen je door de almachtige genade van de Heer op de zandbank strandde en jezelf al verloren achtte, toen heeft de Heer je pas krachtig vastgegrepen en je van de ondergang gered. Dat is altijd de manier van handelen van de Heer geweest en zo zal die altijd blijven, om diegenen te leiden die op weg naar Hem zijn en zullen zijn.'

Nu iets wat ik voel tijdens het typen van bovenstaand stukje. Terwijl ik iets typ, wordt mij iets anders verteld: dat heb ik niet zo vaak. Vreemd dat het tegelijk gaat, zo'n lichte gedachte die ik kan horen terwijl ik heel andere woorden schrijf. Multitasken heet dat in mensentaal, geloof ik. Laat ik maar niet overstuur worden, ik voelde me juist heel rustig. Wat ik hoorde, is dat het God door de mensen zelf steeds minder wordt toegestaan om in de mens te leven. Dat moet ik vertellen. Hij komt niet naar buiten in de meeste mensen, wat wel zou "moeten". Dan zou het toch een stuk beter te leven zijn op deze aarde. Wat zouden we anderen en onszelf veel gelukkiger en gezonder kunnen maken. Elkaar veel geluk bezorgen, dat is toch zo leuk. Probeer het maar eens, geld heb je niet nodig. Wij hebben daar nog wel eens plezier mee he, Tanja.

Ik ontmoette jaren geleden ergens een vrouw, waar ik toevallig even bij zat. Ze leek nogal van slag en verdrietig. Ze was zo mooi en zo fijntjes, mooie slanke egale handen. Ook al voelde ik bijna jaloezie opkomen, toch zei ik opeens tegen haar dat ze een mooi lief prinsesje was. Ik wist niet hoe ik daarbij kwam, ik zei het gewoon terwijl ik niets van haar wist. Ze viel haast om en leek overstuur. Ik zei ook nog dat ik niet wist wat ik zei, dat ik dat zomaar deed en niets van haar wist. De volgende dag zei ze dat ik haar geweldig geholpen had en dat ze amper had geslapen, er was heel veel door haar heen gegaan.

Dat kunnen wij allemaal, als je maar probeert iets te zijn voor een ander. Laatst stond ik bij school te wachten, en opeens komt er een jongetje uit school naar mij toe rennen, ik schrok ervan, hij riep heel vrolijk naar mij: "Tietie, kijk eens wat ik heb..." Hij was zo blij, en ik kreeg een schok ervan. Dat doet je dan zo veel, het was precies op het goede moment. Mooi is dat.

Soms is het ook wel eens niet leuk wat je zegt, als je het maar met liefde doet. Je moet altijd de liefdevolle bedoeling hebben om te helpen. onze regering staat onder slechte invloed. Daar kun je dus aan zien dat het niet goed gaat in de wereld. De gezinnen met kinderen o.a. en de gezondheidszorg krijgen het nog harder te verduren. Men lacht mij altijd uit als ik zeg dat je tot 67e moet werken. Over een aantal jaren is het zo dat je dan een spuitje krijgt. Je levert dan niks meer op. Ouderen die in een tehuis willen, kunnen dat niet meer: ze hebben een te lage

indicatie. Thuis wonen met behulp van vrijwilligers – dat wil de regering, terwijl onze gezondheidszorg niet gratis is. Doe die dingen wel met liefde. Ik kan wel uren doorgaan over dit soort misstanden. Dat mensen nooit eens bang worden over hoe het zal eindigen, denken jullie er wel eens over na? Kijk maar in het boekje “De wederkomst van Christus”.

Ik ben op dit moment bang aan het worden hoor. De nare beelden die ik soms voel – ik zie weinig – dringen zich op en ik duw ze het liefst weg. Maar daarom zit ik hier vanavond, door die dingen die gaan gebeuren als we ons niet verbeteren. Het zal ook wel gebeuren, denk ik, en als je met God leeft, word je nog wel geholpen. Soms als ik er overstuur van word, wil ik wel bovenop een kerk gaan staan te roepen. In de kerk zit soms een restaurant of er woont iemand. God zou in de kerk wonen. We kunnen God beter in onszelf laten wonen, onze eigen kerk daar binnenin, en Hem uitstralen naar buiten. Een kerk is een mooie ontmoetingsplaats voor gelovigen. Maar hier in Centra 71 is het ook een mooi samenzijn. Je hoeft niet een pompeus gebouw te hebben, dat heeft niets met de mensen erin te maken of met liefde. Jezus werd zelfs geboren in een stal!

Heel veel mensen gaan er prat op dat ze zo’n mooi huis hebben. Ik zeg dan wel eens: “Jammer, want als de... komen, dan pakken ze eerst de grootste huizen”. Moet je ze dan eens zien kijken. Het is mij worst waar iemand woont, je rekent mensen daar niet op af. Stel dat je een groot huis van iemand krijgt, of het kwam toevallig op je weg, dat is ook niet zo erg, maar sommigen krijgen zo’n air van het materiële.

‘Want zoals de dagen van Noach, zo zal de komst van de Zoon des mensen zijn.’
(“Bijbelteksten hun verborgen betekenis”, Hoofdstuk 13 en 14).

‘Zo is er nu, evenals het in de tijd van Noach was, een rijpe vrucht van de literatuur en van grote belesenheid. Daaruit wordt ook duidelijk, dat het heil van de mensen nooit van veel lezen en veel horen, maar alleen van het handelen volgens de wet van de liefde afhangt ! Ik geloof dat dit ook duidelijk is.’

‘Waar het aas is, daar zullen de gieren zich verzamelen’.
Wie is dan wel het ‘aas’ op deze wereld, waarvoor men de neus dichtknijpt en walgt als men over dit aas spreekt? Helaas heb Ik de eer Zelf dit aas te zijn. Wie zijn dan de weliswaar wat zeldzaam geworden gieren? Dat zijn de weinigen die Degene, die u dit hier verkondigt, van ganser harte liefhebben.

We kunnen bidden voor de wereldvrede, elke dag, meerdere keren, werken aan onszelf, aan de relatie met je naaste en met God. Als ik bid voor een zieke, dan bid ik altijd een bepaald kort gebedje en wacht af. Ik weet niet uit welk boek dit komt, nu komt het uit mijn hart.

Als Tanja straks nog even een gebed voor wil lezen, dan ga ik voor u en voor degenen die u in uw hart houdt, bidden. Ik houd mijn gezin en alle naasten in mijn gedachten, nog even extra mijn buurvrouw die net uit het ziekenhuis is. Tanja heeft een gebedsbox gemaakt, helemaal zelf bedacht en gedaan. Daar kunt u een briefje in

doen met de naam van iemand die hulp nodig heeft. Kan ook een voornaam zijn, God weet wie u bedoelt.

“Jezus, de Heer moge u helpen! Hij moge u genezen door Zijn genade, liefde en barmhartigheid!”

Ik ben mij dan heel bewust dat Jezus mij hoort, en ik weet niet wat Hij doet, dat zou te veel voor mij zijn. Er is dus altijd hoop.

Vorige week heb ik uit een groot stuk karton een hart geknipt en op de kast gezet. Ik moest het gewoon doen, als ik dan langsloop of als ik veel energie voel opkomen, pak ik het op en ga met mijn hand over de namen; dit is iets van de laatste tijd. Eerst dacht ik: dat doe ik niet, anderen kunnen mij wel gek vinden. Nu denk ik dat ik dat veel eerder al had moeten doen. Ik steek mijn hand naar voren alsof ik iemand aanwijs met een energiestraal.

Dat is, denk ik, niet zo; het lijkt Startrek wel. Ik weet niet wat er gebeurt dan, maar voel wel dat het goed is.

Tot slot nog dit: *‘Want er kan nog heel veel gebeuren, maar ook heel weinig, afhankelijk van de vraag of de mensen zich tot Mij of van Mij af zullen wenden.’*

‘Hoor en begrijpt het goed: blijft in de liefde; want die zal uw redder zijn. Hebt Mij lief boven alles; dan zal uw leven zijn voor eeuwig. Maar hebt ook elkander lief, opdat u het oordeel worde kwijtgescholden. Mijn genade en Mijn eerste liefde zij met u tot het einde der tijden. Amen.’ (“De wederkomst van Christus”, hoofdstuk 8).

Tekst van de lezing op 28 november 2012 in Heerenveen.

Welkom allemaal, fijn dat jullie er zijn. Ook de Heer is er weer bij vanavond. Het gaat om een leven met Hem, om het vinden van het ware geluk. Ik vind het zo fijn dat ik niet alleen iets vertel, maar dat iedereen wel iets durft te zeggen. We hoeven nergens bang voor te zijn. Daar gaat het om, dat we over de Here Jezus praten.

Vorige week heb ik veel meegemaakt, het waren niet zulke mooie dingen. Het is mij heel duidelijk geworden dat niemand hier op deze aarde perfect is. Ik heb altijd geloofd wat iemand zei, ik had beter op moeten letten. Sinds ik deze lezingen geef, lijkt het net of ik iets slimmer ben geworden, dat mag ook wel eens na al die jaren. God weet dus heel goed dat we hier vanavond in Zijn naam bijeen zijn. Ik hoop dat u dat allen merkt. Ik vind het zo bijzonder dat God zo in stilte werkt. Ik heb er weinig van gemerkt dat door Zijn toedoen ik een misstand in mijn leven heb mogen ontdekken. Er is niets hardop gezegd. Dat zal meestal bij iedereen zo werken. Jammer vind ik het wel een beetje, als je nu God kon zien of duidelijk horen dan was dat misschien mooier. Kun je nagaan hoe Hij in de stilte werkt, zo fijntjes en zo stil.

Nu is de ware trooster in de mens gelegd. Hij ontwikkelt zich door het juiste handelen naar Zijn beide liefdegeboden, wanneer zij juist opgevat, ook in die zin uitgevoerd worden.

“Alleen mijn zichtbare verschijning ontbreekt, die echter de twijfelaars maar tot geloof zou dwingen, hetgeen tegen de vrijheid van de mens zou zijn.”
(Predikingen van de Heer, blz 159).

Ik heb ook wel eens duidelijk dingen gehoord, dan moest dat zeker omdat er gevaar dreigde. Nu is het net of er een deurtje open is gegaan en ben ik geestelijk sterker geworden en zekerder van alles. Verkijk u er dus niet op als iemand “optreedt” vanuit God, of ik dat nu ben of iemand anders. Houd altijd een slag om de arm, weet dat een mens hier levend in een lichaam nooit perfect kan zijn. Er mankeert altijd wel iets. Maar als je erg naïef bent zoals ik, wil je het soms niet inzien. Tja, als iemand je jaren bedriegt en jij hebt altijd met veel liefde en goede bedoelingen gezorgd en gegeven, dan straft God jou niet, denk ik.

God kan jou niet dwingen meer van Hem te houden dan van een “arm” iemand. God boven alles, ik ben wat dom geweest. Wat God met die ander doet omdat hij of zij zijn gaven van God heeft misbruikt, daar moeten we ons maar niet druk over maken. Eigenlijk is het heel triest en houd ik toch nog wel van deze persoon, ook al heeft het veel invloed op mijn leven gehad. Ik denk nu nog aan de goede eigenschappen en laat de rest los. Laten we maar wat op onze eigen tekortkomingen gaan letten. Wie weet wat u of ik nog voor fouten buiten Gods wetten begaan.

Maar het klopt wel aardig wat een vroegere collega van de week zei. Hij was met de baas bij een klant en had toen tegen zijn baas gezegd: "Maar die man lijkt niet op een oplichter". Waarop de baas zei: "Nee, maar als hij op een oplichter zou lijken, dan was het ook geen goede oplichter". Genoeg hierover, er is nog veel werk voor de Heer te doen.

In het Lorberwerk staat ergens dat als God verneemt dat iets niet goed is, dat Hij, de Heer, dan afstand neemt en Zijn voetafdrukken in het stof staan, die met een windbriesje uitgewist worden. Dat zou toch het ergste zijn wat je kan gebeuren... Hij neemt dan afstand. Tja, ik heb ook wel eens met de stoplichten "gespeeld", en files op de weg weggeblazen omdat ik er langs moest, maar toen was ik nog een kind van 20 jaar. Ik speel nu nooit meer met die krachten. Ik wens ook erg weinig voor mijzelf, alleen mijn gezondheid, terwijl ik weet dat ik daar weinig over te zeggen heb. God zal het allemaal wel weten. Hij kent jou beter dan jezelf. Je problemen, je dwalingen en je karakter. Ik "handel" ook met God daarover. Ik zou alles voor Hem willen doen, niet alleen voor mezelf, maar ook voor Hem, omdat je dan Zijn liefde leert kennen.

Ook heb ik heel wat jaren op collega's ingepreut - in hun gedachten trouwens - dat die zich wat vriendelijker op moesten stellen. Dat hielp heel erg goed. Het viel anderen op terwijl die van niets wisten. Je ziet dus dat goede wensen wel degelijk uitwerking hebben. Maar tegenwoordig bid ik vaak maar een regel, of vraag om iets voor die ander. Je wordt ook ouder en hopelijk wijzer, maar toch houd ik wel van een grapje, maar nooit om te kwetsen. Het werkte wel hoor, maar al heel lang vind ik het belangrijkste dat God en de mensen gelukkig en gezond zijn.

Nu wens en bid ik vaak, maar ik heb er weinig verstand van. God weet wat het beste is, ook al denken wij het zelf te weten. Ik bid dus altijd: Jezus de Heer moge u genezen door Zijn genade, Liefde en Barmhartigheid.

Ik weet al lang dat je alleen goede wensen mag hebben en niet mag profiteren van andermans liefde op wat voor manier dan ook. Jammer dat ik soms laat ergens achter kom en God veel tekort heb gedaan, aan Hem zelf en aan mijn medemens. Mocht ik gekke dingen gaan doen, pak dan een oude tafelpoot of zo en sla mij daarmee. Tja het zijn sterke benen die de weelde kunnen dragen. Ik heb geluk, ik heb een heel erg goed geweten en mijn benen zijn het sterkste aan mijn lichaam.

De vorige lezing hier in Koos' mooie centrum heeft toch wel veel bij mij gedaan. Ook echt iets voor God, ik geef deze lezing voor Hem en zijn kinderen en Hij helpt mij juist, het lijkt wel andersom. Het lijkt dan zo dat ik het hoog in de bol heb, dat ik wel even zal zeggen hoe het moet, en voor God praat, maar niet is minder waar, ik loop soms met knikkende knieën naar het tafeltje. Gelukkig is mijnheer D. er ook vaak om mij te helpen. Bedankt. God heeft u vast gestuurd, misschien zonder dat u het weet. Volgens mij helpen jullie mij allemaal, want anders was ik hier niet. Met onze verhalen over de Here Jezus helpen wij elkaar. Daar gaat het allemaal om.

Het boek Predikingen van de Heer dat ik moest lezen van u vind ik een waardevol boek, evenals alle andere boeken, maar het ene leest wat makkelijker dan het andere. Dit vind ik een van de mooiste boeken. De Jeugd van Jezus is ook een favoriet.

De vorige keer vertelde ik over dat kartonnen hart dat ik "moest" uitknippen; daar had ik allemaal namen op geschreven. De vrijdagochtend erna liep ik in de woonkamer. Toen voelde ik zo sterk iemand in mij die naar voren boog, ik dacht dat er iemand naar buiten hing, alsof hij uit een raam hing, maar ook nog in mij was; hij puild uit mijn lichaam of zo. Ik zag jullie als een rij zoals jullie hier voor mij zaten, en ik voelde liefde uit mij gaan. Dat terwijl ik er zelf niet aan dacht. Zo lief voelde dat, dat was ik niet. Ik voelde het wel. Het was ook niet gericht op één persoon, maar gewoon naar de hele groep. Ik was geweldig onder de indruk en heb later nog iemand van jullie gesmsd, en de volgende dag gebeurde het weer. Hebben jullie iets gemerkt? Als het de Here Jezus of Gods geest was, voor mijn gevoel wel, dan hoop ik zo dat jullie een streepje voor hebben omdat jullie hier komen. Dat is ook een wens van mij, het wordt gezien. Of het nu een heel belangrijke avond is of niet, de bedoeling is goed, en ik zelf vind het heel goede avonden, alleen al omdat we bijeen zijn en praten over Gods liefde. Verder gebeurde het niet meer.

Het is niet aandacht trekken van mij hoor, of opvallen, maar ik weet ook alles niet en wil het met jullie delen. Jullie hebben misschien ook wel eens dat gevoel gehad, als je iemand probeerde te helpen of liefdevol over iemand dacht, dat je na je liefdesgevoel naar die mens toe later heel blij werd? Eigenlijk heb je dan naar die ander toe goed gewenst en God doet Zijn werk, en dat kun je voelen.

Ik denk zelf dat de Heer in mij (die ook in jullie is) Zijn liefde naar jullie toe uitstraalde. Ik had hier zelf niets over te zeggen, maar heb alleen maar toegekeken. Maar je kunt dit ook bewust doen, dit wensen, en dat noem ik altijd genezen: jouw liefde naar die ander met Zijn liefde die alles kan.

"Kijk naar Mijn daden; zie naar Mijn kinderen, hoe zij de liefde tot God en de naastenliefde in de praktijk brengen; zie hoe de wilskracht in sommigen wonderen verricht, niet zoals voorheen door Mijn eigen hand, maar toch zó dat zij vaak uw geleerden en doktoren beschaamd zullen doen staan."

(Predikingen van de Heer, blz. 20).

Weer zoiets, ik word erg geholpen vandaag: ik schreef dat over wensen. Daarna sloeg ik een boek open op de juiste regel... De profeten Lorber, Mayerhofer, Böhme, Swedenborg en Ralf Schuchardt, die het mooie boekje "Alleen de bijbel?" schreef, hebben niet voor niets geschreven en "zomaar" hun nek uitgestoken, als het hun niets had gedaan, als ze niet geroerd waren door die Liefde. Er is wel degelijk iets in hun leven gebeurd. Ze hebben niet zomaar op een dag de pen gepakt uit zichzelf. Volgens mij heeft God hen zelf gestuurd. Dat lees je ook aan het begin van alle Lorberboeken: Pak je pen op en schrijf. Dat is niet de melkboer of zo die dat tegen je zegt, je kunt er niet omheen.

Ik wilde graag lezingen geven omdat ik niet tegen onrecht kan, dus ook niet als het om God gaat; ik houd erg van kinderen. Jezus werkt door mensen heen, Hij gaat niet zelf zitten typen. Ik hoop maar zo dat Hij degene is die hier schrijft. Niet alles natuurlijk, ik kwebbel er ook doorheen, maar ik voel zelf wel dat alle woorden niet van mijzelf komen. Nuchter ben ik wel: onderzoek alles en behoud het goede. Ik voel niet zo sterk dat ik gestuurd ben. Ik voel de laatste week wel sterker dat er iemand in mij leeft en blijf er erg rustig onder.

Gottfried Mayerhofers "Predikingen van de Heer" is een geweldig mooi boek, en zoals alle boeken te bestellen bij de Jakob Lorberstichting of de boekhandel. Ook kunt u hier wel even een boek lenen. Thuis heb ik nog veel meer.

Ik vergat nu even echt te bidden voor ik weer begon te schrijven. Misschien vindt u er niks aan als ik dat vertel, maar toen ik gauw ging bidden werd ik al onderbroken. Ik vroeg: "God, wilt U mij helpen met schrijven? (Hij antwoordde: "Ik was al aan het helpen"). Ik moet er wel een beetje om lachen en schaam me ook.

"Zoals ik in die tijd de afgedwaalde mensen Mijn klaagwoorden heb toegeroepen, zo zou Ik ze ook nu het levende en komende geslacht weer toe willen roepen, want Ik ben nu eveneens bedroefd over het lot van zo vele zielen, die Ik zelfs als God niet kan redden omdat Ik hun de vrijheid van handelen niet mag ontnemen.

Zo zie Ik ook nu hoe het schip van de mensheid met volle zeilen op rotsen en klippen aanstuurt. Ik voorzie het te pletter slaan van al hun hoop en gedroomde gelukzaligheden, Ik zie, hoe vele duizenden en nog eens duizenden pas laat, ja te laat zullen inzien wat zij hadden moeten doen, maar toch niet gedaan hebben.

Ook tegen hen zou Ik willen zeggen, zoals eens tegen Jeruzalem en zijn inwoners : "Mocht gij toch begrijpen wat tot uw vrede dient, want er zal een tijd komen waarin u allen bitter zult voelen wat u niet beseft hebt in die tijd, toen u door Mijn zegen en Mijn genade werd gezocht!"

Het weeklagen over het onvermijdelijke lot van Jeruzalem zou Ik ook vandaag kunnen herhalen, want de dwaze mensheid kent heden ten dage ook niet haar taak, het doel van het geschapen zijn en het doel van het huidige en toekomstige leven.

Dus moet dan volgens een geheel natuurlijk-geestelijke weg de reactie ontstaan, die overeenkomstig Mijn goddelijke wetten de geesten, zielen en wezens weer binnen die grenzen terugwijst, waarbinnen zij alleen de graad van vervolmaking kunnen bereiken, die Ik hen als hoogste doel heb gesteld."

(Predikingen van de Heer, blz. 225)

Het gaat, zoals vaak is geschreven en door Jezus is verteld toen Hij hier op aarde rondliep, om de liefde. In die orde zouden we "moeten" blijven, en uit vrije wil, anders telt het niet, want dan is het geen liefde, maar dwang. En wij mensen zijn geen van allen perfect, maar kunnen ons best wel doen. Kijk naar uw naaste: kunt u iets doen om te helpen, help dan. Niet doordraaien, dat heeft geen zin. En als het met het hart gebeurt, maakt het niet uit hoeveel u voor die ander doet. Een euro aan een paar jongens op het station geven die hun treinkaartje net niet kunnen betalen en dat met liefde doen, zegt meer dan verplicht geld in een bakje doen bij een of andere

achterafstichting want die zijn er ook hoor... De Jakob Lorberstichting daarentegen vraagt nooit om geld. Zij zijn dus wel met God bezig.

“Liefde is niets anders dan een zekere genegenheid voor een bezield of een onbezield voorwerp. Deze genegenheid is voorwaarde voor de instandhouding van dit voorwerp in de mate waarin het een beroep doet op onze liefde. onder levende wezens is liefde een genegenheid of een aangetrokken worden tot andere wezens, die vanwege hun eigenschappen gevoelsmatig harmoniëren. Bij de mensen komt daar nog bij, dat diegene, die liefde geeft, ook weer liefde ontvangt.”

(Predikingen van de Heer, blz. 279).

Je kunt het rijk van God, een leven met God, met “geweld” tot je trekken, heb ik wel eens gelezen. Dus als je ermee aan de slag gaat, het willen leven met God, dan komt Hij dicht in jou wonen. Soms gebeurt er iets in je leven wat je aan het denken zet. Ziek zijn of mooie dingen sturen je zachtjes de richting van de Heer op. Vaak zie ik iets in de natuur en hoor ik dingen in de muziek.

Als je iemand iets (bijv. liefde) geeft, als is het maar wat oprechte aandacht, dan krijg je daar altijd iets voor terug. Of meteen, of later, of pas in het hiernamaals. Ik zelf heb altijd het idee dat ik goed moet doen, zodat God mij beschermt tegen het kwaad. Want het is juist de duivel die ons van God af wil houden. Dat besef ik altijd heel erg.

Toen van de week een probleem van mij wegviel waar ik jaren mee rondliep, toen liep ik 's avonds een blokje om, en ook al zie ik bijna nooit wat, ik kwam iemand op straat tegen die ik in een flits zag. Ik liep op de stoep, de ander op de straat. Ik zeg er maar niks over, maar toen ik omkeek omdat ik het vanuit mijn ooghoeken zag, toen zag ik niemand meer.

Een paar minuten daarvoor was er ook al iets. Ik was erg gevoelig geworden. Het maakt mij weinig uit, ben niet onder de indruk van schimmige dingen, ik weet dat God mij beschermt. Ik heb zwakheden, maar dit is een sterkere kant van mij.

Zo zijn er om ons heen allerlei dingen die op ons in kunnen spelen. Goede en slechte dingen. Ik houd niet van bangmakerij, maar wil er toch voor waarschuwen. Het kwaad is voortdurend bezig om ons van het geluk af te houden. Blijf met je gevoelens en je werken dicht bij de Heer. Waar je aan denkt, daar ga je op lijken, zeg ik altijd.

Ik heb ook wel eens gehad, als ik mij te veel in iemand verdiepte, bijvoorbeeld voor de telefoon of in een gesprek, dat ik dan op diegene ging lijken, dat gebeurde heel snel. Ik ging dan net zo praten en kreeg angsten of dingen van die ander, die ik later weer van mij af moest schudden. Ik had vroeger een collega met een hele grote bek. Daar ging ik veel mee om. Daar heb ik ook wel dingen van geleerd. Als ik eens iets voor de krant schrijf, dan komt dat even naar boven. Vlijmscherp en to the point. Dat heb ik al jaren niet meer, want ik heb steeds de wens en het gevoel dat ik op Jezus zou willen lijken als ik op iemand mocht lijken. Natuurlijk ben ik Jezus niet, het lijkt er meestal niet op.

Tegenwoordig is er veel gedoe op de scholen, we hebben er thuis ook mee te maken. Het is zo langzamerhand een hele opgave voor de onderwijzers om de kinderen nog iets te leren, omdat ze een groot deel van de tijd moeten wijden aan het opvoeden, het de kop indrukken van agressie en negatief gedoe van de kinderen onder elkaar. Je begrijpt soms niet hoe kinderen aan bepaalde informatie komen. Je begrijpt soms ook niet of ouders nog wel met de kinderen praten. Besteedt een ouder aandacht aan normen en waarden, dan loopt zo'n kind naar wereldse maatstaven bijna uit de toon. De juf schoppen, vechten, brutaal doen, pesten – het lijkt wel of het steeds erger wordt.

Er zijn kinderen die nooit of zelden door hun eigen moeder van school worden gehaald. Een ander doet dat, of het zijn sleutelkinderen. Ik ben net vrijwilliger geworden bij een school (ja, gratis willen ze je nog wel hebben) om kinderen na schooltijd op te vangen omdat ze anders op straat zwerven! Wel een goede zaak zo'n gratis opvang, maar ten hemelschreiend dat het nodig is. Je eigen moeder zou de beste zijn, maar soms is een kind beter af met een oppas. Er is geen excuus om een ander voor jouw kinderen op te laten draaien. Het enige excuus is ziekte of de dood. In "Genezing en gezondheid" van Lorber vond ik meteen een stukje hierover. Daarin staat waar dat aan ligt. De bodem van dit kwaad ligt natuurlijk bij de duivel van de hebzucht.

De Heer: "Als wereldse personen kinderen krijgen, dan worden die onmogelijk op een andere manier opgevoed dan op de manier waarop hun ouders in de wereld fortuin hebben gemaakt, namelijk door middel van allerlei wereldwijsheid... Alles is gericht op een zeer vroege ontwikkeling en het scherpen van het verstand. Daartoe wordt het kind door allerlei geschenken en prijzen zoveel mogelijk aangemoedigd. Hierdoor wordt het reeds heel vroeg, (tegelijk) met de vorming van het verstand, zo veel mogelijk geoefend in zelfzucht en in de zucht om te winnen, draagt het fijne en opgesmukte kleding en door louter hoogmoed kent het zichzelf vaak op zijn tiende jaar niet.

Wee een arm kind of ook een ander arm mens die aan zo'n misvormd kind niet de verlangde eer betoont of het soms zelfs belachelijk maakt: hij is een blijvende vijand van zo'n kind geworden. Hoe moeten we bij zo'n mens nog aan een ware innerlijke levenskracht denken? Wordt bij de mens echter allereerst en met name het gevoel ontwikkeld en vindt de makkelijk tot stand te brengen effectieve ontwikkeling van het verstand pas later plaats, dan ontwikkelt het aldus opgewekte verstand zich tot een levendige lichtether die de ziel zó omgeeft zoals de lichtether de zon omstraalt; daaruit komen dan al die heerlijke verschijnselen voort die gij overal op deze aarde kunt ervaren."

(Grote Johannes Evangelie, deel IV, hoofdstuk 217).

De ouders weten dit soort dingen helemaal niet en denken dat ze nog niet genoeg computers voor de kinderen hebben gekocht. Vanochtend was op de radio dat dit jaar nog evenveel mensen op wintersport gaan. Zo slecht gaat het in Nederland dus. Als iemand op vakantie wil, is dat geen misdaad, maar velen kunnen zich thuis niet meer vermaken, ze kunnen het niet vinden. Er is thuis genoeg te doen, help de burens of anderen.

Ik kom om in het gratis werk. Ook ik wil echt wel eens op vakantie en misschien gaan we nog wel eens naar de stoomtreinen in de Harz. Als we niet gaan, is het ook best. Een keer vlak voor Kerst besloten we brood en patat te eten. Het werd toen een ander menu: we kregen een kerstbrood en een rollade. Soms wil je wel eens een sobere kerst vieren, het gaat om het gevoel. Als God dan blijkbaar anders beslist door een brood te sturen, dan hakt dat erin als een bom. Een brood, dat brood was mij wel €1000 waard, want dat kwam volgens mij van de Heer zelf.

Hopelijk worden wij allemaal wat gelukkiger mensen, en tegenwoordig spreek ik wel mensen op hun gedrag aan. Of ik schrijf een kort briefje of bel even ergens heen zodat iemand ermee aan de slag kan. Zo, nu gaan we bidden voor de wereldvrede en gezondheid van allen.

Bedankt.

Tekst van de lezing op 23 januari 2013.

Kom aan boord, zegt de Heer. Welkom allemaal in het nieuwe jaar dat voor ons ligt. We zijn nog niet vergaan of opgehaald door een UFO. Wel kan het een nieuw tijdperk zijn voor geestelijke vernieuwing. Sommigen spraken over het omdraaien van de noord- en zuidpool. Dat hebben we kunnen testen met het laten weglopen van het afwaswater in het gootsteenputje. Dan zou het water ineens de andere kant omdraaien als je de stop eruit trekt.

In het dagelijkse leven merk ik wel dat er veel dingen veranderen, ook in mijzelf. Ik ga meer opkomen voor God, mijn medemens en mijzelf, zonder anderen te overschaduw. Ook ga ik niet meer iedereen lastig vallen met mijn problemen en dingen.

Waar twee of meer mensen in Gods naam bijeen zijn, is Hij in hun midden. Het maakt niet uit voor u die hier zit of hier 10 of 100 mensen zitten, dat is het leuke voor u: u hebt er niet meer of minder om. Geweldig, de mensen die Hem steunen en ervoor kiezen om hier vanavond te zijn. Knap hoor, want als je naar het aantal kijkt, dan moet dit heel saai zijn... Niet is minder waar, want ik ben het niet die jullie hier graag ziet (ook wel), maar de Vader in ons. Degenen die over God willen praten, die Jezus - zeg maar - kunnen of denken te voelen, die praten uit liefde voor Hem. Let daar wel op, dat er altijd met liefde voor de Heer wordt gesproken.

Toen ik begon met deze lezingen was het mijn bedoeling om de mens meer aan te sporen, en hierdoor ben ik zelf ook meer met het geloven en handelen in God bezig. De boeken die Jakob Lorber voor ons heeft opgeschreven zijn voor ons onmisbaar. Het gevoel in mij om God te willen leren kennen is hier uit voortgekomen. Daarvoor miste ik iets groots in mijn leven, het waarom van alles hield mij altijd erg bezig, totdat ik op een dag met de Lorberwerken in aanraking kwam.

Vanavond lees ik niet veel voor wat letterlijk in de boeken staat, ook al vind ik dat wel het beste. Een gevoel in mij wil tegen anderen praten over Hem. En ook al heb ik nog niet alles gelezen, ik ga over het gelezene nadenken, en het werkt steeds sterker in mij. Ik lees steeds wel, en vind dan ook altijd wel iets waarvan ik zeg: "Oh, zit dat zo". Nu ik wat meer vanuit mijzelf wil praten, werkt mijn gebed dat "meeloopt" nog sterker omdat ik het met nog meer gevoel doe. Al die boeken zijn ook als een leidraad gegeven. Prachtig en onvoorstelbaar eigenlijk dat zoiets door Lorber en de anderen aan ons gegeven is.

Ik ben geen Lorber of één van de andere profeten na Jezus' geboorte. Er is genoeg geschreven om over te praten. Wie weet roept God nog wel meer mensen om Zijn woord uit te dragen. Hij liet ons immers niet als wezen achter.

Ik hou erg veel van kinderen, ook van grote kinderen en van mensen verzorgen. Die zorgzaamheid leer ik van de Heer.

Steeds ben ik aan het lezen, korte stukjes weliswaar, en ik hoop er een samenhangend verhaal van te maken. In het boekje "Alleen de bijbel" vond ik

vanochtend een mooie tekst. Die slaat natuurlijk op Lorber, Mayerhofer, Böhme en alle anderen die als profeet voor God hebben gewerkt.

Er staat in de bijbel dat Jezus waarschuwt – en daar wordt overal veelvuldig op gewezen – voor na-bijbelse openbaringen van valse profeten en christussen.

“Om niet de moeite van een onbevooroordeeld onderzoek op zich te hoeven nemen, bezweert men al te voorbarig het gevaar van misleidende profetie. Dit wekt dan gemakkelijk de schijn alsof iedere na-bijbelse profeet onvermijdelijk een valse zou zijn. Natuurlijk zijn er in alle tijden valse profeten geweest. Maar de bijbel heeft toch nooit een blind geloof geëist, maar steeds opgeroepen tot waakzaamheid. ‘Onderzoek alles en behoud het goede’, waarschuwt Paulus (1 Tess. 5:21) en hij voegt eraan toe: ‘Heeft iemand een profetie, dan zij die in overeenstemming met het geloof’. (Rom. 12:7)

‘Aan hun vruchten zult gij hen kennen’, zei Jezus over de valse profeten (Matt. 7:16). In het doen van de goddelijke wil blijkt welke geest in hen heerst. De ware profeet leeft net als Jezus in deemoed en daadwerkelijke naastenliefde. Hij dweept niet met zijn persoon. Hij zoekt ook nooit zijn eigen eer, maar steeds de eer van Degene die hem gezonden heeft.” (Citaat uit: “Alleen de bijbel”).

Tijdens het laatste avondmaal legt de Heer de hoofdlijnen nog eens uit en bereidt zich voor op Zijn naderende afscheid. Daarbij geeft Hij hun de troostende verzekering, dat zij na Zijn hemelvaart in geen geval door Hem verlaten zullen zijn:

‘Ik zal u niet als wezen achterlaten, Ik kom tot u’. (Joh. 14:18). ‘En ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven, om tot in eeuwigheid bij u te zijn: de Geest der waarheid.’ (Joh. 14:16-17).

Deze beloofde Trooster of Waarheidsgeest is echter alleen maar een omschrijving voor de geestelijke tegenwoordigheid van de Heiland Zelf. Jezus zegt dus vast toe, dat Hij na Zijn verhoging altijd in de geest bij de Zijnen aanwezig zal zijn: ‘Zie, Ik ben met u alle dagen tot aan het einde der wereld’. (Matt. 28:20).

‘Veel heb Ik u nog te zeggen’, zei Jezus, ‘maar u kunt het nog niet dragen.’ Wij zitten op deze aardse school, en net als een kind op de lagere school elk jaar weer meer en moeilijker dingen leert, wat past bij zijn groei en ontwikkeling, zo heeft Jezus het ook bedoeld.

‘De christenheid moet onderwezen worden, voortschrijdend in overeenstemming met haar graad van geestelijke rijpheid’, schrijft Ralf Schuchardt voor ons in het boekje: ‘Alleen de bijbel’.

Maar de Trooster, de Heilige Geest, die Mijn Vader in Mijn naam zal zenden, zal u alles leren en u alles in herinnering brengen wat Ik u heb gezegd’, (Johannes 14:26) en Hij voegt er aan toe, dat dit dan niet meer alleen op de beeldende manier van gelijkenissen zal gebeuren, maar onverhuld en openlijk: ‘Deze dingen heb Ik tot u in gezegden en beelden gesproken. Maar de tijd komt dat Ik niet meer in beelden met u zal spreken, maar vrijuit van Mijn Vader zal verkondigen’. (Joh. 16:25)

Dat slaat toch echt op deze tijd, vind ik, en vast al veel eerder. De mens zou meer open moeten gaan staan voor Jezus in hem of haar zelf, en wie weet wat voor profeten er nog zullen komen en hoe goed wij de stem van God zelf zouden kunnen horen. Werken aan je relatie met de Heer dus.

Als de hebzucht in de mens – en ook een groot stuk onwetendheid speelt daarbij een rol – niet verandert, dan staat ons ook nog heel veel ellende te wachten. Ik heb de afgelopen jaren al een paar keer beelden gehad van de komende dreiging. Er kan zo iets gebeuren waar wij geen grip op hebben. We waarderen de vrijheid niet waarin wij nu leven. Een groot deel van de wereld komt nu ook in opstand tegen de onderdrukking, het zijn en worden roerige tijden. Nu kan ik wel een volk of een geloof aanwijzen, maar het komt voort uit het niet in God geloven maar in de duivel: daar komt het het op neer. Het is dan ook de duivel waar wij straks misschien mee te maken krijgen. (Kijk maar eens naar Syrië of Mali). En wapens pakken heeft geen zin, alleen de liefde.

Het is goed om veel aan God te denken en te proberen ernaar te leven, proberen, omdat God ook weet dat je zomaar niet in alles goed bent, we zijn zondige en niet volmaakte mensen. Waar God niet is, daar is de duivel: er kan niet niets zijn, het is de een of de ander. Je enige redding is het roer omgooien. Vaar met je bootje(en je hart) op de levenszee met God. Hij is bij jou en houdt jou in Zijn hand en hart. Hij ziet precies wie zijn best doet.

Vroeger mocht ik graag dingen weggeven, nu nog steeds en veel meer, het maakt me ook al niet veel meer uit wat ik overhoud. Daar neem ik steeds meer afstand van, dat geeft ook steeds minder zorgen. Ik heb niet veel geld en dingen om te geven. Dat hoeft ik ook niet, want het maakt helemaal niet uit wat je hebt, het gaat om de intentie. Als het kan, geef je aan een ander iets. Het gaat niet per se om materiële dingen of geld, maar geef anderen liefde en aandacht, zo veel mogelijk. Daar ben ik elke dag mee bezig. God ziet dat en het werkt ten goede aan jouw geluk en gezondheid.

Er komt steeds meer rust in jou. Dat kun je zelf niet doen, wel kun je dat beredeneren met je verstand en proberen het te voelen, maar God is de rust en kan jou die geven omdat Hij dat heeft. Wij hebben dat zelf niet. We zijn ook geboren om dingen te leren en te overwinnen. Gelukkig geeft God ons dat.

Ik las op het internet, toen ik een gebedje zocht, iets over Paus Paulus VI, over De Heilige Zalving der Zieken. Het in Gods naam genezen is het mooiste, beste en eenvoudigste wat er is, schrijft Lorber ook.

Paus Paulus de zesde heeft het over de Brief van Jacobus. Het bijbels fundament van deze brief is: *'Is iemand van u ziek: hij roepe de priesters der kerk; laat hen dan over hem bidden, en hem zalven met olie in de naam des Heren. En het gelovig gebed zal de zieke behouden, de Heer zal hem opbeuren; en mocht hij zonden hebben begaan, dan zullen ze hem vergeven worden. Belijdt dus elkander uw zonden en bidt voor elkaar, opdat zij genezen mogen worden.'* (Jac. 5, 14-16)

In de oude formule, die in de middeleeuwen ontstond, werden zintuigen geolied, omdat men meende dat daarmee de zonden waren begaan. De formule die daarbij hoorde, luidde: *“Door deze heilige zalving en deszelfs allerheiligste barmhartigheid vergeve U de Heer voor wat u hebt misdaan met en door het gezicht, met het gehoor, de smaak, de spraak, het gevoel en de gang.”*

Daar kwam later nog bij: *“Moge de Heer Jezus Christus door deze heilige zalving en door zijn liefdevolle barmhartigheid u bijstaan met de genade van zijn heilige Geest, en moge Hij u van zonden bevrijden, u heil brengen en verlichting geven.”*

In het Hebreeuws is je aangezicht verheffen: iemand aankijken, oogcontact zoeken. *“De heer moge u zegenen en Hij moge u beschermen. De Heer moge het licht van zijn gelaat over u doen schijnen en zij u genadig. De Heer moge Zijn gelaat naar u toewenden en u vrede geven.”*

Vanochtend pakte ik een stapel boeken. Ik zou ermee naar boven lopen, maar toen ik ze oprapte van de tafel – er staken allerlei papiertjes uit die ik er als tabblad in had gedaan – voelde ik een heel zachte glimlach in mijn gezicht, er middenin, en een lichte gedachte. Het was zomaar iemand die lief naar mij dacht. Om te huilen, dat zoiets kan. Dat heb ik een uur later er ook om gedaan, het was heel moeilijk. Het was wel een ingehouden glimlach want Hij of een van Zijn hoge helpers weet dat als ik meer zou voelen, dat ik het niet kon verdragen. Dit had al zoveel effect... En dan voel ik me soms zo'n kluns en een kattenkop en dat iemand dan zo lief naar mij kijkt... Ik reageerde meteen met mijn gevoel dat ik juist de Heer zo lief vind. Voor mij was het Jezus, en ik ben dan altijd zo verbaasd dat Hij daar tijd voor heeft. Het zal wel niet zo werken als wij naar elkaar glimlachen. Ik bid nu ook tegelijkertijd dat het heel vaak en ook bij jullie mag gebeuren. Als Hij hier nu zou staan, stond ik meteen op en liep Hem achterna. Ik weet nu wat de apostelen hebben moeten voelen toen Jezus hen vroeg om Hem te volgen.

Dus niet alleen de Lorberboeken, maar ook de paus spreekt van bidden voor elkaar. Dat hoeft natuurlijk niet alleen door priesters van de kerk te gebeuren, want die zijn natuurlijk de hele dag met God bezig en staan dicht bij God en hebben een goede relatie met Hem. Ook wij kunnen en horen dat te hebben, ieder op zijn eigen niveau.

God is dan ook steeds dicht bij jou, jouw “bescherming” werkt dan steeds beter. En je hoort het uit liefde te doen, want een gever uit liefde geeft dubbel, ook als je een gebed om genezing “geeft”. Bid dus voor iemand: dat is ook geven, want God geeft ook daarbij. In alle boeken die Lorber voor ons heeft opgeschreven wordt gesproken over het leven van de mens. Nu lezen niet veel mensen die boeken, maar diegenen die dat wel doen, of zich bezighouden met de bijbel, met het woord, de liefde en de wijsheid van God, die kunnen die wijsheid of liefde rondom het geloven in God uitstralen, dus er zeker naar handelen.

Zeg nou zelf: opdringen heeft geen zin, en God vindt dat geen goed idee. Daarmee bedoel ik opdringen in de vorm van bangmakerij, dat God jou zal straffen. God straft niet volgens mij als Hij helemaal liefde is, en ver verwijderd zijn van God voelt als een straf. Ja, want daar woont de duivel. Een van de kinderen heeft het wel eens over haaien en krokodillen. Als God bijvoorbeeld jouw bootje of reddingsboei is, dan kan zo'n krokodil jou niet te pakken krijgen. Zit je andere dingen te zoeken, ben je te veel met andere dingen bezig, dan hangt jouw pootje in het water met alle gevolgen van dien. Tja, kinderen moeten naar school, iemand moet naar zijn werk, we kunnen niet de hele dag in de kerk zitten en halleluja zingen. (In ons hart natuurlijk wel).

De liefde hoort iets vrijblijvends te zijn, vindt God, dat kun je niet afdwingen. (Je moet niet de voet tussen de deur zetten, zo van: ik breng God). Je kunt het wel willen leren en door bepaalde gebeurtenissen en dingen om ons heen kan jouw liefde wel aangewakkerd worden. Bijvoorbeeld door de natuur, door een kind dat iets liefs doet, maar ook door de ziekte en ellende bij een ander, wat bij ons een sterk gevoel van medeleven en liefde opwekt.

Als je het dus wilt leren omdat je verstand zegt dat dat goed is, kun je veel liefde leren. Ikzelf kan slecht tegen onrecht. Er is mij natuurlijk ook onrecht aangedaan, en ik heb het ook bij een ander gedaan. Ook ben ik vaak opgelicht, en dat terwijl ik helemaal niet rijk ben. Hoe komen sommige mensen op het idee, he. Maar ja, als je weet dat iemand veel om je geeft, kun je die persoon natuurlijk makkelijk geld en aandacht ontfutselen. Misbruik heet dat. Dat vindt ik erg zuur. Temeer omdat sommige mensen dingen uit iemands leven weten. Ik ben benieuwd wat God daarvan vindt. Hij redt zich daar wel mee, dat is mijn taak niet. Het mooie daarvan is voor mij wel dat ik weet hoe ik het zelf niet wil doen. Ik heb wel wat geleerd dus.

Ik heb de laatste tijd weer veel mogen leren. Vertrouw nooit iemand helemaal, vooral niet de mooie en zielige praatjes van mensen. Iedereen hier op deze aarde heeft fouten, let daar altijd wel op. Maar als jij goed hebt gedaan terwijl iemand jou voor het lapje hield, dan ben jij niet schuldig aan het gebeurde.

Vanochtend ging ik lekker sneeuwschuiven ook al mag het niet van de dokter. Ik voelde iemand heel dicht bij mij, voor mij was het zeker dat God me een sprankje liet voelen hoeveel hij van mij (en van iedereen) houdt. Het liefst was ik in de dikke sneeuw gaan liggen, dat leek mij zo zacht, ik voelde mij ook zacht en wou even lachen naar God en alleen liefde naar Hem voelen. Ik heb Hem erg gemist. Het voelde als 100% geluk, wat kon de rest mij nog schelen. Dat de Heer, die was het voor mij, zo'n rust en liefde uit kan stralen, en dan voor zo veel mensen... Dat is onbegrijpelijk, maar ja, als Hij het Zelf maar begrijpt. Mijn stress was in een keer weg, door een rustgevende golf die door mij heen ging.

Door de problemen in mijn leven ben ik steeds afgeleid van God. Ik weet dat ik daar stress van heb en de duivel werkt daaraan mee, want hij pakt mij op mijn zwakste punt, het geluk. Daardoor weet ik weer dat ik alleen aan de Heer moet denken en niet aan de stoorzenders in mijn leven. Dat valt niet altijd mee voor mij. Als er

dingen zijn die niet goed zijn, kan ik het niet zomaar van mij afzetten.

Ik zal niet alles zeggen, want God vindt het ook niet goed als je slecht spreekt, ook al heb je soms gelijk. Laat ik het zo zeggen: de ene mens is wat blijer en vrolijker dan de ander. Meestal zoek ik de fout bij mijzelf en ik ben meestal vrolijk. Anderen zoeken de fouten alleen maar bij anderen en zijn zuurpruimen. Dus wat zelfkritiek doet een mens goed. Ha ha.

Ook al heeft Lorber veel geschreven, het lijkt er helaas op dat de mensheid er tot nu toe niet veel mee heeft gedaan. Men staat er ook niet open voor, of heeft er geen zin aan. Misschien dat het nu in de financieel steeds zwaardere tijden iets gaat veranderen. Bij een aantal mensen wel, want ik denk dat die toch al wel in God geloven. Die gaan inzien dat ze "arm" worden en dat het plezier dat ze nog kunnen vinden in hun gezin zit of in het omgaan met God en de naaste.

Het warme gevoel dat je krijgt als iemand je wat geeft, en het nog warmere gevoel als je een ander iets geeft, hoe klein het ook is, gaat men hopelijk steeds meer ontdekken. Ik word wel eens uitgelachen omdat ik het geluk in de eenvoudige dingen zoek. Waarom wil je geen dure auto, waarom niet elk jaar nieuwe kleren? ons gezin is ook blij met ons huis. Ik houd ervan om tussen de mensen te wonen en niet erboven, daar hebben we God wel voor. Ik zou nog wel een oude schaftkeet in mijn achtertuin willen om mensen te ontvangen en te schilderen, dus een kerkje op wielen. Er is geen plek voor. Niet de bibliobus, maar de kerkbus, ha ha.

Verder lach ik weinig de laatste tijd, ook al ben ik van nature een vrolijk mens. Ik lach nog wel, want soms, als ik niet lach, dan moet ik huilen. Over de miljoenen mensen in Syrië die honger lijden en kinderen die daar in hun zomerkleertjes in een tent zitten. Vannacht ging ik slapen met al die mensen in gedachten. Ik droomde dat ik brood aan het smeren was. Daar werd ik erg verdrietig van. In Nederland zijn mensen bang dat hun salaris van 2 of 3 ton volgend jaar gekort wordt. Plasterk had een lijst gemaakt met 400 teveel verdieners. Hij schreef zelf vorige week in de krant dat die lijst het tegenovergestelde effect had, want men zag een ander op de lijst staan die nog meer verdiende en wilde er nu ook nog een ton bij. Hoe durven ze zeg... Ja, hier vind ik dat er ook oorlog heerst, een stiekeme oorlog van de hebzuchtduivel. Ja dames en heren, die doet ons dat aan. Wij doen het onszelf eigenlijk aan. Dan denk je: ik ben maar één persoon, maar hier geldt ook: verbeter de wereld en begin bij jezelf. Net zo goed voor mij. Straal het uit, straal het uit.

Lorber schrijft in het boek "Kruis en Kroon":

*Zoals de Vader Mij heeft liefgehad
Zo heb ook Ik u liefgehad:
Blijf in Mijn Liefde!
Wanneer gij Mijn geboden opvolgt,
Zult gij in Mijn Liefde blijven,
Zoals Ik de geboden van Mijn Vader
Heb opgevolgd en in Zijn Liefde blijf.*

*Dat is Mijn gebod, dat gij elkaar zo liefhebt
als Ik u heb liefgehad.*
(Kruis en kroon, blz. 17).

Met het gewijde water van de priester worden auto's, caravans en van alles gezegend. Maar laten wij eens de mens zegenen die in nood is op wat voor manier dan ook. Wij kunnen het zegenen leren. Het is niet een of ander trucje, het is een levenshouding.

Ik vond een regel van Petrus: *"Leef met elkaar mee, heb elkaar lief als broeders en zusters, wees barmhartig en bereid de minste te zijn, en als u wordt uitgescholden, scheld dan niet terug, maar zegen juist."*

Een duivel kan dus die dingen doen omdat wij er in feite achter staan. Wij doen mee, want als wij geen hebzucht in ons zouden hebben, had die duivel nooit grond om op te staan. Dat snapt u wel. Net een trekhaak aan een auto: als je een trekhaak hebt, dat passen daar aanhangers op. Wat een vergelijking, ik heb bij een garage gewerkt.

Ik heb altijd geleerd dat, als je iets denkt, het dan ook bestaat. Een mens is een kind uit God en heeft ook een scheppend vermogen. Tja, daar staan we wel even van te kijken, dat wij soms samenwerken met de duivel. In de krant stond dat kinderen in het westen van het land met brood zonder beleg op school komen en zonder drinken. Nu ligt het mij vaak voor in de mond dat die ouders vast wel zullen roken en drinken... Dat is ook niet goed van mij, en als ze het wel doen, dan hebben ze het heel moeilijk en vluchten daarin, en wel zo erg dat ze hun eigen kinderen tekort doen. Zij hebben niet die energie om er boven te staan.

Ik eet soms te veel, heb ook stress en dan ben ik nog veel met het geloof bezig. Ik heb dus geen reden om te oordelen. Door gebrek aan geestelijke leiding is men vaak helemaal het spoor bijster. Het wordt ook steeds moeilijker om de liefde van God nog te zien. Dat is ook het werk van de duivel, want die wil helemaal niet dat wij Gods liefde zien en van God houden. Die heeft hier meer invloed dan we denken, als we überhaupt al geloven dat de duivel bestaat...

Men gelooft vaak niet dat God bestaat en dus ook niet dat de duivel bestaat, want dat is Zijn tegenpool. Waar ik altijd zo veel mogelijk mee bezig ben is het laten zien van God. Langs de deuren lopen heeft geen zin, dat wekt ergernis op. Nee, met liefde en vriendelijkheid bereik je veel meer, zeker als het recht uit je hart komt. Ik wil en wens de dag door te brengen in liefde met God. Soms ben ik ook wel weer eens van slag en dan opeens voel ik iemand bij mij die heel rustig en stil is. Ik denk dan, als die zo stil is, waarom is er in mijn hoofd en hart dan zo veel lawaai? Dan hoef ik dat toch ook niet te doen, wij allemaal niet. Het ontbreekt je dan aan vertrouwen dat God voor je zorgt. Tja, waarom zou God even niet voor mij zorgen? Je hebt je gedachten, of eigenlijk je gevoelens, bij andere dingen.

We moeten wel opletten in het verkeer, ook al kun je beseffen dat Hij bij je is. Dat voel je niet altijd even duidelijk, maar als er nood is, kan die macht tevoorschijn komen. Soms krijg ik bezoek, en even daarvoor voel ik iemand bij mij die mij een liefdesgevoel geeft. Dan denk ik slecht, ik denk dan: 'shit, er komt iemand die naar tegen mij gaat doen'. Ik ben dan op mijn hoede. Helaas is dat dan vaak zo, of het is iemand die hulp nodig heeft. Dat gebeurt meestal als ik naar iemand toe ga).

Laatst voelde ik mij geestelijk beroerd, maar ik ging toch naar een van de burens die ziek was om die nare gevoelens tegen te gaan. Stiekem heb ik zitten bidden voor die persoon. Toen ik weer thuis kwam en de deur open deed, kwam er een zalige rust over mij. Dat is dus een probleem van mij. Ik praat wel over mijzelf helaas, want ik kan niet alles van anderen vertellen. Vaak voel ik onrust en verdriet omdat ik niet alles voor God doe. Die energie komt er niet uit en daar word ik ziek van. Die energie is net een paard dat wil rennen en aan de paal vast staat: die gaat ook steigeren.

Verlegen ben ik soms wel, al gaat het al wat beter. Ik hoef niet zo op te vallen, maar weet dingen die ik niet voor mij kan houden. Ik heb een groot geweten, ik weet zelf wel dat ik mij dan niet goed voor de Heer heb ingezet met mijn hart of hoofd of handen. Zo werkt dat bij mij, bij jullie misschien ook, of op een iets andere manier. Maar in feite werkt dit wel zo in de mens. We weten onderbewust vaak wel dat we fout bezig zijn. (Sommigen hebben een klein geweten, die plukken de arme mensen kaal onder het mom van de goede Geest).

Soms moet je dingen beslissen die je zwaar vallen en waar je als gezin lang tegenaan hikt. Een kind waarmee het niet goed gaat op school is een reden tot veel gepieker en getwijfel. Als je dan hebt besloten dat het kind naar een andere school gaat en je komt thuis en krijgt nog diezelfde dag een christelijke krant door de bus, gratis en zonder dat je erom hebt gevraagd, dan heb je al een beetje de bevestiging dat je er goed aan hebt gedaan, vind ik. Bewijzen krijgen we dus genoeg, als we ze maar willen zien.

Gaat heen en heb lief, zou ik willen zeggen, en als je gespannen bent, dan kan het zo zijn dat Jezus jou weer een beetje optilt uit jouw ellende en je je zomaar weer wat gelukkiger voelt.

Bedankt voor uw aandacht en goede reis door het mooie Friesland weer naar huis.

Tekst van de lezing op 20 maart 2013 over "Je geloof maakt het verschil".

Welkom allemaal. De lezing gaat deze keer over: "Je geloof maakt het verschil". Eerst het onze Vader, want Hij is hier ook bij ons. Dit ook als een soort bescherming.

"Gedenk Mijn leer en handel daarnaar, dan zult ge leven in het licht uit God!" (GJE. 9,30).

Je hoeft geen rare capriolen uit te halen. Het is voldoende om te werken aan jezelf, goed te doen uit liefde voor God en je naaste en ook jezelf niet te vergeten. Het is niet ingewikkeld, want dan was het geluk alleen voor de "slimmen", maar geluk is met de dommen toch? Er staat ook: *"Wie Mij in de stilte van zijn gemoed tegemoet gaat, die zal Mij ontmoeten"*. Tja: stilte. Hebben we dat ergens nog?

Misschien pikt u vanavond iets op waar u veel aan heeft, u hoeft niet alles te onthouden. Alles is niet interessant, soms heeft een klein dingetje veel uitwerking. De stukjes uit de Lorberboeken en de bijbel zijn eigenlijk tips voor ons leven. Als ik praat vanavond, bid ik ook. Is het wat saai, dan dommelen jullie maar wat in, er werkt toch wel iets. Kijk maar eens hoe jullie je morgen voelen.

Ik kan hier ook twee uren lang hard staan zingen en schreeuwen tegen God, dan hoeven en kunnen jullie zelf niets meer te voelen. God erin drammen is niet de manier, dan overstem je Jezus. je moet iemand nieuwsgierig maken. Lees maar eens in Mattheüs.

"All I wanna do is to make a connection". Dat is een regel uit een liedje dat ik hoorde. Dat wil God juist: contact maken. Hij kan dat zo ook wel, heeft dat ook, maar Hij wil contact hebben, contact met jou, dus wederzijds. Hij is sowieso al de hele dag bij jou. Hij ziet jou en weet wat je doet. Veelal zit er veel rotzooi tussen ons en de Heer om het maar even zo te zeggen.

We lopen als het ware op een brede weg, we zijn overal mee bezig, druk in de kop. We hebben zo onze problemen, vaak door dingen in onze jeugd, en dan denk je, verdorie, ik zit niet op een geloof te wachten, of je zoekt "het" daar niet in. Je moet en mag ook niemand dwingen. Liefde kun je immers niet dwingen, een geloof in God ook niet.

In je leven ga je je wel eens dingen afvragen en soms kom je op een idee of ontmoet je iemand die op een bepaalde manier leeft en gelukkig is. Of er gebeuren dingen waardoor je aangeraakt wordt en er de wonderen in de wereld in ziet.

Een familielid zei tegen me dat ze mijn adres ergens intypte. Toen ze het nakeek, stond er: "Van Godlaan". Wel grappig he. Ook mensen die ik laatst ontmoette dachten dat ik lerares was. Ze snapten niet dat ik het niet was. Wel leuke dingen zijn dat.

Als je aan jezelf werkt, dan voel je God steeds dichterbij jou. Dat uit zich in een gelukkig en rustig, liefdevol gevoel. Uit liefde wil je dan niet meer zondigen. Voel je dat niet zo, ben je eenzaam of houden er niet veel mensen van je, dan kun je beginnen met je zonden af te leren omdat je erop vertrouwt dat dat goed is. Ook kun je er dan op vertrouwen dat er iemand is die van je houdt. De Vader houdt toch van

je, ook al voel je dat dan niet meteen.

We willen graag allemaal dat de ander zijn zonden afleert, toch? Je moet jezelf verbeteren en deemoedig zijn, maar je moet je ook weer niet helemaal af laten maken. Je moet je naaste liefhebben als jezelf, maar *niet meer* dan jezelf. Je krijgt daarvan stress, maar dat hebben we anders ook vaak. In het Lorberwerk en in de bijbel staat het ook: "Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot Mij dan over die weg", staat er.

Er staat: "De deemoed in het hart van de mens is een zeer noodzakelijke deugd, door middel waarvan men tot het innerlijke licht des levens kan komen. Deze deugd bestaat uit de juiste liefde tot God en tot de naaste. Hij is het zachte geduld van het hart waardoor de mens zijn voortreffelijkheid wel herkent, zich echter nooit verheft boven zijn nog zwakkere broeders, maar deze met nog meer liefde omvat en tot eigen voleinding door lering, raad en daad tracht te verheffen." (GJE.7,141)

Dat vind je ook in de bijbel. Zo staat in Mattheüs: "*Twee wegen. Ga naar binnen door de nauwe poort. Want de poort en de weg die naar de ondergang leiden, zijn ruim en breed, en velen gaan die weg. Maar de poort en de weg die naar het leven leiden, zijn nauw en smal, en maar weinigen vinden die weg.*" (Matth.7:13)

Zie, in de bijbel staat het en in andere boeken staat het ook, namelijk de weg waardoor wij tot het licht des levens kunnen komen, tot een leven in God.

Daarom is Jezus ons voorgedaan. Hij heeft de weg gewezen. God heeft Zijn eigen zoon aan ons opgeofferd om ons te redden van deze kwade poel waarin wij leven, en om ervoor te zorgen dat wij weer helemaal bij God kunnen komen.

De kwade heerser die hier de baas is, merken we in en om ons heen. Soms gaat het erg makkelijk, maar dat houdt geen stand, want sommige kerken geven je zomaar uit het niets de geestelijke wedergeboorte- bam! - en je bent er. Men mag dan van de ene op de andere dag niet meer zondigen. Dat klinkt als dwang, een gericht. "Niet meer zondigen, anders verdwijnt Jezus weer", hoorde ik eens iemand zeggen. Onzin... Dreigen noem ik dat. Zo iemand probeert niet om uit liefde voor God zonder zonden te zijn, maar uit angst! God doet dat juist in alle rust. Dat deurtje gaat steeds meer open staan als je van een deurtje wilt spreken. Het is het binnenstromen van Zijn genade. Je kunt beter rustig en liefdevol werken, net als bij aquarel schilderen: het mooiste effect krijg je door zo weinig mogelijk te schilderen. Je kunt dat de kunst van het weglaten noemen. Ik vind het een kunst in het leven om overdreven gedoe weg te laten. Je moet er wel aan werken, maar Hij doet het, wij kunnen dat zelf niet. Je kunt toch ook niet zomaar een doctorsbul halen of directeur van een bank worden? Oh nee, fout; in Nederland kan dat wel zomaar, denk ik: geen kennis van zaken hebben en je voor alles en nog wat uitgeven, dat kan allemaal in Nederland. Je ziet wat ervan komt.

Wij werken in kleine dingen en rustig, zodat God ondertussen Zijn werk door ons heen kan doen. Iedereen mag hier dingen zeggen. Je mag er zijn. We klagen hier ook niet over geld, dat is not done als je voor God wilt werken. Dat zijn allemaal afleidingen waar de duivel garen bij spint. We moeten en mogen er gewoon

zijn. Het werken met kruimeltjes leerde ik onlangs nog van een trouwe bezoeker. Denk maar eens aan Mozes en de stem in de brandende braamstruik, of de zachte ruis toen de Heer zelf voorbij kwam. Dat is overal zo. God komt zelf ook niet met groot vertoon, Zijn werken dus ook niet. Op de voorpagina van de krant stond het van de week ook al: de paus verkiest eenvoud – onze nieuwe paus die door de zijdeur de kerk in ging en een korte preek hield over het feit dat we God aan het vergeten zijn. Bedankt, paus, voor de hulp! Of eigenlijk de Heer die ons iemand geeft waardoor Hij spreekt. Of niet dan? Toch prachtig dat iemand dat even zegt tegen de hele wereld. En hij praat vriendelijk en blij, dus niet verheven op zijn troon, en buigt zijn eigen hoofd.

In liefde praten over de Heer en Zijn werken. Jij zegt een woordje tegen iemand – ik heb dat al zo vaak beleefd – en God doet Zijn werk. Nu vraag ik mij ook wel eens af waarom er op zo'n avond geen honderd mensen komen. Het kan zijn dat iedereen alles al weet natuurlijk. Praten over God vinden mensen niet leuk of saai, of ze kennen Hem helemaal nog niet en weten dus niet dat Hij leeft. Hij heeft ook humor hoor, dat weet ik zeker. Jaren geleden hoorde ik muziek; het was gecoverd, de zang leek er niet op. Je verwacht een mooi lied en het lijkt meer op kattengejank. Toen ik dat dacht, voelde ik iemand zachtjes naar mij lachen en ik hoorde duidelijk zeggen: "Jij doet toch ook iemand na"?

Ik schrok erg hoor, maar schoot ook in de lach. Verbeter de wereld en begin bij mijzelf. Een paar duizend mensen hier zou mij te veel worden hoor. Ik vond het jammer voor God, en nooit eerder kreeg ik antwoord, tot van de week.

Als u en ik hier praten en denken en bidden over God, dat wordt dat de hele ruimte in gezonden. Niet perse via het internet bedoel ik, maar wel door de kracht van onze liefdevolle gedachten. Om ons heen zijn ook veel dingen die wij gelukkig niet zien. Ik ben daar nooit nieuwsgierig naar geweest. Overledenen die hier rondhangen, en weet ik wat allemaal. Jouw goede gebeden en wensen werken als bijvoorbeeld het zonlicht op planten, dieren en mensen. Die wens dat God helpt, werkt dus zeker wel om je heen. Ook al zie je dat niet.

"Onbedorven mensenzielen werken met hun levensuitstraling als zonnen op de planten en dieren in hun omgeving." (GJE.4,216). Dat moeten we willen, verder moeten we niet veel willen. Heer, uw wil geschiede.

Ik voel wel vaak dingen, maar vaak wil ik ze niet voelen. Als ik hier iets vertel is het niet om interessant te doen, ik probeer altijd te bewijzen dat God (en het kwaad) bestaat. Bijvoorbeeld toen ik een paar jaar geleden aan het eten koken was en een benauwd gevoel mij bekreep. Ik voelde toen angst, stress en veel spanning. Ik ging bijna hardop roepen: "Nee, nee", terwijl ik persoonlijk nergens last van had. Ineens voelde ik een klap en was het stil. "Wat vreemd", dacht ik nog en 5 minuten later hoorde ik allemaal sirenes die vlakbij ons huis stopten. Zo klonk het, zo dichtbij. Ik boog me iets naar voren (doe ik ook als ik om de hoek van de straat probeer te kijken) alsof ik wilde zien wat er was, en voelde een man. Later hoorden we dat

iemand een frontale botsing had gehad. Zelfmoord helaas, en hij reed de tegenligger ook nog dood. Tjonge, wat doen mensen rare dingen uit nood.

Zulke mensen moesten ergens heen kunnen met hun nood. Het zou mooi zijn als je naar een kerk kon gaan voor antwoorden en hulp. Maar de kerken zijn in de aanbidding, men vindt er niet wat men zoekt. Geen waarheden en antwoorden, geen troostende en begripvolle schouder, geen goed gevoel als je de deur weer uitloopt. Probeer dus maar zelf een "kerk" te zijn voor de ander.

Als wij dus bidden en goed proberen te zijn, dan straalt dat uit en wie weet wat je voor goeds hebt gedaan zonder dat je het weet. Het kan zijn dat iemand in jouw (geestelijke) omgeving dat oppikt, dat je hebt geholpen iemand te redden. Dat heb ik altijd veel gedaan, goede wensen voor anderen. Dat beschermt je ook nog eens tegen het kwaad omdat je voor God bezig bent.

Nu zijn we hier in dit deel van de wereld gezegend dat we nog redelijk gemakkelijk kunnen leren over God. We worden over het algemeen niet afgeleid door oorlogen en honger.

Stel je je eens voor dat we in Afrika zouden wonen, of in andere landen waar je geen eten hebt of mishandeld wordt en in oorlog leeft, Syrië of zo. Dan heb je niet echt een gelukkig gevoel als je aan God denkt, de problemen zijn dan verschrikkelijk. Maar hier zijn we aardig verwend, en het westen van Europa draait al helemaal door in zijn gevoel van verhevenheid. In Europa is een ander soort stress, een gemis aan geluk, en we vluchten in de materie. De hebzucht van de regeringsleiders en het groot doen met het geld van de arme burgers brengt ons ten val. Salarissen die doordraaien, en de gewone man wordt nog verder geplukt. Je salaris wordt met allerlei smoesjes ingepikt, en het inkomen hangt van toeslagen aan elkaar. De hand ophouden dus. Allemaal werk van de duivel die op de mensen verschrikkelijk veel invloed heeft. Ja, die verbergt zich, zelfs voor de mens die de duivel in zich laat leven: die heeft dat niet door, wij hebben het zelfs meestal niet door.

Ik bid tot de Heer dat Hij ons daarmee helpt. Tijdens deze lezing bid ik dat God ons de goede gedachten in mag geven, het goede gevoel. Laat ze ook allemaal maar, kijk naar God, laat je niet altijd afleiden. Hij is bij ons, want we zijn hier aanwezig om over Hem te horen en te leren. Daar waar twee of meer in mijn naam aanwezig zijn, is Jezus in ons midden. Ik kan ook wel foute dingen zeggen, maar onderzoekt alles en behoudt het goede. Denk altijd zelf na, wie hier ook zit te praten.

We hebben een nieuwe paus, en de eerste indruk is dat hij Zijn naam eer zal aandoen. Hij komt vriendelijk over en heeft geen uiterlijk vertoon. Dan moet je sterk in je schoenen staan als je paus wordt! Hij vroeg ook meteen op dat balkon of de mensen hem wilden zegenen. Dat heeft ook hij nodig, hij is zich daarvan bewust. Hij buigt zijn hoofd voor zijn naaste. Zo hoort het. Hopelijk pikken de kerken de liefde nu op die deze man laat zien en predikt. Er wordt natuurlijk meteen gezocht naar eventuele fouten van deze man, het kwaad gaat meteen tegengas geven. Maar God is sterker. Hij had het over de mensen van goede wil. Prachtig. Een goed begin. En

ook al heeft hij fouten, het is vast de “minst slechte” kardinaal van de hele groep. Iemand moet toch de paus zijn; kijk naar zijn goede dingen.

Nog een voorbeeld. Bidden helpt hoor, ook al merk je het niet meteen, maar soms heeft het direct effect. Ja, bidden deed ik vorige week in een winkel. Ik moest met iemand ergens heen, maar ze had niet veel zin, want zei ze: “Die vent is zo vervelend”. “ja, een...”, zei ik als moeder, dat vind ik ook wel eigenlijk, maar weet je wat, ik zal wel even aan hem denken. Eens zien of het helpt zodat hij wat vriendelijker wordt. We gingen naar die man toe en voordat we naar binnenliepen, dacht ik snel even dat God ons zou willen helpen. Met Hem in mijn gedachten zei ik een paar woorden tegen die man, en hij veerde helemaal op.

Het was gewoon iets van “Goedemiddag, daar zijn we weer”. Niks bijzonders dus. Hij hoorde iets in mijn stem, denk ik, de kracht van Jezus, hoop ik, want ik wilde hem niets aandoen natuurlijk, en hij sloeg om als een blad aan een boom. Hij lachte zowaar en er klonk een vrolijke toon uit zijn mond. Mijn dochter moest ook lachen, en toen we buiten stonden zei ze; “Mam, wat heb je met hem uitgevreten, hij was zo aardig als wat”. “Nou niks eigenlijk, ik heb hem God toegewenst en dat heeft hem blijheid gebracht”, zei ik.

We stonden nog even te grinniken en ik zei nog dat het leek alsof hij gesnoven had en ik lachte daarbij als een ondeugend kind. En toen weerhield zij mij ervan om meer dan twee zakken chips te kopen! Dus God sprak ook even door haar, ha ha.

Wij kunnen God dus vragen om hulp, en ook al doe je zelf niks, je wenst het alleen maar en dan gebeurt er toch iets goeds. Ik wenste nooit zo veel, want heb toch 40 jaar gedacht dat het zo hebbertig was t.o. God. Toen ik thuis kwam en het hekje achter opendeed en de tuin inliep, voelde ik iemand bij mij die keek wat ik ging doen. Aan die ogen ben ik gewend.

Nou, ik ging aan deze lezing schrijven dus, en toen was dat gevoel weer weg. Gelukkig ben ik een saai mens, dat is echt waar hoor, ik ben gek op simpele dingen, blij toe, anders zou ik deze mooie dingen niet voelen. Het is fijn om God in jouw wensen te laten leven zonder zelf op de voorgrond te willen treden. Daarbij is het goed om een gelaten houding te hebben: maak je niet druk om lullige dingen. Soms moet ik juist wel even optreden als men te bezig naar mij doet, dan bijt ik van mij af als een straatkat.

Van de week merkte ik wat iemand dacht toen ik naar haar toe zou. Dan voel ik haar nadenken, heel apart. Dat zijn gedachten in mijn gedachten; ze weet dat niet van mij, of zeg maar dat ze het niet gelooft. Het was wel sneu wat ze dacht, maar er was ook wel een reden voor. Je loon komt ook al in dit leven, goed of slecht loon, en in het volgende. Je krijgt loon van je goede werken, maar ook de gevolgen van je minder goede werken. Dat wil niet zeggen dat als iemand jong overlijdt, dat die dan slecht is. Integendeel. misschien heeft hij of zij hier genoeg geleerd en mag hij naar de hemel. Iemand die heel oud wordt, krijgt nog steeds de kans om er iets van te maken. Sommigen zijn eerder klaar. Ik weet het niet allemaal. Probeer er iets van te maken, daar heb je recht op. Je bent een mens geschapen naar het evenbeeld van God.

“Wie volkomen naar Mijn leer leeft en handelt, die zal ook volkomen met haar zalige uitwerkingen gezegend worden. Maar wie onvolkomen leeft en handelt, die zal er ook naar oogsten.” (GJE.8,82).

De uitwerking hiervan, van deze leefregel, zie je soms pas na jaren, als je ziet wat er in gezinnen gebeurt... Sommigen bouwen een huis als een kasteel en gooien de kinderen in een opvang. Soms krijgen ze daar met een pedofiel te maken of met andere vormen van liefdeloosheid. Soms ook staan de kinderen bij school rond te kijken en denken dan: “Met wie moet ik *nu* weer mee?”. De ouders zijn echt niet allemaal ernstig ziek of dood hoor, want dan kun je er niets aan doen. Er komen steeds meer dingen voor (helaas) met misbruik van kinderen, want zulke daders zoeken vaak werk met kinderen. Volg het nieuws maar eens. Dat hoort bij hun geestesziekte, bij het kwaad wat er in zit.

Sommige daders zijn zich daarvan bewust, die vinden het vreselijk. Wat zou zo'n kindje nou denken en voelen als iemand een half uur bezig geweest is om hem te verkrachten? Het was op t.v., er was een filmpje. Dat lieten ze niet zien. Maar hadden ze het maar wel laten zien. Wat denkt zo'n kindje nu...

Sommige ouders gaan wel 4x per jaar op vakantie om het gemis van die kinderen af te kopen. Ze schaffen alles aan wat er op computergebied te koop is of hele dure kleding, omdat men zich toch ergens wel schuldig over voelt, en dan zit men zo diep in de schulden dat men amper meer terug kan.

Moeder, let op je kind. Ja, tenzij je geen moeder meer hebt, maar een echte moeder... Vandaag stond in de krant dat men alle kleine kinderen beter tegen griep kan inenten, want de kleinen snotteren in de crèche naar elkaar. 's Avonds maken ze de moeder ziek, en die steekt de rest van het gezin aan. Daarna nemen de ouders het mee naar kantoor, waardoor ze ook hun collega's aansteken. Die journalist schreef: “Door kinderen te vaccineren wordt het kwaad bij de wortel aangepakt”. Hoe bedenken ze het. Arme, arme kinderen, want die hebben het gedaan. We hebben er blijkbaar alleen maar last van, of niet?

Poep je kind uit in de opvang, geef ze 30 spuitjes en een i-pad (wij hadden vroeger een autoped) en maak er een monotoon volkje van. Maak ze allemaal aan elkaar gelijk. Dat doet me aan iemand denken die een topas wilde kweken met allemaal supermensen. Hopelijk gaat de paus hier ook eens iets over zeggen.

Van de week sprak ik met een oude vrouw in een tehuis. Ze zei dat er ook opvang was, en in het Fries zei ze dat er baby's voor de ramen in bedjes met spijlen lagen: “Verskrakkelijk, het liekje verdikkeme wol kipehokken wer se opsluten binne”.

Vroeger zette je moeder je lekker buiten in de kinderwagen, zo nodig met een kruik voor een middagdutje. Nu zijn het temperatuurgeregelde, geconditioneerde ruimtes. Waar zijn we mee bezig? Door knuffelen en door moederliefde ontwikkelen de beide hersenhelften zich goed ten opzichte van elkaar. Dat missen die kinderen ook. Wat zijn zombies? Wandelende doden toch? Alleenstaande moeders worden niet genoeg gesteund om zo veel mogelijk bij hun kind te kunnen zijn.

Soms is je kind gewoon vernield en krijgen ze trauma's en stoornissen. Het stikt toch van de stoornissen tegenwoordig, en er komen steeds nieuwe bij. Maar men ziet het gevaar van de duivel niet. Ik voel het om mij heen, daarom ben ik ook alert, maar toch trap er ook wel eens in.

Dus eigenlijk kunnen we niet heel hard oordelen, ik wil de mensen wakker schudden. Je kunt als ouder niet 24/7 bij je kind zijn, maar je moet te allen tijde opletten waar je als gezin mee bezig bent. Ik mag niet in de kinderopvang werken, want ik heb geen MBO-papieren. Die verkrachter daar heeft die papieren wel. Nederland is een diplomaland, maar ze kunnen beter eens naar de persoon zelf kijken. Sommige opvoeders voeden hun eigen kinderen niet op, maar ze hebben wel de benodigde papieren. Hun kinderen vreten de hele dag snoep en geen brood.

Nu wat anders, laten we over mooie dingen praten. Nu nog een paar teksten.

“Zo verkeerd het is, wanneer een mens zichzelf overschat en daardoor gemakkelijk tot een verdrukker van zijn naaste wordt, evenzo verkeerd is het ook, wanneer een mens zich onderschat. Want wie zichzelf niet terecht als een werk van God ziet, die kan ook zijn naaste en ook God niet naar waarheid achten, maar slechts naar een grondig verkeerd uitgangspunt beoordelen.” GJE7,141

En vooral ook: *“Waarom wilt gij tekenen? Weet u dan niet dat tekenen niemand wekken, maar richten? Ik kwam echter niet tot het gericht, maar opdat u het eeuwige leven kunt ontfangen, wanneer u in uw hart in Mij gelooft”.* (GJE.1,14).

Dat willen we altijd wel graag, ik net zo goed als anderen: een teken dat God bestaat. Toch kunnen we het ook gewoon geloven hoor. Soms voel ik een sprenkeltje, u misschien ook. Hij houdt zich op de achtergrond.

Het is goed om onze gedachten, ons gevoel en ons leven te ordenen aan de hand van bijvoorbeeld de tien geboden die Mozes ontving. We kunnen ook de bijbel lezen en de boeken van de profeten na Jezus, en daarnaar proberen te leven. Je groeit dan dichter naar God. Je hebt ook je problemen, maar die worden op den duur lichter. Is iemand gevoelig voor alcohol of praalzucht of een reuzengroot ego, dan kan hij dat in dit leven afleren. Maar vaak niet alleen, maar met hulp van je naaste en van God. Iemand kan voor je bidden, of zelf energie vragen aan God.

Ik ben nog steeds bezig en wil wel zeggen wat ik nog af moet leren. Ik heb geen geheimen, maar het zijn andere dingen dan de meeste mensen hebben. Ik schiet naar mijn idee tekort in mijn werken voor God. Dat geldt niet in materiële of bij het lichaam horende zin, zoals dingen doen voor anderen, veel dingen weggeven en hulp aanbieden. Dat lukt mij allemaal wel. Wel eet ik wat te veel.

Ik ben altijd gek geweest op cadeautjes weggeven om iemand op te vrolijken. Op den duur lukt dat niet meer zo, want dan heb je niet zo veel geld meer te besteden. Dat is eigenlijk niet erg, want je kunt nog altijd veel aandacht en lieve woorden weggeven. Materiële dingen kun je toch niet meenemen. Dat is ook het beste, want dat kan iedereen. Anders zouden alleen de rijken goed doen (doen dat vaak juist

niet). Tja, rijken verbouwen hun huis stiekem voor een ton, en bedelen dan bij een ander om geld. Zulke mensen heb je ook hoor. Sommigen hebben een gat in de hand, en een ander moet dan hun problemen oplossen, want dan zijn ze opeens zelig.

Al je wensen komen ook niet uit, maar gelukkig gaan wij daar niet over. De Vader redt zich daar wel mee. Doe dus alleen maar goede wensen. Als je niet weet waar iemand behoefte aan heeft, kun je ook in het algemeen wensen voor herstel of geluk voor die persoon.

Je kunt wel fouten maken, maar bid altijd dat je ze mag zien. Mensen maken fouten, en soms weet je niet hoe het hoort. God ziet het in je hart of je het goed meent. Als je dan een beetje dom bezig bent, dan vergeeft Hij je snel als je oprecht spijt hebt. Mensen die anderen oplichten en daar op gewezen worden en dan toch doorgaan, of degene die hen daarop wijst gewoon links laten liggen, mogen ook hopen op vergeving als ze hun fout inzien. Maar zij vernielen wel veel geluk bij anderen. Als je een gave – we hebben allemaal gaven – van God hebt gekregen, dan hoor je daar een ander mee te helpen. Te lief overkomen wekt bij mensen ook slechte gedachten op, hoor. Maar ik ben zoals ik ben en zal wat meer van mij afbijten. Volgens mijn man bijt ik genoeg van mij af (naar hem toe). Als je redelijk gezond mag zijn, lieve en gezonde kinderen hebt, wat wil je dan nog meer?

De blijheid zit hem bij mij vooral in het gelukkig kunnen zien of helpen maken van anderen. Iemand die dichter bij Jezus komt, voelt dat steeds als geluk. Laatst zag ik iets van mijzelf wat ik niet wilde zien, en riep hard “Donder op”; niet naar God natuurlijk, maar naar die beelden. Ik had niks ergs gedaan, maar zag iets waar ik eigenlijk verdriet van had. Maar ik ben een wegstopper, een opvreter. Ik wil er niet aan denken dan. Er was iets dat me dat liet zien, niet op een tekening of zo, maar er werd energie gegeven aan het probleem waardoor ik het zag. Het was net een dia die in een projector werd geschoven of een lamp die je aan doet: dan zie je het. Je kunt er dan niet meer omheen. Dan ga ik hard nadenken om het te verwerken en er vrede mee te hebben.

Dit is even hoe het bij mij voelt, dat hebben jullie vast ook wel.

Het is een vreselijk gevoel als je dingen ontdekt die niet kloppen in je leven. Dat geldt niet alleen voor mijzelf hoor, ook voor de zwijnerij van anderen. Later sta ik er weer boven, dan doet het mij niets meer. Maar het is wel de kunst er iets aan te doen. Ook ik word achterna gezeten, net zo goed als jullie, door gedachten die je liever niet hebt. Die zitten om je heen en in jou. Het volgende past daar wel bij.

“De mens moet inde wereld werken en vrijwillig de boze verlokkingen van de wereld weerstaan. Daardoor wordt zijn ziel sterk, en de kracht van de Geest van God zal haar doordringen.” (GJE.7,156)

Het bidden om verlichting helpt veel beter en is de goede manier.

In de bijbel staat ook over de eindtijd geschreven, volgens mij over de eindtijd van een ongelovig tijdperk. De huren en het eten worden duurder, dat is daar allemaal in

te lezen. Leest u in de bijbel of in de boeken van Mayerhofer, Lorber en andere schrijvers?

Na Jezus Christus kwam pas 1000 jaar later Hildegard von Bingen die gestalte gaf aan de belofte van de Heer dat wij niet werden verlaten door de Heer zelf. Maar wat Hildegard ook heeft geschreven en gepredikt, en wat de daaropvolgende heren ook hebben geschreven, we doen er zo weinig mee. We zien de belangrijkheid ervan niet in. Het kwaad krijgt daardoor de overhand; willen wij dat?

De regering hier knijpt ons de keel financieel dicht. We moeten alle geld inleveren en de hand ophouden voor een fooi om net van te kunnen leven. Dat is ook de invloed van de duivel, he, want die wil ons gevangen houden. En als de nood hier hoog is, dan ontploft de duivel, die wordt dan de overheerser. Dat kan zomaar, de kwade geest is al uit de fles.

Ik weet, denk ik, in wie en in welke vorm (helaas) en ga dat nu uitleggen (...) Dat komt niet in het verslag te staan, en is voor de mensen die hier vanavond zijn. Dat is nu eenmaal zo omdat ik daarvoor gekozen heb. U kiest er ook voor om wel of niet te komen, toch. Ik kies ervoor om wel of niet alles klakkeloos in het verslag typen. Dat is ook het voordeel van mijn vroegere werk; als deze avond afgelopen is, ligt het verslag bij de deur. Het is alleen jammer dat alle waardevolle – soms zelfs de waardevolste – dingen die ik jullie vertel er niet in staan. Bij deze dus.

We doen het hier ook samen immers, het is ook een gespreksgroep, het is niet zo dat één mens het hier voor het zeggen heeft. Lorber heeft ook opgeschreven – en het staat ook in de bijbel – dat waar twee of meer mensen in Zijn naam bijeen zijn, Hij in ons midden is. Vandaar dat we aan het begin van de avond het onze Vader bidden om Hem aan te roepen en in onze gedachten te houden.

Eén van de kinderen kan straks nog een gebed voorlezen, want waarom zouden kinderen niet over Jezus kunnen praten? Dat kunnen zij vast nog beter dan wij volwassenen. God zegt ook: geloof als een kind. Die staan vaak dichter bij God dan wij volwassenen; zij zijn nog niet verpest. Voeger waren we een keer met kennissen op een boot, toen iemand op die boot gewond raakte. Omdat er onweer kwam en het al hard waaide, moesten we gaan schuilen en konden we niet naar een arts. Dat zou uren duren. De gewonde was ook nog een kind en we zaten met de handen in het haar. Totdat één van de kinderen, die toen nog maar 4 was, zei: "Waarom gaan we eigenlijk niet bidden?" Tja, een kind van 4 gelooft als een kind. Dat kunnen wij ook, want dat kind kwam met de juiste oplossing. Toen de storm was gaan liggen en we eerst hadden gebeden, hoefden we niet meer naar de vaste wal: het kind was beter en het scheelde een ziekenhuisbezoek. Was ik maar als een kind. 'Geloof als een kind', zegt de Heer.

Wat kunnen wij doen om dichter bij God te komen en gelukkiger te worden? Als we ons ervan bewust zijn dat dat de juiste manier is. We kunnen de bijbel lezen. Daar staat zo veel in, daar kunnen we goed mee leven door ernaar te handelen. In de kinderbijbel staan mooie plaatjes en ik houd erg van schilderen. Ik kan nog geen

goudvis tekenen, maar die plaatjes uit de kinderbijbel komen zo uit het penseel. Ik zal eens wat meenemen, het is eigenlijk een wondertje. In de kinderbijbel las ik in Matt. 13 en Marcus 4 en Lucas 8 over zaden die in goede aarde vallen. Jezus vertelde vaak gelijkenissen om uit te leggen hoe Gods koninkrijk was.

Zaden die op de weg gestrooid waren, waren mensen die Gods boodschap horen, maar hem niet begrijpen. Zij aanvaardden hem niet.

Zaden die op rotsgrond vallen zijn als mensen die blij zijn met de boodschap, maar ze geven op als er moeilijkheden zijn.

Zaden die tussen het onkruid vallen zijn als mensen die de boodschap vergeten door hun liefde voor geld en andere zaken.

Zaden die in goede aarde vallen zijn als mensen die horen wat God zegt. En de manier waarop zij leven toont dat ze Hem begrijpen en dat ze Zijn boodschap navolgen.

Over de zaden die tussen het onkruid vallen wilde ik het even hebben. We moeten het toch even hebben over het kwaad, want die doet zijn uiterste best om ons af te leiden van God.

Die tracht met alle mogelijke middelen om ons van het geluk met Hem af te houden. We zijn vaak druk in de kop, om het maar even op zijn Fries te zeggen. We zijn overal mee bezig, want bidden en tevreden zijn met een onsje minder is saai tegenwoordig; we moeten meer willen. Dat hoort zo, lijkt het. Maar dat vind ik niet, want God woont in de stilte. Je moet zelf niet veel willen zijn, maar leven met korte armen (om niet alles te willen hebben), en korte tenen (geen lange zodat je snel geraakt bent).

want ; *“wie Mij zoekt in Mijn werken en tekenen, die heeft een zeer zware en moeizame taak en kan gauw verlammen onder die grote last; maar wie zoekt in de liefde, die zal Mij als de kracht van al het leven in zich spoedig en makkelijk vinden.”* (GJE. 8,214).

“De oer-oorsprong van alle bestaan, het licht van alle licht, de oergedachte van alle gedachten, de oervorm van alle vormen kan niet vormeloos en niet dood zijn.” (GJE.1,1)

God ziet er dus uit als een mens. Dat is toch wel iets om over na te denken. Je kunt God soms in een mens tegenkomen, dan voel je even iets en denk je: ‘Goh, dat is niet alleen die mens die tegen mij praat.’ Heeft u dat wel eens gehad?

Wat ik wel heel belangrijk vind, is de volgende tekst: *“Liefde is de enige band tussen u en Mij; zij is de enige heerlijke brug tussen Mij, de eeuwige almachtige, oneindige Schepper, en u, Mijn eindig schepsel. Op deze brug kan Ik bij u en kunt u bij Mij komen, zoals een goede vader komt tot zijn kinderen en een kind tot zijn goede vader.”* (GS 1,98).

Wat Jezus zelf ook zei: *‘Ik ben de poort, de weg en de hemel zelf’.*

En: *‘Verlicht te zijn door Mijn genade is een groot, kostbaar geluk voor de mens. Maar nog veel hoger te schatten is het, om met zijn ware, reine levenslicht ook anderen, die in duisternis wandelen, te verlichten’.* GJE.6,14).

Tja, God wil graag bij ons zijn, en wij bij Hem, ook al denken we soms van niet. Wees rustig en stel jezelf niet op de voorgrond, wees niet druk in de kop, kijk niet overal naar, maar kijk in jezelf. Je kunt er ook voor gaan zitten, de stilte opzoeken met Jezus in gedachten. Probeer maar eens, 2 minuten stilte lukt niet eens.

Bid dat je ogen de nood bij een ander mogen zien, bid dat jouw schouder een mag zijn waarop iemand kan huilen, bid dat je handen uitgestoken worden om iemand te helpen.

‘Denk niet dat Ik met de deur in huis val, maar Ik wacht voor de deur! – Verneem Ik wat Mij welgevallig is, dan kom Ik binnen; waar niet, daar laat Ik in het stof slechts Mijn voetafdrukken achter!’ (HI.1,298)

Dus, oefen u in de liefde, help elkaar en probeer liefdevol te blijven als iemand u slecht behandelt. Wees vrolijk en maak er wat van.

Bedankt en goede reis terug.

Tekst van de lezing op 15 mei 2013.

Welkom allemaal, fijn dat jullie er zijn.

Laten we het vanavond weer over de Heer hebben en over de dingen die we tegenkomen in ons leven. Ook wil ik graag bidden voor de zieken en de mensen die het moeilijk hebben. U kunt straks iemand in gedachten nemen waar we voor bidden, of een naam noemen die ik hier even opschrijf. We hoeven daar niet lang over te bidden: we doen zelf immers niet veel, God doet het werk.

Ik heb vanmiddag nog hele stukken geschraapt omdat ik de avond niet wil overheersen, maar hoop dat het een avond van bezinning wordt. Door te praten met elkaar komen we soms ook op een idee waarmee we verder kunnen. In een boekje van de kringloop, dat over Ignatius van Loyola gaat en "God vinden in alles" heet, stonden ook goede dingen.

Wat meteen opviel was een regeltje: "Wie te vol is van zichzelf kan moeilijk tot gebed komen." Om God te ontmoeten moet je ruimte maken in jezelf, plaats maken. Christen zijn is leven vanuit een ontmoeting met de levende Heer. Christen zijn is een relatie beleven, een relatie met de levende Heer in ons midden. En vanuit die ontmoeting ga je dan inderdaad op een bepaalde manier leven. Vanuit die ontmoeting ga je je inzetten voor je naaste, voor een betere wereld, voor meer gerechtigheid, vrede en liefde. Dat wilde ik graag doen, jullie hopelijk ook. We hebben allemaal vast weer veel beleefd en zijn druk geweest, maar vanavond kunnen we met ons hart met Hem bezig zijn.

Waar twee of meer tezamen zijn in Zijn naam, is Hij in ons midden. Gelukkig maar, want ik weet en kan bijna niets. Jezus is nu ook bij ons en door erover te praten zijn we gericht op de weg naar Hem. Hij werkt vanavond in ons, ook al weten we niet precies hoe. Daar moeten we op vertrouwen, dat we graag dicht bij Hem willen komen, bij Hem die alles kan en ons helpt. Natuurlijk kan er ook thuis door een gebed verlichting komen: het kan op allerlei manieren gebeuren. De basis voor wat ik doe zijn de werken die Lorber zijn ingefluisterd door de Heer zelf, het lezen van andere boeken en gebeurtenissen in mijn en andermans leven.

Veel mensen geloven niet in het bestaan van God; ze zien het (nog) niet, maar geloven dus ook niet in het bestaan van de duivel...

Ik vind het erg gevaarlijk om zo te leven. Het kwaad bestaat vooral in deze wereld; God lijkt bijna te zijn verdwenen, kijk maar naar het journaal of lees de krant. Het idee dat we een groot EU-land moeten worden werkt niet, want God had de mensen over de aarde verdeeld en allen een andere taal gegeven. Eigenlijk zou er een journaal moeten komen waarin alleen de liefdevolle daden te zien zijn of verteld worden om zo de mensen te laten zien hoe het hoort.

Vanochtend kwam er een meisje op mij af op het schoolplein. "Kijk" zei ze, en ze had iets aan dat ik haar van de week gaf. Ook hadden we nog iets en ik vroeg aan onze dochter of we dat weg zouden geven. Die vond het prima, want de dames hebben

het uitdelen al aardig overgenomen. Mijn man klaagt erover: "Jij geeft altijd alles maar weg alsof we rijk zijn". Nou ja, ik wil het niet worden, dan zou ik me ongemakkelijk voelen. Een gierige vrek zijn zou ik erger vinden. Ik maak me er niet druk om, want hoe meer ik doe, hoe gezonder ik mag zijn, en niet omdat het moet omdat je dan dicht bij God komt. Dat deed ik eerst wel en nog wel wat, maar eigenlijk moet het alleen maar uit liefde zijn, en dat was het in dit geval wel. Toen ik naar huis ging was ik God dankbaar dat dat kind zo opsprong bij het hekje. Iets, wat niet veel geld kost, met liefde geven, levert ook weer liefde op, maar dan ook zeker van de Heer. Iemand die naast mij stond zag het wel, maar ik heb niks gezegd omdat je niet hoort te pronken met je goede daden. Ik vertel het hier alleen ook als voorbeeld.

"Wat de liefde doet op aarde, dat is ook in de hemel gedaan en blijft eeuwig. Maar wat de koude wereldwijsheid doet, dat verslindt de bodem der aarde en voor de eeuwige hemel blijft niets over." (GJE. 1,58)

Daar gaan we steeds meer naartoe in deze wereld, en daar vinden we hopelijk allemaal nog wat geluk. Zo ziet u maar, een paar dingetjes die amper wat kosten wekken meer liefde op dan als je iemand wat geeft omdat je je daartoe verplicht voelt.

Ga morgen allemaal maar iets uit je huis zoeken, of uit je beurs als je niks hebt weg te geven, en geeft het aan iemand waarvan je in een opwelling denkt dat die iets nodig heeft. Ook al is het een flutdingetje, alleen al jouw houding tegenover die medemens doet die persoon zoveel goed, en ook God en jezelf, omdat iemand aan hem denkt, en het met liefde wordt geven. En niet lang nadenken hoor, zoals ik wel eens deed, want dan ga je diens gangen na, zo van: ach, hij rookt of heeft een gat in de hand of vreet teveel. Nee, gewoon doen en kijk hoe je je later voelt. Ik mag graag wel eens gekke dingen zeggen, ik maak wel eens dingen, en toen ik stof haalde in een winkel zei ik tegen die vrouw dat ik dat en dat ervan maakte. Goh wat leuk, wat kosten ze? Ik zei: 'Een euro'. 'Nee toch, dat is toch veel te weinig', riep ze uit. 'Ja', zei ik, 'ik schiet er zo bij in, maar alles wordt duurder en ik ben van de "tegenpartij", dus ik maak alles goedkoper en klagen helpt niet, maar je moet er iets aan doen, je moet het goede voorbeeld geven.' Ze keek me stom aan, maar ik zag haar ook wel even nadenken en toen lachen. Ik zal haar gratis eentje brengen, ik ben nog goedkoper geworden.

Ze gaan nu Europa veranderen. Dat is toch niet goed, kijk maar wat er gebeurt. Ieder volk heeft zo zijn eigen gewoonten. Daarom kun je nog wel in liefde goed met mensen van een andere afkomst samenleven, maar je kunt niet een heel werelddeel gelijk maken. Hitler wou ook een groot supervolk; nu gebeurt het stiekem. We worden nog niet afgeschoten of vergast, nee, het is nu meer een kwestie van de keel financieel dichtknijpen en onze ouderen laten omkomen in tehuizen. De mensen die daar vanuit hun hart werken, lopen op hun tenen om er voor de oudjes wat van te maken. Deze leiders maken onze keuzes en anderen dringen ons op om één volk te worden; dat is niet uit naastenliefde. Hebzucht is hierin de grote drijfveer en de behoefte om zich te laten gelden. Als je volgens de regels van God wilt leven, is er

geen opdringen bij, maar ga je tewerk uit vrije wil en liefde. Daarom kunnen we er wel over praten.

Als we ervan uitgaan dat God ons gemaakt heeft, wij gevallen geesten zijn, een vrije wil hebben, en weer naar God toe kunnen groeien, kunnen we werken aan onszelf en om ons heen. Dat is je vrije keus. Ook de liefde voor God is een vrije keus, dat kan en mag niet afgedwongen worden – tenminste als je hierin wilt geloven. Sommige mensen blijven op het slechte pad, je kunt dan op zijn Fries zeggen; “Do kist utskiete of -mige, mar ze gean gewoan troch.”

Sommigen weten niet wat ze fout doen, anderen weten het wel maar hebben geen zin of de kracht er iets aan te doen. Dus kun je maar het beste voor iemand bidden. Doen ze het dan nog niet en komen ze in een rolstoel terecht, dan nog is het de schuld van een ander, zeggen ze.

Vanavond wilde ik het dus hebben over ongelukken, ziekte en ellende, maar ook weer niet teveel. We zouden er depri van kunnen worden.

De hele wereld lijkt wel depri. Van de week zag ik iemand op t.v. die rijen pillen slikte en nog ziek en kreupel was. Ik zal er wel verkeerd naar kijken dan, maar ze werden er niet beter van en we vreten maar door. Ze snappen niet dat het niet helpt en vergiftigen zichzelf. Daarom kun je niet zomaar alle pillen weggooien (zoals ik doe, dat mag ik een ander niet aanraden); we leven in een wereld vol ziekten en de pillenhandel draait als nooit tevoren (de witte maffia, zei iemand laatst tegen mij). Men giet zieke mensen tot de nek toe vol met chemische troep en als het dan bijna te laat is, zegt men: “Nou mevrouw, er is niks meer aan te doen.” Zegt God ooit tegen iemand: “Er is niks meer aan te doen?” Iedereen moet zelf weten wat hij doet, ik mag het niet opdringen, maar Lorber schrijft daarover in “Genezing en gezondheid”:
“Ik zeg je dat deze dure arts heel weinig zal bijdragen aan de genezing, omdat Ik de werken van eierzuchtige mensen die op geld belust zijn nooit pleeg te zegenen. Want al zou Ik iemands lichaam met de heilzaamste balsemolie willen zalven, maar hij wast zich daarna met het water uit het riool en eet daarnaast wereldse latijnse rommel, hoe zou het dan ooit beter met hem moeten gaan?” (“Genezing en gezondheid”, blz. 96).

Hij schreef ook: *“Hulp door voorbede. Ja, mijn kind, Ik wil je bede verhoren en wil Me over de zieke erbarmen, Ik wil haar sterken en troosten en wil haar helpen. In de liefde moet je echter daadkrachtig blijven en in de voorbede zul je niet mogen verslappen totdat haar geest de nodige kracht en sterkte bezit om zich van de drukkende last te ontdoen. Hier kan slechts voorbede, verenigde voorbede uit zuivere liefde tot Mij werken. Al het andere is vergeefs en bevrijdt de zieke niet van haar lijden. Zie, dat is nu je taak, je in de voorbede te oefenen! Doe dit met alle ijver, met volharding en alle liefde die je in je hart hebt; dan zul je daarvan zelf spoedig de zegen ervaren, de zieke zal echter rust vinden in haar ziel... Geloof in Hem die machtig is in dat wat zwak en onmondig is! Herken steeds meer het niets in je, opdat Ik in jou alles in alles worde en Mijn geest in jou kan werken! Amen.”* (Uit: “Genezing en gezondheid”, blz. 92).

Ik heb ook wel eens last met mijn gezondheid en dan denk ik: “als God de aardbol met een gedachte in het heelal laat hangen en draaien, en wij bestaan omdat we

slechts een gedachte van God zijn, (als Hij een seconde niet aan ons denkt zijn we er niet meer), dan kan Hij zeker een mens genezen. Daarom moet ik er nog wel naar streven om goed bij te dragen aan mijn eigen gezondheid: we moeten zelf ook wat doen.

Lorber schrijft het ook voor ons op, namelijk dat genezen worden uit Zijn naam het hoogste, gemakkelijkste en eenvoudigste is wat er bestaat. Ongezond eten, stress, vergiften en erfelijkheid (erfzonde), evenals dingen die je moet leren in dit leven spelen een grote rol en niet in de laatste plaats onze levenshouding. Je hoeft evenwel niet je "noodlot" zomaar te accepteren.

Tja, God stuurt mijn levenshouding wel wat aan, omdat ik graag een goed mens wil zijn. Ik kon niet meer veel typen zodat ik mijn werk niet meer kon doen. Toen kreeg ik werk waarbij ik de hele dag moest luisteren. Daardoor ben ik erg gevoelig voor iemands stem, daar hoor ik veel in. Wel voelde ik mij toen heel vaak beroerd met pijnen overal.

Later leerde ik om mijn "oren" of gevoel naar God te richten, zodat ik niet alles opzoog van de mensen om mij heen. Nu wil ik het wel eens voelen, maar niet zo erg dat ik ziek word. Mijn man heeft nu even iets in zijn lichaam; datzelfde doet bij mij pijn. Ja, of ik heb me gestoten, we blijven wel nuchter toch? Maar net als zovelen vinden we die vermiste jongetjes toch verschrikkelijk. Van de week zag ik een foto van ze toen ik de computer aanzette, en hield mijn hand tegen het beeldscherm om te voelen wat zij voelen. Er kwamen alleen wat woorden van de jongste. Nou, dacht ik, ik zou graag willen dat ze gevonden werden, God.

Toen ging ik typen en toen ik een stukje uit een Lorbertekst overtypete kwamen er nog wat woorden. Een nummer van een snelweg, terwijl ik niet eens wist dat die daar in de buurt was, en een restaurant. Ze moeten die vader maar eens in de maag kijken wat hij heeft gegeten. Die is heel boos op zijn ex. En zo kun je zien dat de duivel deze vader in zijn macht heeft gehad.

Alleen als iemand overleden en vermist is, dan zie ik iemand voor mij met een vierkant blok er omheen. Dat zie ik nu niet, wel iets anders. Ik wou wel met de auto naar dat gebied, maar...

Toen jaren geleden mijnheer Heijn ontvoerd en vermoord werd, reed ik net langs de plaats waar hij werd begraven en de dag dat ze hem vonden reed ik er weer langs, en in de tussentijd ben ik er niet geweest. Heel vreemd trouwens. Ik houd niet van t.v.-programma's hierover, daar help je niemand mee en haal je jezelf veel gedoe mee op de hals. Ik ben en word niet beroemd, want dan kijkt men naar mij: we horen naar de Vader te kijken.

Nu is het zo dat ik nog net mijn eigen huis schoon kan houden en in een week een lezing kan typen en dan "vallen mijn handen eraf". Nou, dat is een geluk bij een ongeluk, want anders deed ik te veel werk en te weinig voor God. Ook op mijn werk moest ik snel switchen van gesprek naar gesprek en in verschillende talen. Daar heb ik nu plezier van. God wilde vast ook dat ik dat jaren heb gedaan zodat ik nu snel kan omschakelen van de ene persoon naar de andere. Dan is wel handig als ik achter elkaar visite krijg of telefoontjes. Ik praatte toen over niemand, want dan kwam er gedonder. Allemaal dingen waarvan ik nu profijt heb.

Als we gelukkig en gezond willen zijn, dan hebben we daar zelf dus ook deels de hand in. Hoe veel dat weet je nooit, maar de moed opgeven is altijd verkeerd. Want wat bij de mens niet mogelijk is, is mogelijk bij God. Als je gelooft dat je gauw dood gaat, dan ga je dood. Natuurlijk: als je een ziekte hebt, dan komen die gedachten wel. Van wie zouden die komen, wie zou jou dat influisteren? God? Nee hoor: ze worden jou ingefluisterd door die andere, de boze.

Probeer in alles dicht bij Hem te blijven, ook al maakt je omgeving dat moeilijk voor je. God blijft bij jou, ook al merk je dat dan misschien niet. Ook stond ergens geschreven dat iemand uitriep: "God waar bent u nu ik het zo moeilijk heb?" Hij antwoordde toen dat Hij in de voetstappen van de man liep. Ja, het klinkt zo gemakkelijk, we moeten er toch aan gaan denken. Ik schreeuw het soms ook bijna uit, ben 's nachts veel wakker en weet soms niet wat ik moet beslissen. Ook ik ken dus die dingen, alleen ik zou graag willen dat ik ook goed werd in mijn geloof omdat ik gewoon weet dat dat het beste voor mij en mijn omgeving is.

Net liep ik even naar beneden bij de computer vandaan en op de trap kreeg ik al beelden van wat ik fout heb gedaan en nòg doe, en niet toen ik zat te stressen. Tja, je neemt wel eens een beslissing en laat je te veel afleiden door je eigen problemen en blijft dus niet dicht genoeg bij Jezus, waardoor je ziek wordt. Ik heb het vandaag al weer gezien wat er mis is. Ik heb meteen iemand gebeld en gevraagd of we voor haar mogen bidden; ze is heel ziek. En ook al ben ik te verlegen om dat te vragen, ik heb het toch gedaan.

Lorber schreef: *"Zo verkeerd het is, wanneer een mens zichzelf overschat en daardoor gemakkelijk tot een verdrukker van zijn naaste wordt, evenzo verkeerd is het ook, wanneer een mens zich onderschat. Want wie zichzelf niet terecht als een werk van God ziet, die kan ook zijn naaste en God niet naar waarheid achten, maar slechts naar een grondig verkeerd uitgangspunt beoordelen."* (GJE 7,141)

Jaren geleden had ik een bepaalde droom en vanochtend voelde ik dat iemand hetzelfde naar mij dacht. Die droom heb ik vaker gehad. Daarin zag ik een persoon die heel krachtig tegen mij zei: "Ik kan het niet alleen" (Het was dezelfde persoon die ik in een droom in een bootje zag, een bootje met een stuk of 12 mensen, mannen en vrouwen. Toen werd dat beeld even wazig en hadden die 12 allemaal hetzelfde gezicht. Ik was zo verwonderd en zei: "Goh, U bent verkleed als iedereen." Dat was vast een vreemde opmerking; er werd bedoeld dat binnenin iedereen dezelfde woont.)

Toen, jaren geleden, wist ik niet wat dat betekende. Vanochtend en eerder ook al eens voelde ik wel de betekenis. God kan natuurlijk in Zijn eentje iets doen, zonder mij of zonder u. Dat geldt voor u net zo. God kan met een gedachte iets doen, maar Hij wil graag samen met ons en met onze vrije wil goed doen. U moet u oefenen in de liefde. Liefde is de brug tussen de schepper en uzelf.

Elkaar helpen in nood wekt liefde op. Die liefde is een liefde met God, helemaal als je je daar bewust van bent. God houdt van soberheid en zachtmoedigheid en niet van extremen. Ik pak wel eens extreem de boel aan en kan in een dag zoveel veranderen dat het anders 10 jaar zou kosten.

Als ik een paar keer hoor "Ik kan het niet alleen", dan denk ik dat dat mijn geest is, een geest die uit God komt. Mijn bewustzijn moet meedoen. Als God dus zomaar iemand geneest, is dat prachtig, of dat iemand iets vertelt; dat kan ook. Maar het kan ook gebeuren dat Hij iemand "gebruiken" wil, zodat iemand de woorden in het hart gelegd krijgt die hij of zij moet zeggen tegen de ander.

"Wanneer uw geest in u wakker wordt, dan zult u zijn stem als een lichte gedachte in uw hart vernemen. Deze moet u goed aanhoren en u ernaar richten in uw hele levenssfeer, dan zult u daardoor uw eigen geest een steeds grote invloedssfeer verschaffen. Dan zal de geest in u groeien tot mannelijke grootte en uw hele ziel, en met haar uw stoffelijke wezen, doordringen." (Citaat uit "Woorden van Jezus").

Je kunt elkaar dus helpen met genezen door de ander met veel liefde alle goeds van God toe te wensen.

"Indien de magnetiseur echter door Mij zijn handen oplegt en Mijn almachtige wil `door zich heen laat stromen` dan hoeft hij, welke mens men hem ook maar brengt om te genezen, hem zelfs helemaal niet te bestrijken, maar louter en alleen in Mijn Naam zijn gereinigde handen op de zieke leggen, en langs de weg van het geloof alleen zal het met de zieke reeds beter gaan. Wie zulks echter doet vanuit de levende liefde, waarbij het meest levende geloof toch al vanzelfsprekend is, waarlijk Ik zeg u, al mag Lucifer zelf iemand geestelijk en lichamelijk kwellen, toch zal hij deze mens reeds door de blik en door het woord moeten verlaten, nog eer er van handoplegging sprake is". (Genezing en gezondheid, blz 111).

Ik had een gebed gevonden dat ik graag voor zou lezen of bidden, en het lijkt niet veel, maar we hoeven echt niet te gaan schreeuwen of springen opdat Jezus ons hoort; lees maar eens in Marcus 6.

Lorber schreef het ook: *"Wanneer het hart bidt, zal de mond zich daar niet in mengen, opdat door hem niet vertroebeld wordt wat rein uit het hart komt. De lof van de mond weerklinkt voor de wereld; maar de lof van het hart dringt door tot Mij. Derhalve kunt u uw mond dat werk gevoeglijk besparen, want Ik hoor ieder geluid van uw hart. Gebruik uw mond voor de wereld en voor uw broeders, voor Mij alleen het hart".* (De Huishouding van God, deel 2, hoofdstuk 124).

Je kunt proberen de hele dag in gebed te blijven in jezelf. Dat lukt mij nog niet de hele dag, de duivel valt mij nog steeds aan.

Lorber schrijft daarover: *"Wat is: God in de geest en in de waarheid aanbidden? Aan de ene ware God geloven, Hem boven alles liefhebben en Zijn geboden houden. Wie dat doet, bidt onafgebroken in de Geest en in alle waarheid. Maar zonder de daad is ieder lippengebied een leugen".* (GJE. 3, 36).

Laten we nu bidden voor de zieken en iedereen die het moeilijk heeft. De Heer redt zich er wel mee.

Tekst van de lezing van Tietie Elsinga op 16 oktober 2013

Welkom op deze avond. Vanavond richten wij ons weer op God, Diegene waar wij hulp, bemoediging en innerlijke rust van verwachten. Hij kan ons die innerlijke rust geven. Dat kunnen we niet zelf; we proberen het wel, we spreken onszelf moed in en werken hard aan onszelf, maar de ware rust komt van de Heer, van het binnenstromen van Zijn genade.

‘Waar twee of meer in Mijn Naam bijeen zijn’, zegt Jezus, ‘ben Ik in hun midden’. Wij zijn hier, denk ik, allemaal in Zijn naam bijeen omdat we allen op zoek zijn naar het ware geluk. Geen surrogaat geluk zoals geld en uiterlijkheden, maar het gelukkig zijn met en in God. Het gaat vanavond over wat Jezus ons wil zeggen en hoe Hij ons kan helpen.

We hopen en vragen vanavond kracht en liefde en wijsheid van de Heer opdat we genezen worden van al onze ellende, op wat voor manier dan ook. Satan daarentegen wil dat niet dat wij dat gaan doen en is altijd bezig om ons van ons geloof en geluk af te houden. Ik heb dat ook lang niet altijd door. Satan is de hele dag bezig om door middel van uiterlijke zinsbegoocheling ons van God af te houden. Hij pest je ook en wil je ziek, ongelukkig of dood zien. Jammer dat we het even over het kwaad moeten hebben. In het boekje “Brieven van Jezus en Abgarus” staat ook, dat de duivel je aanvalt als je van God wilt houden en daaraan werkt. Wees op je hoede en werk aan je fouten. Blijf ook dicht met je gedachten, woorden en werken bij God.

Lezen in de bijbel is belangrijk, maar ik lees ook veel andere boeken. Zo vind ik Jakob Lorber een profeet die na Jezus leefde. Zijn boeken, waar hij 24 jaar lang aan heeft gewerkt, vind ik erg belangrijk. Ook Swedenborg en Böhme hebben werken geschreven die ons helpen ons te richten naar de Heer zelf. Na de bijbel zijn er dus meer boeken geschreven die over Jezus en God gaan: Jezus heeft ons niet alleen achtergelaten, en Hij is er ook nog altijd Zelf!

Er is maar één macht in ons hart die de angst overwint: het vertrouwen en het geloof die de liefde schenkt – de liefde van God en Jezus, en de liefde van jouzelf naar Hem en je naaste toe. In een boekje van Eugen Drewermann dat ik deze week in een kringloopwinkel vond – een boekje met de titel “Hij legde hun de handen op” – las ik over de genezingen. De genezingen, die in de bijbel staan beschreven, staan hier mooi bij elkaar, ook met een verklaring erbij. Je kunt ook best andere boeken dan de bijbel lezen. Sommige mensen zijn er heel goed in om in een iets andere taal of in een wat andere beeldspraak te schrijven, maar de bijbel is mijn favoriete boek. Zodra het niet over Jezus en de naastenliefde gaat, en dus afdwaalt van de waarheid, leg ik het aan de kant. onderzoekt alles en behoud het goede.

Let wel, als iemand iets vertelt of schrijft, dan moet je het eigenlijk toetsen aan hoe Jezus hier was en nog is, en hoe Hij sprak en handelde. De liefde van de spreker of schrijver moet altijd naar de Heer uitgaan.

Ik ben niet zo goed met woorden, en als ik het al eens ben, dan is het wel eens iets te grof. Fries he, recht voor de raap, duidelijk en geen pannenkoekbakkerij liever. Ook al ben ik heel zacht, als ik een keer op mijn eind ben (en dat duurt heel lang hoor), dan doe ik mijn mond open en schrik dan van mijzelf; dan is het niet best. Ik kan moeilijk tegen onrecht. Van de week zag ik iets op tv over iemand die mishandeld was. Dat greep mij zo aan, dat het was alsof een grote wolk liefde binnenin mij ontplofte; ik "zat" bijna in de tv terwijl ik op de bank zat. Het leed van een ander raakt mij heel erg.

In het boekje "Brieven van Jezus en Abgarus", dat Lorber heeft geschreven, vond ik een brief die ik zag toen ik het boekje zomaar ergens open deed. Ik schrok ervan. God stuurt mij toch steeds weer de goede kant op. Niet dat ik slecht ben, maar het kwaad heeft het op mij voorzien hoor. Die willen mij hier niet hebben. God wel natuurlijk.

Abgarus, een eenvoudige koning in Edessa, die veel van zijn volk hield, schreef een brief aan de Here Jezus. (Dat is iets uit een boekje dat zeer zeker op ons leven van toepassing is, het geldt nu nog). Hij schreef aan Jezus dat er een aardbeving had plaats gevonden en dat daardoor al het drinkwater was vervuild en het volk ziek was geworden. Hij schreef Jezus een brief en vroeg om hulp. Hij smeekte Jezus om zijn volk en hem te velossen van deze vreselijke plaag. Toen de Heer deze brief had gelezen, werd Hij innerlijk hevig geroerd, en met een donderstem sprak Hij: "O satan, satan, hoelang zal je je God en Heer nog op de proef stellen? **Er moet - opdat je zult weten dat Ik jouw Heer ben - terstond een eind komen aan je boosheid in dit land. Amen.**"

Jezus schreef hem ook terug dat niet zijn vijand dit had uitgehaald, maar de vijand van Jezus zelf (de duivel). Hij schreef ook nog: "**Ge moet weten dat dit kwaad U juist omdat Ge Mij liefhebt is overkomen! Maar omdat uw liefde jegens Mij toenam naar de mate waarin de beproeving groter werd, heeft uw liefde over alle helse machten gezegevierd, zodat ge nu voor altijd van dit soort helse broedsel bevrijd zult zijn.**

Men zal het beleven dat zijn geloof aan grote beproevingen wordt blootgesteld. Door water en vuur zal het moeten gaan. Maar liefdesvuur zal dat vuur, dat het geloof op de proef wil stellen, verstikken, en het zal het water met al zijn geweld tot damp doen vergaan!"

Dit verhaal betrek ik ook steeds op mijn eigen leven, maar ik had het nog niet gelezen. Dus naarmate jouw liefde toeneemt als de beproevingen zwaarder worden (de duivels), zal uiteindelijk het liefdesvuur van jou het liefdesvuur van God aantrekken en het kwaad verstikken en laten verdampen. Zo was ik al bezig met iets wat ik heb voordat ik dit had gelezen. Zo kun je zien dat God mij (en u) toch helpt door een gedachte die Hij in je hart legt, omdat ik het wel wist en automatisch al deed. Hij heeft mij niet alleen gelaten met mijn zorgen, ook al denk ik dat wel eens. Maar pas op, de duivel legt ook gedachten in jou. Toets ze wel als je dat lukt, en ga altijd uit van het positieve. Je bent vrij, dus je hoeft je ook niets op te laten dringen. Ook als ik het soms uitroep om hulp van God, komen er steeds ellendige dingen van

vroeger naar boven. Een halve dag huilen en dan klaart het op en wordt het weer stiller. Dus door het verwerken en oplossen van problemen kom je dichterbij God, bij die genezende liefde en rust van Hem.

Andreas Moritz, die niet over God praat, schrijft in een boek van hem dat een ziekte een overlevingsmechanisme is, een noodkreet van je leven omdat dat niet goed loopt. Je kunt dus ten onder gaan aan ziekte en ellende, óf er een liefdevolle draai aan geven zodat je er juist beter uit komt. Dan lees je in zo'n boek eigenlijk ook over God, terwijl Hij daarin niet genoemd wordt. En ook al is je lichaam wat gehavend, iedereen ziet toch niet alles, en op den duur valt die zak met botten toch af. We hopen allemaal dat dat nog heel lang duurt.

Hoe meer ellende ik heb, hoe meer ik aan God denk. Ik voel me steeds dichterbij Jezus en ik voel me steeds meer vervuld van een warme, rustige liefde. Door ziekte of problemen ga je nog meer aan God denken dan je al deed. Maar helaas ziet de duivel dat ook en zet je daarom zijn poot dwars. Vanochtend zou ik snel aan deze lezing werken, maar iemand wilde dat niet, waardoor ik veel ellende had door telefoontjes e.d. Als ik ziek ben, denk ik bij mijzelf dat de genezing van binnenuit komt, vanuit de liefde die in mijn hart woont. Als artsen je niet kunnen of willen helpen, dan wend je je gezicht nog meer naar God. Want waar geen arts meer kan helpen, daar helpt God, staat er geschreven. Van Hem kunnen we hulp verwachten. Wat bij de mensen niet mogelijk is, is mogelijk bij God. En in Zijn naam genezen worden is het beste, eenvoudigste en gemakkelijkste wat er is. Dat heb ik zelf ook vaak gevoeld, dat ik ergens weer uitgetild werd.

Ook komen je problemen en de dingen waar je mee zit, naar voren. Je gaat het bos of het park even in en roept Jezus aan. Wel of niet in paniek of huilend, afhankelijk van wat er op dat moment speelt. Ik hoorde steeds "Leef je leven", ik kreeg zelfs van een vreemde een cd waarop een liedje stond dat zo heet. Je dicht bij de liefde van God en Jezus voelen, en gewoon je dingen doen. Dat deed ik niet, ik ben te precies op mijn fouten en ook verlegen en onzeker. Misschien heeft u dat ook wel, of u ziet uw eigen fouten niet. Heb ik ook wel hoor, meestal vanwege een denkwijze of door te weinig kennis van christelijke zaken.

Gisteren werd ik helemaal uit de ellende getrokken. Vandaag heb ik weer meer stress. In mijn hartstreek voelde ik mij helemaal bekneld. Het is een geestelijk probleem. Al mijn opgekropte liefde komt er nog niet echt goed uit. Wel leg ik meer mensen de handen op en bid voor ze. Zo kan ik mij uiten en kan ik de energie wat kwijt en uiting geven aan mijn liefde voor hen en voor de Heer. Mijn hele leven tot nu toe liep ik rond met emmers vol energie. 's Nachts ging ik bidden en overdag constant piekeren over wat ik allemaal fout deed. Ik leefde dus niet mijn leven. Te krampachtig.

Dat ik veel energie heb, valt anderen ook op. Ik ben amper moe te krijgen. Die energie is in mij gaan rondrazen of zo, en ik was ongelukkig omdat ik er niet echt

wat mee kon doen. Ik houd veel van mensen en wil alles voor ze doen, maar voel mij vaak opgesloten. Het moet eruit komen. Vandaar dat ik nu meer op de mensen af stap, en dat is heel wat voor een verlegen iemand zoals ik, echt waar, je zou het niet zeggen.

Je moet vertrouwen hebben dat God je helpt, maar ben ik (wij) wel goed genoeg? Daarom twijfelen we ook wel, omdat we ergens toch wel weten dat we beter zouden kunnen leven. Ja, en Satan vindt dat mooi, want dan kan hij je weer pakken, overal mee.

Mensen geloven ook altijd wat de dokters zeggen; dat is bangmakerij, verkooppraat van giftige middeltjes. Artsen die echt willen helpen zijn bijna niet te vinden. In Lorber staat ook dat Jezus zei dat als je je niet had laten vergiftigen, Hij je nog kon redden. Zoals ik nu helemaal hoop op genezing door God en dat ook verwacht, dat kan ik een ander niet adviseren. Ik ga wel eens naar een arts, maar hoeft niet alles te pikken. Iedereen kiest zijn of haar manier. Maar een dominee die ik laatst hoorde spreken zei ook dat je er niet zomaar aan toe moet geven als ze zeggen dat het slecht met je gaat aflopen. Ja, dat wil de duivel. Roep God aan en bid voor jezelf en laat anderen voor je bidden. Dat gaan wij vanavond doen, voor elkaar bidden.

Ik ben nu al aan het bidden zonder dat jullie dat weten omdat ik veel liefde voel voor jullie en voor de Here Jezus. Heeft iemand al een warm gevoel gekregen, of wat meer rust? Mijn bidden voor jullie is het toewensen van het geluk van God, en het verdwijnen van de kwelling van de duivel in jullie leven. Die draait ons een rad voor ogen.

Het verhaal over Abgarus past goed bij wat Petrus overkwam. Petrus liep ook over het water. Jezus had de mensen op een boot gestuurd en was zelf op de berg gaan zitten bidden. Toen het stormde was Hij naar de boot gelopen en zei "Wees niet bevreesd". Petrus zei toen: "Here, als Gij het zijt, beveel mij dan tot U te komen over het water". En Hij zei: "Kom", en Petrus ging uit het schip en liep over het water en ging naar Jezus. Maar toen hij de wind zag, werd hij toch bang. Hij begon te zinken en schreeuwde: "Here, red mij!" Meteen stak Jezus Zijn hand uit, greep hem en zei: "Kleingelovige, waarom zijt gij gaan twijfelen?" En toen zij in het schip gekomen waren, ging de wind liggen. Die in het schip waren vielen voor Hem neer en zeiden: "Waarlijk, Gij zijt Gods Zoon!".

Op het moment waarop Christus de kleingelovigheid aan de kaak stelt en hem tegelijk de hand reikt om hem vast te houden, juist op dit ogenblik gaat de wind liggen. Het is alsof hij er geheel niet meer is (de wind). **Er is immers maar één macht in ons hart die de angst overwint: het vertrouwen en het geloof dat de liefde schenkt.** Op dit ogenblik vinden wij ook de weg weer terug naar de boot. Ik ben daar heel erg mee bezig. Altijd wel had ik die wens, maar door gezondheidsproblemen word ik er nog méér naartoe getrokken.

De golven zijn de koppige artsen en diegenen die het op hun manier goed bedoelen. Ik had vanavond wel een paar mensen mee kunnen nemen waar de goed bedoelde middelen iemand alleen maar zieker of zelfs dood hebben gemaakt, en dan zeggen de artsen: "Tja, jammer, niets meer aan te doen! We hebben goed aan u verdiend,

want vroeger hielden we ons aan de eed, en nu aan de wet van het geld." We weten allemaal wel wie de macht van het geld is nietwaar. Genoeg hierover.

Net (tijdens het typen) werden mijn ogen heel warm; het waren net geen tranen, anders zie ik het scherm niet. Ik wiste een paar letters en bedacht me hoe gemakkelijk het is om zomaar iets op te schrijven over God. Ik schrok dat ik het zomaar zelf mag weten, dat ik zelf zomaar iets kan schrijven zonder dat God zich er mee bemoeit. Ik wil geen fouten maken en bid ook voordat ik begin. Ik bid heel veel. Toen hoorde ik een zachte gedachte in mij zeggen: "Jij hebt alle vrijheid". Toen werd ik wat gevoelig, omdat Hij zegt dat ik alle vrijheid heb, dat ik zelf mag schrijven wat ik in liefde over Hem wil zeggen. En dat terwijl ik liever had dat de woorden gedicteerd werden, alleen maar omdat ik dan geen woordje fout zou zeggen. Ik kreeg tranen in mijn ogen, en dacht: "God, ik wil het goed doen", waarop ik duidelijk de gedachte voelde: "Dit komt uit jouw eigen liefde voor Mij". Wat mooi dat ik dat hoorde! Ik viel deze week niet flauw in de kerk toen een prediker voor mij bad, maar toen ik die woorden voelde, liepen de tranen over mijn wangen.

Dat ik altijd zo onzeker was heeft met perfectionisme te maken en met het niet fout willen doen tegenover God. Ik was niet zo van 'Kom maar hier, dan zal ik u troosten en genezen, en geef maar €100'. Ik wachtte gewoon totdat ik net zoals Jezus was. Nu wordt er gezegd: "Ik ben er toch wel bij". Ik hoop dat jullie niet allemaal zo nerveus en pietluttig zijn, maar jullie hebben wel andere dingen waar je mee worstelt.

Deze week bad iemand in de kerk voor mij. De Australische mijnheer ging de hele rij af, hij zei bij iedereen iets anders. Ik was de laatste in de rij en stond wat tegen de muur geleund. Toen hij bij mij was aangekomen, zei hij, "You have to read the word, speak the word, God is working on you." En toen tegen het kwaad: "Go, donder op uit deze vrouw."

Het heeft me heel goed geholpen. Toen ik de volgende ochtend wakker werd met pijn, hoorde ik na vijf seconden die mijnheer roepen, "Nep, donder op, read the word, speak the word." Heel apart. Ik leerde hiervan dat ik zelf veel te zoetsappig ben tegen het kwaad.

Ik heb blijkbaar niet in de gaten hoe kwaad de duivel is. De meeste mensen hebben dat ook niet in de gaten. Die tuinen er met open ogen in. Je moet opletten of je in zijn vallen trapt. Heeft hij (satan) je te pakken, wend je gezicht dan naar de Here Jezus en vraag hem om hulp. "Want als de boze u wil verleiden, denk dan aan Mij in uw hart", zegt Jezus.

Ik ga bewijzen dat het kan. Ik heb te lang mijn licht onder de korenmaat geschoven omdat ik mijzelf niet goed genoeg voelde. Dat is fout, niemand is slechter dan de ander, we hebben alleen verschillende karakters, maar de geest is er een uit God. Ga maar weg, satan, ik behoor aan God, die geef ik mijn liefde, en ik geef mijn liefde ook aan de naaste. Hij zegt ook: "Wat u aan Mij wilt doen, doe dat aan uw naaste."

“Jezus de Heer moge ons genezen door zijn genade, liefde en barmhartigheid.” Zo kunnen wij Hem aanroepen om ons te helpen, en we moeten ons eigen deel ook doen.

De voorbede en het zalven van een zieke is heel erg belangrijk. Ik heb dit zelf in een kerkdienst in Drachten mogen voelen. Hebt u weleens gevoeld dat er voor u gebeden is? In het Lorberwerk staat ook dat mensen veel te weinig gebruik maken van het recht om te bidden. Vroeger dacht ik dat het zeuren was, maar Hij wil ons graag iets geven. Maar ja, het komt ook wel door mijn gezin dat ik bijna nooit iets vraag. Mijn kinderen vragen namelijk ook nooit om iets. Wel een wonder tegenwoordig. Ze zijn erg lief; ik heb heel veel van hen gekregen aan liefde, knuffelen of een bloemetje of een kruimeltje van een traktatie. Ik krijg automatisch alles, en hopelijk geef ik hun ook automatisch alles, want ze vragen nooit ergens om. Ook al is mijn lichamelijke gezondheid op dit moment niet denderend, ik geniet elke dag, en daar denk ik aan. Dat helpt het beste.

Ik weet dat ik jaren eerder mensen had moeten helpen genezen, het kwam er alleen niet van. Mensen, leef je leven en doe wat je zelf denkt dat goed is. Laat je niet tegenhouden door anderen, of door je onzekerheid: werk aan je wensen. Leef, je mag er zijn hoor!!

Ik weet wat mijn taak is, en ik heb lang gewacht om er iets mee te doen. Nu heb ik mijn lesje wel geleerd. Ik kan veel doen en heb heel veel energie. Hoe beter ik me voel, hoe meer ik kan wensen. Zo voelt dat nou eenmaal bij mij.

Ik doe mijn best, zodat ik voor iedereen heel veel goede wensen kan doen die in vervulling gaan. Hij is een Vader die je helpt en voor mij is het geluk van iedereen het belangrijkste. Niet van dat nepgeluk, zo van: “Hoi hoi, ik heb een I-pad”, maar het ware, stille, serene geluk van het je dicht bij je veilige Vader voelen waarbij niemand je iets kan doen. Daar zal ik ook altijd voor strijden, dat dat er is voor iedereen, amen.

Nu nog een paar getuigenissen, ook al zij ze van mijzelf, maar misschien wil iemand anders ook iets zeggen. Voor mij was gebeden op een zaterdag in een kerk, en ik voelde mij in één keer 50 kilo lichter op mijn ribben en mijn hele lichaam. Ook bij de oudste dochter, die mee was, gebeurde er iets.

Donderdags erna zaten we te eten en 's avonds heb ik altijd meer oorpijn; dat is nog een restant van gordelroos. Ik heb gehoorbeschadiging en daardoor doen alle scherpe en hoge tonen pijn in mijn oor en bovenkaak. Net alsof iemand een mes in mijn oor en tanden steekt. Ik ben dan erg moe en waarschuw steeds de anderen niet met mes en vork in het bord te krassen. Ook al zegt men dat ik een goede kok ben, het eten is bij ons niet veel aan, omdat ik al zes jaar lang geen geluid kan verdragen. Toen ik aan tafel zat en voor me keek, zag ik opeens zo'n 50 cm. voor mij twee donkerbruine ogen die even twee seconden lang strak naar mij keken - dwingend, alsof ik iets gedaan had. Ik dacht nog: “Wie kijkt er nu zo streng naar mij, wat heb ik gedaan?” En ik dacht meteen aan het gezicht van Jezus, waar ik toen naar keek, iets

rechts van de ogen die toen al weer weg waren.

Een paar tellen later strekte ik mijn rug en zei hardop: "Zo, nu is mama nooit meer moe". Ik wist amper wat ik zei. Dat is nu al een maand geleden, en ik ben niet weer moe geweest onder het eten. Drie dagen na die dwingende blik was de oorpijn ineens voor 95 % weg. Ik weet dus dat Jezus nu nog de boze weg kan sturen.

Veel energie had ik al, maar het is nu nog meer geworden. onvoorstelbaar.

Gisteravond ben ik nog om 7 uur naar beppe gefietst met zelfgebakken appeltaart.

Een paar weken geleden racete ik om 6 uur nog op die fiets naar een winkel 2 km.

verderop. Later val ik wel in slaap op de bank. Het lichaam doet wel veel op zo'n

dag terwijl ik nog niet moe ben, alleen een beetje slaperig. Dat is wel een wonder, en

daardoor houd ik mijn geloof vol, ook al duurt het best lang voordat ik helemaal

genezen ben. De toestand van het lichaam is dus anders dan die van de geest.

Ook toen we steeds naar een ziekenhuis moesten, twijfelde ik of God wel zou helpen

en ik hier ooit uit zou komen. Toen ik daarna opkeek, reden we onder een viaduct

door, en daar stond een naam op waardoor ik bijna hardop gilte: **Twijfelveld**. Goh,

dat God het al wist toen dat ding werd gebouwd. Heeft iemand van u ook zoiets

beleefd? En nu gaan we bidden.

Tekst van de lezing op 17 januari 2014

Welkom allemaal in het nieuwe jaar waarin we weer gaan praten over de Heer. Mensen willen graag ergens bij horen, je wilt niet alleen zijn. Net als ik zijn ze vaak 50+. Geen baas wil je dan nog hebben. Sommigen voelen zich afgeschreven en uitgespuugd. Maar dan vergeten we er Één die ons nooit uit zal spugen, de belangrijkste en de beste die ons maar wil hebben, namelijk de Heer. Kom maar bij Mij, zegt God. Wij zijn Zijn kinderen.

Hopelijk wordt dit een jaar waarin iedereen dicht bij God kan komen. God wil dat wel graag, Hij praat en voelt ook lieve dingen naar ons allemaal toe, of laat het ons zien via de natuur of soms door muziek. Wij horen Hem niet zo goed meestal, of er zitten dingen van onszelf doorheen die we dan toeschrijven aan wat God tegen ons gezegd zou hebben. Hij wil ons graag naar zich toe trekken, want lekker knus bij God en Jezus is het leukste en gelukkigste wat er bestaat. Net als vrijdagavond, met je kinderen op de bank t.v. kijken met een bakje chips erbij.

En als je problemen hebt of ziekte, dan wil je daar natuurlijk van af en bid je en schreeuw je om hulp als je het te kwaad krijgt. Hij laat je eigenlijk nooit zonder antwoord als je serieus bezig bent om je leven, een gelukkig leven met God te vervolmaken, ook al hoor je dat antwoord meestal niet letterlijk.

Kort geleden nog werd er iets rechts van mijn hoofd in de lucht geschreven toen ik God smeekte om het antwoord op de vraag hoe ik gezond kan worden, hoe ik uit de ellende kon komen. Ik wenste dat met heel mijn hart en wezen.

Toen was er naast mijn hoofd een heel dun pennetje dat begon te schrijven. Dat gebeurde in heel dunne zilverkleurige lettertjes, zo fijn dat ik het normaal gesproken niet zou kunnen lezen. De letters waren ongeveer een centimeter hoog, en het zilver was zo zuiver dat het glansde en zelfs een beetje licht gaf.

Toen ik vroeg wat ik moest doen, werd er geschreven: "MIJ LIEFHEBBEN". Even later vond één van de kinderen een stukje tekst in de bijbel over het zuiverste zilver. Dat is toch weer een teken van boven dat iemand mij heel goed helpt. Tja, soms weten we niet waar we het zoeken moeten. We zien het door problemen of ziekten vaak niet meer zitten. Hij is diegene die jou het beste kan helpen.

Wat je zou moeten doen is bidden, aan de doornen in je leven werken en leren vertrouwen te hebben. Tja, bidden is goed, zegt de bijbel. Het helpt echt wel, en voor elkaar bidden helpt nog beter. Daardoor ga je alleen al met liefde aan God en je medemens denken. Maar er zijn ook mensen die bijna dreigen dat ze zullen ophouden met nog langer voor je te bidden als er ook nog anderen zijn die jou een goede gezondheid en veel geluk toewensen. Ik heb zelf zo'n briefje gekregen. Ik laat nu niks meer van mij horen. Ik laat mijn voetstappen in het stof achter, zeg ik maar. Want God wil graag dat we voor elkaar zorgen; dat kan ook d.m.v. een gebed zijn. Waarom zou je niet iemand God toe mogen wensen? Ik heb het niet zo hoog in de bol, ik denk niet dat God alleen naar mij luistert, zo geweldig ben ik niet. Zoiets is

claimen vanuit hebzucht en een te groot ego; zulke mensen denken dat ze beter zijn dan anderen.

Vanochtend voelde ik mij beroerd; ik had een kater, maar niet van de drank. Ik was best wel verdrietig omdat ik te snel mensen vertrouw die niet alleen goeds in de zin hebben. Als je een donkerbruin vermoeden hebt dat iets een soort sekte is, dan kon dat na jaren nog wel eens waar blijken te zijn. Kijk dus altijd goed waarover iemand spreekt of schrijft, en ook of er steeds over geld en eer wordt gepraat, want om zulke dingen en om leidersverheerlijking gaat het bij een sekte. Het is wel triest dat er iets is opgebouwd en dat geld wordt verdiend met een gave van God, zonder dat het zuiver is gehouden. Iemand die voor God spreekt, moet nuchter zijn. Die moet altijd naar Jezus of God wijzen. Je kunt zelf niet zo veel en alles wat ik heb gekregen, heb ik van God. Nu ben ik wel een beetje moe van alle spanning van de afgelopen 50 jaar – niet alleen door die sekte, maar ook door waar ik opgroeide. Maar we gaan verder, God heeft mij ook nog niet los gelaten. Ik kon gewoon vrij leven, maar was dat niet. Ik had te maken met problemen, angsten en bedreigingen. Alles heb ik opgelost, en nu vraag ik Jezus om genezing.

Het gaat om Jezus. Probeer daarom niet leuker of grappiger te zijn dan de Heer, of iemand anders te overtroeven. Dat is immers verdriet doen aan een ander, en daar is Jezus niet bij. Blijf wat op de achtergrond. Als je mensen wilt helpen genezen, moet je ook wat terughoudend zijn. Maar mensen moeten ook wel weer weten dat je hen probeert te helpen. Vandaag kwam hier ook weer een mevrouw binnen. Ik blijf heel stil en voorzichtig, probeer hen niets op te dringen. Soms doe ik gek en vertel ik gekke moppen, want ik houd wel van humor, ook in het geloof, maar ik doe alles op zijn tijd.

Het is vaak moeilijk voor mensen om geestelijk te gaan leven en hun hoop te richten op God. God kan alles, er is niets wat hij niet op kan lossen of veranderen.

Johannes zegt; “Neem alleen maar de waarheid aan; die zal haar werk ook zonder jouw handen doen! Als je midden in de nacht de duisternis bekijkt, kun je je ook vol angst afvragen hoe deze toch zal wijken voor de komende dag. Wie zal haar wegvagen?

Ik zeg je; maak je daarover maar geen zorgen! Laat eerst maar het zonlicht komen, dan zal dat meteen winnen van de duisternis, ook al is deze nog zo dicht!” (GJE-5.177:5-178:10).

Daar sluit ook Psalm 91 mooi bij aan, daarom lees ik nu enkele stukjes daaruit.

Gods bescherming in gevaren.

Wie in de schuilplaats van de Allerhoogste is gezeten, zal overnachten in de schaduw van de Almachtige.

Ik zeg tegen de Heere: Mijn toevlucht en mijn burcht, mijn God, op Wie ik vertrouw!

Zijn trouw is een schild en een pantser.

U zult niet vrezen voor de pijl die overdag aan komt vliegen, voor de pest, die in

het donker rondgaat, voor het verderf dat midden op de dag verwoest. Want u, Heere bent mijn toevlucht. De Allerhoogste hebt u tot uw woning gemaakt. Geen onheil zal u overkomen, geen plaag zal uw tent naderen.

Omdat hij liefde voor Mij opgevat heeft, zegt God, zal ik hem bevrijden; Ik zal hem in een veilige vesting zetten, want hij kent Mijn naam. Hij zal Mij aanroepen en ik zal hem verhoren, in de benauwdheid zal Ik bij hem zijn. Ik zal hem eruit helpen en hem verheerlijken. Ik zal hem met lengte van dagen verzadigen, Ik zal hem Mijn heil doen zien.

Natuurlijk wil iedereen genezing, maar je moet weten dat smeken of de duivel weggaat echt niet helpt. Er is er eentje waar de duivel bang voor is, en dat is de Heilige Geest. Dat zijn erg moeilijke dingen als je niet gewend bent zo te leven. Ook als je al 30 of 40 jaar daarmee aan het werk bent, is het nog moeilijk. Wij kunnen niet veel, God kan alles.

De duivel is een "nepperd", daar moeten wij ons niet mee inlaten. Die probeert ons op allerlei manieren van God af te houden. De duivel heeft toegang tot ons leven door verkeerde denkbeelden die wij over God hebben, door een ledig leven, door fouten of door verdriet dat wij zelf hebben, of door verdriet dat ons door anderen is aangedaan. Het kan ook zijn dat je karaktereigenschappen hebt die je moet verbeteren. Je moet dus opruiming houden. Grote schoonmaak – ja, daar word je moe van.

Soms zinkt de moed je in de schoenen als er steeds weer nieuwe dingen in je omhoog komen als je God aanroept om je fouten te mogen zien. Soms is de duivel er wel omdat we het niet allemaal goed hebben gedaan. Soms heb je dingen geërfd van je ouders; de erfzonde noemt men dat ook wel. Alle ellende en onvolkomenheden die er in jou zijn hebben tot gevolg dat je van God verwijderd bent. Het komt er dus op neer dat we met onze gevoelens te ver verwijderd zijn van God.

De weg die Jezus heeft laten zien, is de weg van de liefde – liefde tot de Heer, je naaste en jezelf. God heeft alles al, kan alles maken, maar de liefde tot Hem, die we aan onze naaste geven om zo iemand te helpen om gelukkig te worden, die "kan" Hij ons niet geven. Dat moeten we zelf doen. Hij geeft wel seintjes welke kant we op moeten. Via mensen om je heen, via de natuur, via muziek of soms door woorden die je verneemt in je binnenste. Het kan zijn dat mijn of jouw liefde nog teveel opgesloten zit in jezelf. Dat betekent niet dat je geen liefde hebt, maar het is nog te veel geblokkeerd. Als jouw liefde voor de Heer nog niet brandt, als je dat nog niet voelt, zijn er nog obstakels. Die liefde is verduisterd, kun je ook zeggen. Wat is er nu mooier dan in liefde bij elkaar te zijn? Zo is het ook met God. Hij wil zijn kinderen van het kwaad redden, Hij steekt Zijn hand uit.

Vanochtend, 10 januari 2014, werd ik wakker en ik weet niet of het te vroeg was of dat God wou dat ik iets te zien kreeg. Eerst had ik weer eens op de bank geslapen tot

4 uur, omdat ik dan nog graag even bid en praat met Jezus. Of dat allemaal goed lukt, weet ik niet, maar Hij hoort mij wel. Toen ik naar bed ging en om 7 uur 's ochtends wakker werd, zag ik nog net een gezicht met donkere, indringende, ernstige ogen vlak boven mij. Ik zag ook twee handen die aan mij trokken om mij boven de ziekte te trekken. Ik ben niet gemaakt van ijzer, maar het voelde als een sterke magnetische kracht. De ogen waren het duidelijkste te zien. Ik moet niet meer denken aan ziekte, want daar werd ik uitgetrokken.

Dit gebeurt wel vaker bij mij 's nachts. Dat merk ik niet bewust, maar 's ochtends is er iets veranderd. Ik hoop dat dat bij u ook zo is. Het zal wel 's nachts gebeuren omdat mijn gedachten dan stil zijn. Op YouTube staat een mooi filmpje hierover met de titel "Opwekking nr. 717". Daarin heet het: "Stil, mijn ziel, wees stil". (Je kunt deze video bekijken op: <https://www.youtube.com/watch?v=tPPkNMEioaY>) God en jij kunnen liefde niet dwingen. Je houdt van iemand, of je houdt niet van hem. Het kan wel groeien doordat je bepaalde dingen ziet of ontdekt. Maar als je graag goed wilt leven, dan word je wel geholpen. Dat voel ik zelf ook.

Zonet in de auto voelde ik Hem heel dichtbij. Door ziekte kun je ook dichter naar Hem toe groeien. Artsen en wetenschappers denken dat ze met hun machtige machines en middelen God zelf zijn en iedereen goed kunnen helpen. Toch hebben tegenwoordig velen schijt aan de eed van Hippocrates. Als veel artsen eens echt in hun hart keken, dan zouden ze schrikken, omdat ze vaak ze niet voor het belang van de patiënt kiezen, maar voor hun eigen beurs. Protocollen, richtlijnen en ontslagen, daar zijn ze bang voor. Een paar uitzonderingen daargelaten die voor hun patiënten door het vuur gaan, maar die krijgen al snel ontslag. Maar welke arts zou beter af zijn bij de Heer? De arts met een goed gevulde beurs of met een goed gevuld hart?

God bepaalt wie geneest. Iemand had een moeilijke operatie gehad en werd een week later dood gereden. Wij bepalen zoiets niet.

Laten we maar weer over de Vaderliefde praten. Ook al is Hij God, Hij houdt zich op de achtergrond. Net als het zachte ruisje langs de grot in het verhaal over Mozes, toen hij vroeg of God zich aan hem kenbaar wilde maken. In die ruis was God Zelf. Het is goed om te houden van elk mens om zo de ander ook dichter bij God en dus bij het ware geluk te krijgen. Dat krijg je alleen voor elkaar met oprechte, ware liefde.

Als het bijvoorbeeld moederdag is, wat vindt een moeder nu mooier?

a. Het kind denkt een dag ervoor: "Shit, ik heb nog niks, snel iets kopen voor dat mens, anders is ze weer chagrijnig".

b. Het kind houdt van zijn moeder en is al lang bezig iets te bedenken en te sparen omdat het met liefde gebeurt.

Zo gaat het ook met God. Gemaakte liefde, daar is niks aan. Het is niet knus en gezellig toch? Het is dan een verplichting. Het zit hem dus in de werkzame liefde: daarmee heb je Hem lief. Hij kan jou dan de hoogste graad van bescherming geven.

Probeer er niet mee op te vallen, wees fijntjes en in de kleine dingen. God ging ook in een zacht briesje aan de grot voorbij. Wij hoeven dus ook niet heel veel kabaal te maken. Soms doen we gek, maar niet als het om werken voor de Heer gaat.

Kruip dicht naar Hem toe in deemoed en liefde. Ga naar je naaste met liefde. Dat lijkt een vreemde oplossing op aarde, want men gooit graag met wapens en gif om de wereld beter te maken, maar er is genoeg liefde van God in de mens en eten om met elkaar te delen. Je kunt niet in je eentje de wereld verbeteren, maar wel een deel ervan, en dat uitstralen op anderen. Je kunt ook niet alle problemen oplossen van anderen, want iedereen heeft zo zijn eigen levensproblemen. Je kunt proberen te helpen, maar als je de middelen daarvoor niet hebt of niet weet wat iemand mankeert, bid dan voor diegene. Het liefst met zoveel mogelijk mensen. Probeer een lichtje te zijn in deze wereld. Door jouw wens om een lichtje te zijn, straalt het licht van de Heer de wereld in. Je hoeft ook niet meteen over God te beginnen. Mensen vragen zich soms af waarom je bent zoals je bent, begin er dan over.

Bedankt en wel thuis.

Tekst van de lezing op 14 februari 2014

Welkom allemaal, mooi dat jullie er zijn. De bijbel is een mooi boek, het enige boek uit de oudheid waarvan de schrijver nog leeft. Daarna zijn er nog heel veel boeken geschreven over God en Zijn leer.

Genezen worden door Jezus van al je ellende, ziekten en verdriet is het mooiste wat er is. Je gaat ook wel eens naar een arts of ziekenhuis om hulp, maar daar wonen ook duivels in de artsen, nl. de geldduivels. Ze laten je gewoon verrotten en zien je als een melkkoe omdat er veel verdiend wordt aan een zieke.

Laatst stonden de kranten er vol mee, maar er wordt weer niets mee gedaan. Allemaal zwijggeld. Ik denk dat als we later hierboven komen, dat we dan schrikken van alle zwijnerij. En die goeie oude Hippocrates, die de eed bedacht dat een arts te allen tijde voor het belang van de patiënt en zijn wens moest kiezen, draait zich om in zijn graf. De artsen zijn bang voor hun baan. Daar zit het kwaad ook: het lijkt alsof God steeds minder aanwezig is, Hij leeft niet meer in het hart van veel mensen. Wij hier vanavond willen Hem wel laten leven in ons hart. Ook al hebben we foutjes, we mogen met Hem leven. Het Godsgevoel komt steeds meer in je hart. Het kwaad wil dat niet en doet zijn best. Volhouden dus, satan, je moet loslaten.

Dat maakt gelukkig, en allemaal willen we gelukkig en gezond zijn. Je krijgt wel eens iets, maar er is niets wat God niet kan. Hij is de meester in het oplossen van het onmogelijke, en voor mij voelt het zo dat aan jezelf werken en je fouten oplossen en je problemen oplossen en verwerken, je steeds dichterbij genezing brengt. Ik ben daar nu erg in doorgedraaid. Dat komt omdat ik perfect wil zijn voordat ik echt met een gerust hart spreken kan over God. Nu ik dus zelf wat kreeg, ben ik als een gek aan het zoeken gegaan naar fouten en onverwerkt verdriet. Nou dat was er wel. Te gespannen, te zorgzaam, dus soms geen vertrouwen hebben of dingen overlaten aan God. Want ik ben een Fries, ik ben een werker, geen luiaard. Moet God alles alleen doen? Vanmiddag was ik net thuis, ik stond bij het aanrecht en toen zei een stem heel rustig en duidelijk tegen mij: "Je bent er al lang". Ja, de problemen zijn al weg. Maar omdat ik nog niet beter ben, blijf ik maar malen. Jezus geneest nu ook nog de zieken. Daar moet ik op vertrouwen. Dat bid ik ook wel naar de Here God, maar misschien ben ik te ongeduldig (dat is nieuw voor mij), of ik blijf maar hangen bij dat ziektegedoe terwijl ik gewoon mijn leven met God kan leven.

Oei oei, ik heb het vanmiddag wel erg gemakkelijk, want ik hoor precies – of in bepaalde beelden van woorden – wat ik moet schrijven. Ik hoor ook steeds sinds dit van de zomer begon: "Leef je leven". Kijk niet naar ziekte, maar naar Jezus, en Jezus in de medemens, ook al zie je Hem niet. Zegen je medemens door liefdevol op iemand toe te stappen, luister naar iemand met Jezus in je gedachten, dan ben je zelf beschermd. Help iemand omhoog en trap hem niet de grond in. Hier waar we nu zijn lukt dat wel aardig, soms grijp ik in als de mindere hier wordt gepest. Ja hoor, "volwassen" mensen kunnen ook goed pesten hoor. Leef je leven: als je mensen wilt helpen op Gods manier dan kun je nog 30 jaar twifelen of je goed bent, maar je kunt

ook gewoon beginnen, want al doende leert men. Oh shit, ik twijfel al 30 jaar. God weet dat ik een volhouder ben met emmers vol geduld en geen kwaad in de zin. Ik geloof dat God alles kan, je moet Hem achterna gaan. De duivel heeft daar een hekel aan, en ik las dat je kunt bidden en smeken dat de duivel verdwijnt. Bij de duivel moet je niet zijn, die luistert niet hoor, die vindt het mooi dat je aan hem denkt. Nee, de duivel is voor eentje bang, en dat is de Heilige Geest. Dus bid en werk voor de Heer, dat vindt het kwaad niet leuk en moet dan ook loslaten. Gewoon je ding doen dus, niet te krampachtig. (Dat ben ik wel, ik hoorde altijd van iedereen dat ik alles fout deed, alles lag aan mij, werd er altijd gezegd. Ze zochten gewoon iemand om tegenaan te schoppen. Ik weet de reden ook wel. Makkelijke afschuivers he. Als je onzeker bent, geloof je die ellendelingen ook nog).

Niet te bang zijn, dan moet de duivel loslaten, hij heeft dan geen "houvast" meer aan jouw negatieve dingen. Een paling in een emmer snot kun je ook niet pakken. Ik zie nu het Christusbeeld aan het kruisje voor me, dat ik van iemand kreeg, en de tekening hier. Sommigen kunnen Zijn aanblik niet verdragen. Die mensen weten dat niet, het is evil knieval in hen. Boos worden heeft geen zin.

Het gaat niet zozeer over mij, maar waar het eigenlijk over gaat vanavond, is dat we zo veel in ons leven kunnen hebben aan de woorden in de bijbel, de Lorberboeken en alle andere boeken die met Gods welbevinden zijn geschreven. God helpt ons toch nog, want Hij wil ook gezellig bij ons zijn. Jezus helpt ons, ook al zien we Zijn lichaam niet hier op aarde. Soms schemert Hij door in een mens, een diertje of een liedje, vaak in kleine dingen en in het verborgene. Jaren geleden dacht T steeds dat ze niet mooi of leuk was. Dat heeft ze nog wel eens. Ik zei steeds dat ze dat niet moest doen, zichzelf naar beneden praten. We liepen achter de H langs en er was markt geweest, het werd net opgeruimd. En T maar doorpiepen. Toen ik weer zei: "Je bent zo mooi als...", stopten we bij de fietsen, en wat lag er naast haar fiets op de grond? Een prachtige Gerbera. Nog helemaal heel. Ik zei: "Die is voor jou omdat je zo mooi bent".

Het gebeurt ook wel eens dat iemand die je toevallig tegenkomt iets tegen je zegt of zo: God kan even door iemand heen spreken. Hoe meer mensen Hem in het hart hebben wonen, hoe meer God hier werkt en leeft. Maar als je niet gelooft dat Hij dat nu ook nog kan, dat God alles kan? Hij heeft ons toch niet als wezen achtergelaten? Dat is gewoon zo, want God wist ook dat Jezus Zijn leven zou geven voor ons allemaal. God zelf gaf Zijn zoon. Waarom al die heisa en ellende voor de jaren die Jezus hier op aarde leefde? Dat waren er niet zo veel hoor. Het geldt voor altijd. Ik heb ook wel eens met mensen te maken - dat zijn de meesten helaas - die zeggen dat God niet alles kan. Ze gaan wel naar de kerk, maar ze geloven eigenlijk niet in de almacht en de grote liefdeskracht van God. Ze bidden naar iemand waar ze eigenlijk niet helemaal in geloven. Dat is depressiviteit naar God en Jezus toe eigenlijk. Zomaar geloven. Het is ook moeilijk, het loslaten, het vertrouwen dat God alles weer heel maakt. De wereld lijkt zo anders, vooral als het volgens jou even wat te lang duurt.

Ik weet zeker dat Hij het kan, maar als het dan even duurt? Daar heb ik zelf ook nog wel moeite mee. Dichter bij God dus.

De Vader-God is een vader naar wie je kunt bidden, niet alleen praten, maar ook bidden om een antwoord, een oplossing van wat je moet doen. Ik krijg ook vaak antwoord en ik houd er ook rekening mee dat het niet altijd van God afkomt. onderzoek alles en behoud het goede, ook als je bidt. Daar ben ik me altijd heel erg bewust van geweest. Laat je niet aan banden leggen door wat jij denkt dat God is: je bent vrij en mag je leven leiden (ook al zijn sommigen niet vrij).

Ik ben blijkbaar nooit gezond geweest. Ik leefde met mijn gevoelens blijkbaar nog te ver van God. Dat wil niet zeggen dat ik een slecht mens was, maar het had beter gekund. Ik deed altijd al graag veel voor anderen, niet alleen voor mijn eigen gezin: ook het helpen van anderen vanuit naastenliefde is voor mij altijd erg belangrijk geweest. Maar door gedachten aan oude problemen of onderbewust onverwerkt verdriet ben ik niet dicht bij mijn taak gekomen, en heb ik toch iets gekregen wat je niet wilt.

Die ellende heeft mijn gevoelens bezet en daardoor is er niet genoeg ruimte geweest voor God. Dat is bij andere mensen ook zo. Ik ga hier nog een boekje over schrijven. Iemand die ik hier wel eens de handen opleg, werd ook twee weken na een geestelijke schok ziek. Er zijn veel ziekten die uit de geest en de ziel voortkomen.

Ik heb het licht alleen te veel onder de korenmaat gezet, omdat ik mijzelf niet zo bijzonder achtte. Ik voelde dat licht niet zo, ik ben een gewoon meisje. Die krachten voelde ik ook niet zo sterk.

Tja, ik ben nooit echt moe, het wordt zelfs steeds beter. Van de week moest ik wat hoesten en was ik verkouden. Dan word je wel duf, maar verder niks. God draagt mij nog steeds. De overgang duurde maar een half jaar. Ik heb geen chemische placebo's gehad die een lichaam aantasten. God sleept mij er doorheen, ook al voel ik dat niet altijd, want God is in het zachte ruisje, net als bij Elia in de grot.

Laatst had ik het ook niet meer. Ik vond toen een stukje in een boek dat ik opendeed toen ik zocht naar een woord dat mij kon helpen. Vaak gebeurt dat wel als je eerst gaat bidden. Uit wanhoop sloeg ik een bladzijde van iets open, en daar stond waarom mensen soms ziek werden en hoe God ze zelf kon en ging genezen, nl. omdat Hij zo Zijn kracht om te genezen kon laten zien aan de mensen. (Als Hij mij daarvoor zou gebruiken, zou ik daar maar al te graag aan meewerken. Hij weet dat ik van Hem getuig en getuigen zal.)

Nu ik mijn problemen verwerkt heb, komt het licht of de kracht van God meer en meer naar boven. Sinds maandag voel ik een sterke kracht in mij; er was na een ellendige avond en nacht een nieuwe dag aangebroken. Ik sliep eerst op de bank, toen werd ik opeens 10 seconden wakker en was ik helemaal blanco, en toen sliep ik meteen weer, net alsof iemand de schakelaar om mij aan te zetten even aan en uit

deed.

Tijdens het ontbijt en de "ochtendspits" was er ineens een groot gezicht waar ik niet omheen kon kijken; ik werd toen heel blij. Daarna moest ik naar school en later deed ik de radio aan en hoorde toen Bryan Adams zingen: "Look into my eyes, I'll do anything for you".

Dat was wel heel bijzonder. En weer kreeg ik heel veel energie en de boodschap dat ik mijn leven moet leiden, mensen moet genezen door gebed en moet praten over de Here God. Die energie is er nog, maar mijn stoffelijke lichaam stoort mij; later val ik weer terug.

Ik heb uitgerekend aan de hand van de boeken van Lorber, de andere profeten en de bijbel, maar ook aan de hand van een boek van Andreas Moritz en Dr. Hamer over Germaanse Geneeskunde, dat als je je fouten en je onverwerkte verdriet of de situatie waarin je leeft allemaal verbetert en verwerkt, dat Jezus dan ook nu nog geneest.

Laatst kwam ik thuis en zag het niet meer zitten. Ik pakte de achterdeur vast en dacht: God, haal me maar op. Toen ik in de keuken kwam, stond de papiermand nog op het krukje bij de deur. Daar bovenuit stak een briefje dat ik eens uit de computer had gehaald. Daarop stond: "Jezus geneest nu ook nog". Ik heb het toen gelezen, en toen ik klaar was, ging de bel en was mijnheer D op visite. De bui was weer overgewaaid.

Vandaag voel ik ook weer spanning. Gisteren heb ik twee mensen de handen opgelegd. Toen kalmeerde ik weer meteen; dat is wat ik moet doen, zo kan die energie eruit. Ik wens dan iemand eigenlijk heel veel liefde en genezing van Jezus toe.

Nu heb ik wel een probleem: ik heb nl. niet zo veel mensen. Ik ken wel veel mensen, maar spreek ze er niet snel op aan om voor hen te bidden. Als ik met iemand praat kan het ook, aanraken is gemakkelijker. Ik doe het vaak zonder dat men het merkt. Ik wil voor jullie allemaal graag bidden. Wie wil er straks dat ik de handen opleg? Het duurt maar een paar minuten. Misschien willen jullie het ook bij mij doen.

Dat is ook naastenliefde, van de hoogste soort. Als je veel van anderen houdt, vergeet dan alles. Je gaat niet eerst rekenen of iemand iets verdient. Als ik iemand aanraak, is er niks, alleen die geweldige liefdesenergie. Net of ik even op de achtergrond sta. Ik voel het wel, en als het klaar is, dan ben ik rustiger. De druk is even van de snelkookpan. Ik voel de dingen in mijn eigen lichaam waar een ander last van heeft, ik weet niet alles - maakt me ook niet uit - ik wens iemand Jezus' kracht toe. Jezus geneest door ons heen de anderen. Dat is mooi als je iemand alle liefde, wijsheid en kracht van Jezus toewenst: je wenst dan iemand het allerbeste toe. Mocht er kwaad of ziekte of ellende en moeilijkheden in die mens zijn, dan heb je eigenlijk de Heer gevraagd om het slechte te laten verdwijnen. En Jezus is sterker dan het kwaad.

Ik denk dat Hij ook zo wel neer kan dalen of in ons hart kan komen om te genezen, maar Hij wil dat ook graag via de naastenliefde doen omdat dat belangrijk is voor

God. Het is het opwekken van de liefde. De Heer moge u genezen door Zijn genade, liefde en barmhartigheid

Tijdens het eten koken een paar maanden geleden werd er naar mij gekeken. Ik dacht toen wat kribbig dat ik nu eenmaal onzeker ben en daar niks aan kon doen. Daar werd ook naar gekeken. Ineens was er een bladzijde van een boek rechts boven de pannen en er werd een regel op de rechter bladzijde geschreven zonder pen. Het waren een stuk of zes woorden, maar ik kon ze niet lezen. Het duurde 5 seconden, dus ik zag het nog maar net. Ik strekte mijn rug en dacht meteen, ai ai, ik ben ook niet meer onzeker. Dat kon er maar één zijn: de Heer zelf of één van Zijn hoge helpers.

Lorber heeft ons veel boeken nagelaten, en daarin staat ook dat je je kinderen goed moet opvoeden zodat ze reeds op jonge leeftijd de goddelijke geest in zich op kunnen nemen. Het is belangrijk om goed voor elkaar te zorgen en een rustige, zorgzame, liefdevolle basis te vormen in het gezin.

Problemen voorkomen is beter dan genezen, kijk maar naar mijn leven en dat van vele anderen. Net als ik en anderen kun je leren van je ziekte of problemen, en een andere richting kiezen. Als ik jaren geleden zo aan God had gedacht en Hem echt had willen leren kennen, dan was dit niet gebeurd. Pas als je iets hebt, ga je puin ruimen en andere dingen doen. Je krijgt dan ook weer andere probleempjes: Jezus mag niet aan de muur hier, maar 2 meter verderop wel verkocht worden!

Wie in alles met Mij wandelen en handelen zal, diens werken zullen altijd door de ware zegen worden begeleid. (GJE 8, hoofdstuk 154)

Je kunt er ook nog bij zeggen dat je je levenspad gericht houdt op de Heer en Hem bij je wilt houden. Volgens de "regels" leven is het beste wat er is. Wijk niet van het smalle paadje af. Denk er aan dat Jezus bij je is, en leef niet te krampachtig. Mijd mensen die slecht voor je zijn. Een aanvarinkje is niet erg, maar als mensen constant hun onvrede op jou gaan botvieren, is dat wel slecht. Ook al is het je eigen moeder.

Ik gaf iemand in de familie steeds een fotolijstje met een foto van onze drie kinderen. Die werd er steeds uitgehaald, zelfs als je die foto met bisonkit in het lijstje lijmt. Dat is nu al zo'n 4 keer gebeurd. Er komen steeds weer anderen in, dat heeft met rangorde of de kouwe kant te maken. Het zegt me nu helemaal niets meer. Gelukkig maak ik me er niet meer druk om. Alleen Jezus is nog belangrijk, en wat die van mij vindt.

Eerst deed het me veel, nu verbaas ik mij erover dat mensen hier zo lang op aarde rondlopen en dan nog niet geleerd hebben wat naastenliefde of mensen kwetsen betekent. Gevoelens hebben bij zulke mensen geen eerste prioriteit. Eenmaal de kouwe kant, altijd de kouwe kant. En als je dan waarschuwt dat iemand zich van kant gaat maken, knipperen ze niet eens met de ogen, en als het dan een paar dagen later bijna gebeurd is, dan is iedereen in paniek. Hoe zou dat nou komen? Ze zien

niks aankomen omdat de geestelijke oren en ogen het niet goed doen. Dan maar niet op de eregalerij. Als we later maar bij Jezus in de buurt mogen zitten. Zo helpt God mij zelfs met die zaken.

Het staat ook in de Lorberboeken: als je afhankelijk bent van de aandacht van anderen, dan is het slecht met je gesteld. Dat lijkt vreemd, want ik houd ook veel van mijn gezin. Maar buiten die is er Een die je nooit laat stikken. Tegen Jezus zei men: "Moet u niet naar buiten? Daar zijn uw moeder en uw broeders". Daarop antwoordde Jezus: "Jullie, mijn geloofsgenoten, zijn mijn moeder en mijn broeders".

Mijd de ergernis in uw ziel, want die verontreinigt de mens in het hart, en dat is uit den boze. (GJE 8.124)

Dus laten we het niet meer over ergernissen hebben, maar over de Heer. Wat merken we van de Heer? Wat kan en doet Hij? Zijn liefde werkt vooral in stilte en in het geheim, want als het al te duidelijk zou zijn, dan wordt het meer een dwang. Zo van: "Kijk, ik ben God, ik kan dit en daarom kun je niet meer om mij heen en moet je Mij wel geloven."

Nee, we moeten het zelf zien en ons verwonderen. Daarom wil ik het wel graag zien vanwege het wonder van God, en weten waarom alles is zoals het is. Afgelopen zaterdag ging ik snel naar de winkel om pizzadeeg, omdat we zelf pizza gingen maken. Toen zag ik bij de ingang paarse tulpen staan, en ik hield de pas even in. Zou ik het doen? Nee, niet te veel verwennen en te duur. Toen ik 's middags thuis kwam, had de jongste iets voor mij gekocht. En ja hoor, paarse tulpen, precies die mooie lievelingskleur. We kopen nooit bloemen, dus dit was geen toeval, maar een knipoogje van de Heer: Hij weet en kan alles!

Hij werkt dus in de kleine dingen, kruimeltjes. Net als Jo en ik vaak tegelijk bellen of smsn. Hier past het volgende Lorberstukje mooi bij. Het staat ook in de bijbel.

Toen Elia in de grot op het voorbijtrekken van God wachtte, kwam God voorbij in een zacht ruisen.

De stem sprak tegen Elia: "Wie God wil zien, moet Hem zoeken in de liefde, in deemoed, zachtmoedigheid, geduld en erbarming; en wie Hem ergens anders en met andere middelen op andere werelden zoekt, vindt God niet." En hoor: wat die stem tot de grote profeet zei, dat zeg Ik u ook! Wilt u die ene, ware God op deze weg zoeken, dan zult u Hem ook vinden. (GJE 7.100)

N.B. Tijdens de lezing had Tietie het over een song van Bryan Adams, "Everything I Do, I Do It For You". Je kunt dit lied beluisteren via de link:
https://www.youtube.com/watch?v=ZGoWtY_h4xo